Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, yığınların içine!

Finans kapital zorbalığına karşı genel direniş!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 6, Sayı: 124-125
24 Mart 1980

OYUNLARI BOZACAĞIZ

Emine Engin

İşçi sınıfımız kollarını sıvıyor, tüm halkın kurtarıcısı, öncüsü olarak toplu savaşlara hazırlanıyor. Bu savaşlarda ezginin, baskının, sömürünün her türüne karşı gür sesini yükseltecektir. "Kürt ulusuna ayrılma hakkı", "Kahrolsun tekelci kapitalizm ve sömürgecilik" diye seslenecektir. Bu işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır. "İşçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek!' parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir" (Lenin, Toplu Yapıtlar, C. 30, s. 454). Komünistler bu savaşlarda işçi sınıfının devrimci insiyatifinin, sınıf sezgisinin önünde yürüyecekler.

İzmir ayaklanmasının gücü emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin paçalarını iyice tutuşturdu. Emperyalist ülkelerin devlet adamları, borçların ertelenmesi ve yeni krediler sağlanması için üst düzeyde görüşmeler, pazarlıklar yapıyorlar. Bir yandan Türkiye'nin can çekişen tekelci kapitalizmini, kokuşan sömürü düzenini "kurtarmak", devrimi boğmak istiyorlar. Öte yandan da korkuyorlar, biz kredileri vereceğiz ama ya devrim olursa, ya geri alamazsak diyorlar.

İzmir ayaklanması ve genel olarak yükselen savaşlar karşısında, tekelci burjuvazi, Demirel'in "milli" birlik hükümeti ise şiddet mekanizmasını, burjuva devletini güçlendirerek yeni ve daha güçlü patlamaları engellemek istiyor. Sıkıyönetimin genişletilmesi, "hassas bölgelerin" artırılması, derneklerin daha sıkı denetim altına alınması için tüzüklerin değiştirilmesi, direnişleri yasa dışı sayma ve DGM'yi kurma girişimlerinin yenilenmesi çabaları, hep bu şiddet mekanizmasının, burjuva devletinin faşistleşme sürecinin parçalarıdır. Bu faşistleşme sürecinin en önemli örneklerinden biri de özel savunma güçleri kurma çabasıdır.

Evren, "polis, jandarma ve askere bankalara bekçilik yaptırmak doğru değildir. Bankalar kendi koruma örgütlerini kurmalıdır" diyor. Yani tekelci burjuvazi ve militarist klik Hitler'in SS'lerini kurma hazırlığı yapıyor. Askere banka önünde bekçilik ettirmek, ordunun gerçek işlevini hem halkın, hem askerin gözünde açığa çıkarıyor. "Yurtseverlik" edebiyatının özünün, 'banka severlik', 'sermaye severlik', 'Koç severlik' olduğu görülüyor. Bu nedenle azılı faşist komandoları, özel korunma ekibi adı altında resmen halkın üzerine sürmeyi planlıyorlar. Ve buna da askeri kayırma süsü vermek için öldürülen erlere gösterişli törenler düzenliyorlar!

Yine Evren, jandarmanın ve polisin istediği gibi silahı çekip adam vurması için yasa değişikliği istiyor. Bugün jandarma ve polis zaten istediği zaman silahı çekip adam vuruyor ve kimse de neden vurdun demiyor. Yasa değişikliğinin amacı, jandarmayı ve polisi, istemese de adam vurmaya zorunlu tutmaktır. Militarist klik istiyor ki, jandarma ve polis, düşman diye gösterilenlerle yüz yüze bile gelmeden onları vursun. Burjuvazi orduyu hem halkın üzerine sürüyor, hem de halkla yüz yüze gelmemesi için çabalıyor. Askerin halkdan yana saf tutmasından korkuyor.

Tüm bu gelişmeler karşısında CHP, muhalefette olmanın verdiği "militanlık"(!)la ve keskin ama boş sözlerle patlamaları yatıştırmaya çalışıyor. Faşizm tehlikesini, destek toplamak için şantaj olarak kullanıyor. Faşizm tehlikesini öne sürerek yığınları "uslu" muhalefete, kenarda durup CHP'yi desteklemeye çağırıyor. Ecevit, "faşizme karşı savaş slo-

(devamı ikinci sayfada)

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Zeynep Arbat (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Süleyman Sakalı, Seyit Havran, Hatice Dağlı,
Ayşe Güvener, Ayla Antepli
Yıldırım Girneli(Dağıtım)

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street,
London, N.1, England
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

TKP'nin Leninci güçleri bu sayı ile oportünist yelpazeye karşı yeni bir cephe daha açıyor: Sosyal-demokrasi. Bu konu oportünistlerle aramızda uzun yıllardır gelen bir çatışma konusudur. Bu yanıyla yeni değil. Ama ilk kez şimdi üstünde yeterince duruyoruz.

Sosyal-demokrasi ve CHP konusu önümüzdeki sayılarda da sürecek. Konuya ilişkin, somut örneklerle dolu yazılarınızı bekliyoruz.

Sosyal-demokrasi ve CHP konusunda oportünistlerin tutumunu, burjuva ahlâkına sığmayacak "direnişlerini" ve Leninci anlayışı militanlara götürmek, ideolojik tartışmalarda öne çıkarmak, klasik CHP kuyrukçuluğunun "sol kanat CHP kuyrukçuluğu" maskesi altında yeniden pişirildiği günümüzde önemli bir görevdir.

Bu görevi yerine getirmede, yine bu sayımızda yer alan, Emine Engin yoldaşımızın başhaber yazısı ışık tutucudur. Bu yazıdaki fikirleri dikkatle özümleyelim, en büyük çabayla yaygınlaştıralım. Haydi göreve!

Editör

İÇİNDEKİLER

(baştarafı birinci sayfada)

ganlarla değil akılla olur" diyor. Ecevit'in "slogan" dediği yığınların devrimci savaşı, "akıl" dediği ise "pasifizm"dir. Ecevit'in "aklı" burjuvazinin çıkarlarına çalışıyor. Bunun için yığınlara, faşizme karşı savaşmayın diyor. işçi sınıfının "aklı"na göre ise, devrimci sloganlar çevresinde, kararlı yığınsal devrimci savaşımla faşizmi ininde gebertmek gereklidir.

CHP son zamanlarda aynen 1977'de burjuvazinin genel siyasetindeki işbölümü gereği oynadığı oyunları oynuyor. 1977'de devrimci savaşım yokuş yukarı yükseliyordu. Burjuvazi Ecevit'i ortaya sürdü. Ecevit bir yandan faşizme karşı konuştu, ak günler dedi, 1 Mayıs kıyımına karşı çıktı, bir yandan da TKP legal olmalıdır diye geveledi. TKP hızla güçleniyordu ama dengeci, ilkesiz siyasetiyle TKP yönetimi "legal olma" sözünü duyar duymaz, CHP'ye destek yağdırdı. CHP'nin kuyruğuna takıldı ve MESS grevinin de devrimci savaşımın yükselen mantığını izlemesine izin vermedi. Grevi CHP'nin kabul sınırları içine hapsetti.

Ecevit bunları başarınca, CHP ile TKP arasındaki farklılıkları bulandırınca döndü DİSK'te komünistlere karşı manevraya geçti. İdeolojik düzeyin düşüklüğü yüzünden bu manevra TKP'de yalıtlanma korkusu yarattı. DİSK kongresinde söylenen "aldırma gönül aldırma" adlı güzel ama yenilgici türkü, yalıtlanma korkusunun unutulmaz bir göstergesidir. Bu korku TKP içinde oportünizmi körükledi. Ve herşey bırakıldı, Ecevit'in TKP'ye özgürlük "vermesi" beklendi.

Sözün kısası 1977'de CHP, TKP ile kendi hegemonyasında cephe yaptı. Bu sayede iktidara geldi ve devrimci savaşımın yükselişini geçici olarak durdurmayı başardı. "Cephe"nin son ortak eylemi 1 Mayıs 1978 oldu. Devlet güvenlik güçlerinin gölgesinde TKP'ye özgürlük belgisi atıldı. Ardından, CHP, Kahramanmaraş kıyımlarıyla, sıkıyönetimlerle gerçek yüzünü sergiledi. Ne ak günler geldi, ne faşizme karşı birşey yapıldı, ne TKP bu işten zerre kadar kazanç sağlayabildi. Lenin'in dediği gibi "ilkesiz pratik siyasetler, en pratik olmayan siyaset" oldu.

CHP yine aynı oyunu tezgahlıyor. Devrimci birikim korkunç yoğun. 1977'den 1980'e yığın çıkışları yavaşladı ama potansiyel boşalmadı, tam tersine taze güç topladı. İzmir ayaklanması, hareketin güçlü bir yükselişe yöneldiğini belgeliyor. Burjuvazi yine bir işbölümü yaptı. Demirel'i, Evren'i şiddet mekanizmasını güçlendiriyor. Yığınların savaşımını durdurmak için de CHP öne sürüldü.

CHP faşizme karşı konuşuyor. Tariş'e jandarma baskınını "eleştiriyor", TKP'nin legal olmasından söz ediyor. Ve yine Maden-İş'in yiğit işçileri MESS'e karşı greve hazırlanıyor. CHP, TKP ile yine "cephe" yapmak, TKP'yi yine açıkça kuyruğuna takmak, grevi sendikal düzeyde boğmak ve bunun yaratacağı hoşnutsuzluğa dayanarak bu kez Maden-İş içinde manevra çevirmek istiyor.

1977'de TKP "barikata çıkacağız" diye diye CHP'nin kuyruğuna takıldı. TKP'nin yönetiminin oportünizmi o zaman ülser idiyse, bugün kanser oldu. 1977'den sonra devrimci hareketin geçici olarak duraklaması, evet iyi olmadı ama bu arada CHP sergilendi, yığınlardaki sahte umutlar yıkıldı. Yani iyi olmadı ama yine de iyi yan ürünleri olabildi. Bugün devrimci hareketin şu anda yöneldiği yükseliş mantığının durdurulması, faşizmin tepemize binmesi demektir. Ve bugün TKP içindeki Leninci güçler, CHP'nin bu oyununu yalnızca yememekle kalmayacaklar, oyunu bozmak, burjuvazinin yüzüne çalmak için aktif savaşacaklardır. Ülkenin yazgısı söz konusudur. TKP'nin oportünist yönetiminin etkisi altında olan bütün yoldaşlarınızı da komünist sorumluluğuyla bir kez daha düşünmeye çağırıyoruz.

Şimdi gelelim Maden-İş'in MESS'e karşı grev çağrısına. Biz bu konuda görüşümüzü çoktan koyduk. "Türkiye öyle bir durumdadır ki greve yığınsal çıkmak, ama yalnızca grevle kısıtlı kalmamak zorundayız. Bugün greve çıkmamak 40'ında mezara girecek bir yaşamı kabullenmektir. Yalnızca, dar anlamda 'greve' çıkmak, yine 40'ında mezara girecek bir yaşamı kabullenmektir" dedik. İşte oportünizmin bu son almaşık temelinde CHP yönetimiyle pazarlığa girişmesini ve eylemi boğmasını engellemeliyiz.

Devrim ve karşı-devrimin bir etki-tepki mantığı vardır. Devrim hareketinin ağzından en son çıkan söz İzmir ayaklanmasıdır, barikat savaşlarıdır. Karşı-devrimci güçler de buna göre hazırlık yaptılar. Bugün konacak devrimci eylemin, karşı-devrimin bu hazırlığını dikkate alması, gücüyle, hazırlığıyla, örgütlülüğüyle, İzmir ayaklanmasının da ötesinde bir düzeyde olması gerekir. Bunu Maden-İş tabanındaki bilinçli işçilerimiz de sınıf sezileriyle görüyorlar. Ancak oportünistler, sınıf sezisini, devrimci insiyatifi "örgüt disiplini" adı altında bastırmada ustadırlar. Bunlara karşı uyanık olalım.

Ülkenin içinde bulunduğu koşullarda bir Maden-İş grevi, istense de istenmese de sendikal çerçeveyi aşacaktır. Ve işte "örgüt disiplini" onu sendikal düzeyde boğmanın bir aracı olacaktır. Bu noktada o örgüt disiplinini aşabilmek, daha üst bir merkezi disipline geçebilmek gereklidir. Bunun hazırlığına da şimdiden girmek zorunludur. Yalnızca Maden-İş üyelerini değil, tüm çevre fabrikaları, emekçi semtlerini de içine alan devrimci merkezler oluşturulmalıdır. Buralardaki tabanı gerçekten

temsil yeteneği olan, tabanda gücü oranında tüm *devrimci* akımları kapsayan disiplinli, gerçek eylem birliği odakları yaratılmalıdır. Ciddi iş bölümü, örgütsel teknik hazırlık yapılmalıdır.

İzmir ayaklanmasından çıkan dersler unutulmamalıdır. Küçük burjuva devrimci akımlarda, direnişi genel çıkarları açısından değil de "kendi" güçlü olduğu semt açısından görme huyu var. Her "siyaset" bir semte yerleşip orada kopuk savaş veriyor. Her horoz kendi kümesinde öter havası doğuyor. Bu kez, ayrı ayrı kümesler olmayacağı ve belli bir merkezi disipline göre ötmek gerektiği baştan saptanmalıdır. Açık tartışma ile, demokratik bir biçimde o merkezi disiplin oluşturulur, eylemde ise çelik birliğe uyulur.

Sonra, birçok devrimci akımın bir huyu da "kendi" semtinde bile halkı aktif savaşa katmamaktır. Kendileri savaşıyorlar, halkı iş bölümüne katmıyorlar, yalnızca destek alıyorlar. Bolşevik anlayış farklıdır. Barikat savaşında, silahlı çatışmada herkesin, bir ihtiyar nenenin, bir çocuğun bile yapacağı görevler vardır. İhtiyar bir nenenin jandarmaya yapacağı bir çağrı, ülke çapında etkili sonuçlar doğurabilir. Köşede oynar gibi gözcülük yapan bir çocuğun yerini de başkası güç doldurur.

Yine bazı küçük burjuva devrimci akımlarda, şehirde kır gerillası taktikleri uygulama huyu var. Kendi siyasal çizgilerinde kır gerillasını savunuyorlar diye, somut yaşam ters de düşse yine onu uyguluyorlar.

İşte bu gibi dersler dikkate alınarak, işçi sınıfı disiplininin ağır bastığı, merkezi disiplini olan eylem birliği odakları oluşturulmalıdır. Oportünistler bu tür eylem birliğine "serüven" derler, birlik adına gidip hareketi CHP kuyruğuna takarlar. Bugün asıl serüven budur. Sonra, oportünistler sendikal disiplini aşan bir merkezi disiplin oluşturma çabasına örgüt bölücülüğü derler. Bu örgüt bölücülüğü değildir ve yapılmazsa, eylem sendikal düzeyde boğulursa asıl o zaman Maden-İş bölünür, erir. Burjuvazinin manevraları etkili olur.

İşçi sınıfımız kollarını sıvıyor, tüm halkın kurtarıcısı, öncüsü olarak toplu savaşlara hazırlanıyor. Bu savaşlarda ezginin, baskının, sömürünün her türüne karşı gür sesini yükseltecektir. "Kürt ulusuna ayrılma hakkı", "Kahrolsun tekelci kapitalizm ve sömürgecilik" diye seslenecektir. Bu işçi sınıfının sınıf bilincinin bir gereğidir ve her kritik anda, belirleyici olan da işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır. "İşçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek'! parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, C. 30, s. 454).

Komünistler bu savaşlarda işçi sınıfının devrimci insiyatifinin, sınıf sezgisinin önünde yürüyecekler.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Bu sayfalarımız görüşlerimizi paylaşan, paylaşmayan tüm okurlarımıza açıktır. Mektuplarınızı, haberlerinizi, yazılarınızı bekliyoruz.

Açık mektup

Ne doğrarsan aşına o gelir kaşığına Bilen yoldaş! TKP MK Politik Bürosu'nun Veli Dursun yoldaşa karşı aldığı haksız karar tüm Lenincilere karşı alınmış bir karardır. Şimdi artık iyice beliren ilke ayrılıklarının kökü devrimi gerçekleştirme niyetinde yatıyor.

Alınan böylesi bir karar 1973 evveline doğru hızla götürüyor sizleri. Bolşevikler daha dirimli saf alıyorlar. Leninci TKP'liler savaşmayı isteyen ögeleri kendi düzeylerine yükseltiyorlar. Menşevikler yanılgılarını döne döne yineliyorlar. Küçük burjuva partileri düzeyine düşüyorlar. Leninizmin cahili olan kimseler yalan ve dolanlarla geriliyor, Leninist gerçekler ilerliyor.

Yolumuz açık. Hak pazarda Bilen yoldaş.

Z.Ç.
İzmir

Oportünizmin iflası

120-121 sayıda "Bursa Eğitim Enstitüsü İlerici Öğrencileri" imzalı bir mektup yayınlandı. Bu bize iki şey öğretti: *Birincisi*, *İşçinin Sesi*'nin ne kadar kendine güven duyduğunu, *ikincisi*, menşeviklerin sefaletini.

Mektubu okuyan tüm okuyuculara sesleniyoruz: İşte oportünistlerin Bursa'daki düzeyi bu kadardı. Gönderdikleri mektubun *İşçinin Sesi*'nde yayınlanması *İşçinin Sesi*'ne değil, kendilerine çok şey kaybettirmiştir. Aslında "öğrenciler" adına dedikleri mektubu bir menşeviğin teşvikiyle tek bir genç yazmıştır.

Bunun üzerine bizim de bir kaç söz söylemeye hakkımız var; 300 kişilik eğitim enstitüsü kitlesinden kaç kişilik devrimci kadro çıkardınız? Bu kadar kişi, devrimci eylemlerde niçin sesini duyuramadı? Dernekde niçin Lenin'den eğitim çalışmaları yapmadınız? Derneğin bir dedikodu yuvası olmasında bunun rolü yok mu? Derneğin yönetim kurulu tabanın isteğiyle mi gelmiştir? İGD Başkanlığı gibi sorumlu bir görevi yürüten arkadaş, Lenin'in hangi eserini okumuştur?

Aslında Bursa İGD içinde 3-5 menşeviğin dışında tüm arkadaşlar devrimci saflara kazanılacak kişilerdir. Bir an önce doğruyu seçmezsek, kendimizi çürümeye terk etmiş oluruz. Bize kariyer verebilirler, fakat bizim tercihimiz Leninizm yolu olmalıdır. Bunun için, olup bitenleri soğukkanlılıkla inceleyip, oportünistlerden hesap sormalıyız, soracağız da!

K.F.
Bursa

Dostlar,
TKP içindeki oportünistler söyleyecek şey bulamayınca geleneksel suçlamaları olan "polis" yaftasını yapıştırıyorlar. *İşçinin Sesi* ile ilgili uydurma haberler yayıyorlar. Dergi düzenli elimize geçince gösteriyoruz, kaçacak delik arıyorlar. Bu adamlarda dürüstlüğün ve namusluluğun d'si ve n'si bile yok.

Gerçi ben, bütünüyle *İşçinin Sesi* dergisinin görüşlerini savunmuyorum. Ama namussuzlar öyle şeyler uyduruyorlar ki söylenenlere sıradan bir ilerici bile dayanamaz. Şurası bir gerçek ki, yaşadığımız devrimci durum ve yüce ideolojimiz Marksizm-Leninizm bu oportünistleri perişan etti ve öyle gözüküyor ki yakın bir zamanda tümüyle ortadan kaldıracak. Oportünistlerin ve kuyrukçuların kendi çocukları bile ileride bunlara lanet okuyacaktır.

Dostlar,
Atılım, Türkiye'de ne yerde ne de gökte bulunabiliyor. Hele işçi sınıfımız barikatlara çıktığından beri ortada izleri bile yok. *Atılım*'ı da gönderebilirseniz (tabii Avrupa' nın yerinde veya göğünde varsa) memnun oluruz.

İçten başarılar, dostça selamlar,
C.K.
Ankara

Değerli Arkadaşlar,
Marksist-Leninist ideolojiyi okudukça oportünistlerin ve Lenincilerin çeşitli sorunlar karşısındaki tavırlarını öğreniyoruz.

Bizim oportünist bayların söylediği gibi Lenin'de liberal burjuvaziye yaltaklanma anlayışı yok. Lenin'de liberal burjuvaziyi yalıtlama politikası var.

Lenin demokratik devrimin özünü işçi-köylü diktatörlüğü olarak koyuyor. Doğal bağlaşık olarak köylülüğü gösteriyor. Oportünistler liberal burjuvaziye devrime destek olabilecek bir güç gözüyle bakıyorlar.

Onlar partinin öncülük ve yöneticilik rolünü unutup kuyrukçuluğun propagandasını yapıyorlar. Yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmelerle ilgili tavırlarını gördük. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesine siyasi hedefler kazandıracağına işçilerin gerçek istemlerini saptamakla meşgul oluyorlar.

Bu taktikler oportünistleri tarihin karanlık sayfalarına gömecektir. Bizler Leninci ideolojiyi öğreniyoruz, öğreneceğiz.

L.M.
Bandırma

Manisa Meslek Lisesi'nden *İşçinin Sesi*'ne selam!
Değerli dostlar, Manisa İLD'nin belkemiği ve geleceğin işçileri Meslek Lisesi öğrencileriyiz. Leninci ilkelerden bugüne kadar hiçbir taviz vermeden, dernek ve okul çalışmalarında dürüstlüğü ve saygınlığıyla tanınan okul sorumlusu arkadaşımız oportünistler tarafından görevden alındı. Lenincilere karşı bu girişim, Manisa Meslek Lisesi'nde oportünizmin iflasıyla sonuçlandı. *İşçinin Sesi* gazetesi Leninci doğruları savunduğundan, Meslek Lisesi Leninci gençleri olarak ona sahip çıkıyor ve onun yolunda gitmeye devrimcilik onurumuzla söz veriyoruz.

Meslek Lisesi Leninci gençliğin kalesi olacaktır! Arkadaşımızın ihraç edilmesine kesinlikle karşı çıkarak, Meslek Lisesi'ni antifaşist, anti-emperyalist gençliğin kalesi yapmak için devrimci enerjimizi kullanacağız. Burjuvaziye karşı verdiğimiz savaşımı oportünizme karşı verdiğimiz savaştan ayırmayacağız.

Meslek Lisesi *İşçinin Sesi*'nin kalesi olacak!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Manisa Meslek Lisesi Lenincileri

Devrim için savaşıyoruz

Ben bir devrimci demokratım. Devrimci olan kişinin devrimciliğin ağır yükünü ve sorumluluğunu taşıması gerekir. Kişiler geçicidir. Kişilere çamur atmakla o siyaseti kötülemek en büyük hatadır.

Kuşkusuz, herkes hata yapabilir. Önemli olan bunları düzeltmesini bilmektir. Bunun da yolu eleştiri-özeleştiridir.

1980 yılında yepyeni bir savaşıma girelim.

Daha olumlu, daha bilinçli bir çabayla savaşımı yükseltmeye çalışalım.

Tüm insanlığı seven kişiler!

Zulüm sömürü zincirleri kopacak!

Yalçın kayalardan güneş doğacak!

Çavreş
Mardin Kızıltepe

Sayın *İşçinin Sesi* Gazetesi İlgilileri
Bizler Ankara Hukuk Fakültesinde okuyan , Akademik Demokratik savaşımı tüm HUK-DER bünyesinde sürdüren Kurtuluşçularız. Bölgemiz, sınıf savaşımının giderek yayılmasına karşın hala belli ölçüde gençliğin siyasal merkezi olma özelliğini koruyor. Siyasetlerarası yoğun tartışmalar sürüyor. Bu arada TKP'de gelişen olayları ilgi ile izlememize ve tartışmaların güncelliğini korumasına karşın yayınlarınızı bulamadığımızdan görüşlerinizi izleyemiyoruz. Yayınlarınızdan olanaklar ölçüsünde yollarsanız görüşleriniz netliğe kavuşacaktır, yayınlarınızı veya cevabınızı bekliyoruz.

Devrimci Selamlar,
Faşizme karşı omuz omuza!
Hukuklu Kurtuluşçular adına
Ö.İ.
Ankara

İdeolojik savaşım sendikalarda da kaçınılmazdır

Jülide Kayacan

Devrim hareketinin "felsefi-teorik" yönden tasfiyeciliği demek olan oportünizm, felsefesini somuta geçirme çabalarını her alanda aralıksız sürdürüyor. Parti disiplinini çiğneyerek, partiden Lenincileri tasfiyeye kalkıştı. Yığın örgütlerinin disiplinini atlayarak oralara tasfiyeci ellerini uzattı. Ancak tüm bu çabalar, oportünizmin kendi acizliğini sergilemenin ötesine gidemiyor. Leninci çizgi işçiler arasında hızla güçleniyor, işçi sınıfımızı sarıyor.

İşçileri saran Leninizm ile çürüyen menşevizm, iki çizgi, toplu sözleşmelerde tavır alma gelip dayatınca birden sendikalarda da su yüzüne çıkıverdi. *İşçinin Sesi* "gerçekçi istem-devrimci yöntem" belgisini attı. Toplu sözleşmelerde gerçekçi istemin ne "alınabilirlik" ne de "burjuvazinin verebileceği" ile sınırlı olmadığını belirtti. İşçiler Leninci çizginin gösterdiği gerçekçi isteme sahip çıkmaya başladılar. BMC işçilerinin toplu sözleşme istemleri, 22 ocak 1980 tarihli *İşçinin Sesi*'nde yayınlandı.

Bu gelişmelere karşı oportünistler, sessiz sedasız becerebildikleri yerde tasfiyecilik yaptılar. Maden-İş'in en disiplinli, en çalışkan bazı militanları İstanbul'da görevden alındılar. İzmir'de ise sendikalarda farklı görüş savunmanın "varacağı yer örgüt yıkıcılığıdır" gibi tezler öne sürüyorlar. İşçilere, "siz *İşçinin Sesi*'ni savunursanız, biz de örgütü yıkarız" demek istiyorlar.

İşçinin Sesi'ni, toplu sözleşmelerde gerçekçi istemleri savunan bilinçli işçiler, doğal olarak sendikanın örgütsel birliğine de en iyi sahip çıkanlardır. Farklı görüş savunmanın "varacağı yer örgüt yıkıcılığıdır" diyen menşevikler, bunu ancak kendi tekkeci anlayışları ışığında söyleyebilirler. Farklı görüş, onların anlayışına göre, tasfiye "gerektiriyor".

Bu anlayışa bizim yanıtımız Leninci fikirlerdir. Lenin "tarafsızlık" fikrine karşı, sendikaların komünist partisi ile sıkı bağının kurulması gereğini savunuyor. Bizim menşevikler belki çok şaşıracaklar ama Lenin, sendikaların partinin görüşlerini salt "kabulüne", farklı görüşlerin sendikalardan tasfiyesine karşı çıkıyor. Bu işin ajitasyon ve propaganda ile, yani sendika içindeki farklı görüşlerin ideolojik savaşımıyla olacağını söylüyor.

"Tek doğru ilke, sendikaların parti ile olabilen en yakın konumda olmasıdır. Bizim siyasetimiz, sendikaları partiye daha yakınlaştırmak ve onları partiyle bağlamak olmalıdır. Bu siyaset, bizim görüşlerimizin salt 'kabulü'nü sağlamaya çalışmadan ve farklı görüşleri sendikalardan atmadan, tüm propaganda, ajitasyon ve örgütleme çalışmalarımızda sebatla ve inatla izlenmelidir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.13, s. 108)

Oysa bizim menşevikler işçilere dönüp "biz bu tartışmayı yasaklamasını da biliriz" diyorlar. Leninizmle başedemeyen oportünistler, "kurtuluşu"(?) Leninizmi yasaklamakta görüyorlar. Böylece ideolojik savaşımı, siyasal farklılıkları ortadan kaldırabileceklerini düşlüyorlar. Bu tür yöntemler onların bunalımını daha da derinleştirmekten başka bir sonuç vermiyor. Biz devam edelim.

"Tüm partimiz sonuç olarak şimdi şunu kabul etti ki: sendikalarda çalışma sendikal tarafsızlık ruhu ile değil, onlarla Sosyal-Demokrat (Komünist—İ.S.) partinin olabilen en sıkı bağları ruhuyla yürütülmelidir. Şu da kabul edildi ki, sendikaların partizanlığına yalnızca sendikalar içindeki Sosyal-Demokrat (Komünist—İ.S.) çalışma ile ulaşılmalıdır, Sosyal-Demokratlar (Komünistler—İ.S.) sendikalarda sağlam parti ünitelerı kurmalıdır ..." (agy, s.460).

Lenin, sendikaların partizanlığına yalnızca sendikalar içindeki komünist çalışmayla ulaşılmalıdır diyor. Biçimsel olarak partizan sendikalarda bile, komünist çalışma ile gerçek, özlü partizanlığı sağlamak bugün TKP içindeki Lenincilere düşüyor. Oportünistler sendikalarda partinin etkisinin artmasına kurumsallaşmanın, "bizim de sendikalarda etkimiz" var diye böbürlenmesinin bir araç olarak baktılar. Yüro-komünizm özentisiyle yanaştılar. Böyle yanaşınca, sendika yönetiminden yayılan bilinç, "örgütlü, planlı, disiplinli" olmak adına işçilerin devrimci enerjisine set çekmenin yolu oldu. Leninciler, işte bu devrimci enerjiyi devrimci bilinçle bağlayarak, sendikaların gerçek partizanlığı yolunda savaşıyorlar.

Bu savaşımda, Leninciler, sendikalara siyasal farklılıklar da sokuyorlar. Menşevikler siyasal farklılıkların ürküntüsüyle "örgüt bölücülüğü" diye bağırmaya başladılar. Oysa bu örgüt bölücülüğü değildir. Siyasal farklılıkların örgütü böleceği, Plehanof'un ve Sosyalist Devrimcilerin fikridir. Buna karşı Lenin şöyle diyor:

"İlkesel açıdan Plehanof hatalı, çünkü Rusya'da *proleter sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmi arasındaki savaşım işçi sendikaları da dahil olmak üzere her yerde kaçınılmazdır*" (agy, s.88) (abç).

"Yaşam koşullarını geliştirme gereğini görmeye başlayan tüm işçileri birleştirmek için tarafsızlığın gerekli olduğu söyleniyor, ve Plehanof buna özel bir titizlik gösteriyor. Ancak bunu söyleyenler şunu unutuyor ki, sınıf çelişkilerinin gelişmesinin vardığı şu aşaması, kaçınılmaz olarak çağdaş toplumun sınırları içinde kazanımların nasıl korunabileceği sorununa bile 'siyasal farklılıkları' sokuyor" (agy, s.467).

Lenin'in bu dediklerinin doğruluğunu Türkiye sendikal hareketinin pratiği de kanıtlıyor. Proleter sosyalizmiyle küçük burjuva sosyalizmi arasında bir savaş sendikalarda da yürüyor. Bu savaş, yöntemleri de kapsıyor. Küçük burjuva sosyalizmi, proletaryanın demokratizmine uymayan yöntemlerle savaşıyor. Yönetimdeyse işine gelmeyeni tasfiye ediyor, muhalefetteyse etkin olduğu fabrikaları koparıp, "kendi" sendikasına taşıyor. Maden-İş yönetimindeki menşevizm ile bazı fabrikalarda etkin olan Dev-Yol, bir süredir karşılıklı Maden-İş'i eritiyorlar. Dünyayı bu gözle gördükleri için de menşevikler dönüp, *İşçinin Sesi*'ne "örgüt bölücüsü" demeye kalkıyorlar. Sendikaları bölen ve bölünmesinden sorumlu olan kendileridir.

Sınıf çelişkileri sertleşince, salt "sendikal" görünen sorunlara bile siyasal farklılıklar sokar. Lenin'in bu görüşünü de Türkiye pratiğinde yaşadık. Toplu sözleşme istemlerinde, çoğu siyasal akımlar *İşçinin Sesi*'ne bir ağızdan karşı çıktılar. Örneğin, *Kıvılcım* ile *Savaş Yolu*'nda birbiriyle aynı yazılar çıktı. Maden-İş'in bazı yöneticileri kutlama toplantılarına gönderdiği telgraflarda bile "aşırı istemler yoluyla devrim yapmak isteyenler" diye *İşçinin Sesi*'ne sataştı. Bu arada pahalılık hızla arttı. *İşçinin Sesi*'nin asgari ücret temeli olarak koyduğu 20.000TL bugün oldu 30.000, hatta daha fazla.

İşçinin Sesi'nin yaptığı yalnızca yaşamın gerçeklerini doğru saptamaktır. Gerçekler devrimcidir. *İşçinin Sesi* toplu sözleşmeyle devrim olacağını değil, gerçekleri savunuyor. Gerçekler devrimci olduğu için oportünistleri ürkütüyor.

Öyle ki, Kemal Daysal son Maden-İş Genel Kurulu'nda, Araştırma Dairesi'nin asgari ücret çalışmalarından söz ederken 1977'de dolanıyor. Dairenin 1979'daki raporunu unutturmaya çalışıyor. 23. Dönem Çalışma Raporu kitabında (2.193) bir de küçük not düşülmüş, çalışmalar özetlenerek veriliyor, 158TL bugünkü duruma ilişkin değildir deniyor. Peki neden 1979'daki çalışmalar da bir rakkamla özetlenmiyor? Neden Araştırma Dairesi'nin 1979'daki 26 sayfalık raporu, "günde 342.88 TL net" ile özetlenmiyor? Çünkü 1979 nisanındaki o rakkamı, fiyat artışlarına ayarlayınca oldukça "aşırı"! bir sonuç çıkar.

İşte böyle, hem öze, hem de ilkesizlik örneği yöntemlere ilişkin siyasal farklılıklar kaçınılmaz olarak çıkıyor, çıkacak. Nasıl çıkmasın? Maden-İş'in menşevik yöneticileri toplu sözleşme istemlerinde tekel dışı burjuvaziyle işbirliği siyaseti izliyor. Sendika, işçi sınıfının tüm burjuvaziye karşı ekonomik haklarını savunur. Kalkış noktası, işçinin haklarıdır, patronun durumu değildir. Ama Maden-İş'e giren oportünist siyaset, toplu sözleşme istemlerine de dalıyor. Özel araştırmalarla tekel-dışı işyerleri, ona göre de ücret istemi saptanıyor. Üstelik istemlerin tümü, daha masaya oturmadan budanıyor.

Evet, siyasal farklılıkların sendikalara yansıması kaçınılmazdır. Sendikalarda da ideolojik savaşım sürüyor, sürecektir. Bu savaşım işçi sınıfımızın bilinçlenme, sapla samanı ayırma sürecinin parçasıdır. Bu savaşımda *İşçinin Sesi*'nin tutumu özüyle de Lenincidir. Lenin'den uzun bir alıntıyla sözümüzü bitirelim:

"Sendikal hareket içinde ... likidatörlerle Narodniklerin bağlaşıklığı bir *gerçektir*. Ve olayların şu durumunda kaçınılmazdır. Likidatörler ve Narodnikler, çalışmanın tüm alanlarında tutarlı Marksizme olan düşmanlıklarıyla birleşiyorlar.

"Narodnikler likidatörlerle *yalnızca Pravdacıların aşırı istemlerine karşı işçilerin örgütlerinin fraksiyoncu olmamalarını savunmak amacıyla* birleştiklerini söylüyorlar.

"Pravdacıların bu 'istemleri' neler? Onlar, kendilerininkinden farklı siyasal görüşe sahip işçilere sendika, ya da derneğin kapısını kapattılar mı? Hiçbir sendikaya hiçbir etiket yapıştırdılar mı? Hiçbir örgütü böldüler mi? Bu türden hiçbir şey yapmadılar! Bizim muhaliflerimiz bu türden tek bir *gerçeğin* sözünü etmemişlerdir, edemezler de. Pravdacıların 'aşırı istemleri'yle onlar şunu demek istiyorlar: Pravdacılar, Narodniklerin ve likidatörlerin küçük burjuva siyasetlerine kendilerini ortak etmek istemiyor ve *tek bir sendika içinde* işçilerin çoğunluğuna sadakatle uyarken, Marksist düşüncelerinin etkin olması için savaşıyorlar.

"Biz asla, bize yüklenen günahların suçlusu olmadık. Bunların suçlusu Narodnikler ve likidatörlerdir. Birkaç yıl önce, Narodnikler Demiryolu İşçileri Sendikası'nda çoğunluğu ele geçirdiler. Narodnikler ne yaptılar? Derhal sendikaya bir 'etiket' yapıştırdılar, kendi özel 'platform'larını benimsemeye zorladılar, Sosyal-Demokratları (Komünistleri—İ.S.) ve partili olmayan işçileri tasfiye ettiler ve onları paralel bir sendika kurmaya zorladılar.

"Aynı şey likidatörler için geçerlidir. *Metal İşçileri Sendikası onların denetimindeyken, onu likidatörler örgütünün bir şubesine çevirdiler.* Sendikanın yayın organı, işçilerin bir genel toplantısı likidatör çizgiye onay vermiş olmadığı halde 'yeraltına' (illegal parti—İ.S.) karşı provakatif yazılar bastı. ...

"Biz tarafsızlığı savunmayız, ona karşıyız. Ama biz Narodnikler ve likidatörlerin bir sendikada şans eseri çoğunluk kazandıkları zaman yaptıkları gibi de davranamayız. Yalnız, ilkesiz zayıf guruplar ilk "utku" ile akıllarını yitirirler ve sayı çoğunluğu ya da oy çoğunluğu ile utkularını 'pekiştirmeyi' hızlandırırlar. Heyecanla ve telaşla böylesine bir altın fırsatı kaçırmamak için, 'ilkelerini' revize edip, tarafsızlıklarını unutup, bir etikete yapışırlar. Marksistler böyle davranmazlar. Onlar işçi sınıfı hareketinin gelip geçici konuğu değildirler. Bilirler ki, er geç sendikalar Marksizm temelinde onların safını tutacaklar. Geleceğin kendi fikirlerine ait olduğuna emindirler ve bu nedenle olayları zorlamazlar, sendikaları dürtmezler, etiketlemezler ya da bölmezler.

"Kararlı olarak ve güvenle Marksist propagandalarını sürdürürler. Yaşamdan dersler çıkararak Marksizmi işçilere sabırla öğretirler ve ilkesiz guruplar arasındaki hiçbir pazarlık onları bu yoldan saptırmaz" (agy, c.20, s.139-141).

Oportünizmin içyüzü

"Oportünizmin kemiği yoktur" derler ya; bu tam bizim menşevikler için geçerli bir sözdür. Dün savundukların bugün, bugün savunduklarına yarın karşı çıkarlar. Savunmaz olurlar. Bir sürü yayınlarında (*İYG-Savaş Yolu-Ürün- Politika*) buna rastlamak mümkündür.

Örneğin *Savaş Yolu*'nun bazı söylediklerine "Ana Halka" ve İYG karşı çıktı.

Savaş Yolu sayı 9'da şöyle diyor: "Tekelci burjuvazi hangi yola başvurursa başvursun, ki vuracaktır, Türkiye iki yol ayırımındadır. Ya faşizm ya da ileri demokratik devrim." Önder Sağlam ise "Ana Halka"da "yanlış ikilemler" başlığı altında bu ikileme (ya faşizm ya devrim) "sol oportünizm" diyor.

Menşeviklerin ne kadar kaypak, Marksizm-Leninizme karşı ne kadar samimiyetsiz oldukları apacık ortadadır. Oportünizmi nereden tutarsan tut, sabun gibi kayıp gider.

Oportünistlerin gerçek yüzlerini sergileyen en önemli olaylardan biri, ODTÜ'lü Leninci devrimci gençliğin eylemine (Enternasyonal marşına) karşı burjuvaziyle ortak tavır takınmalarıdır. Hepimizin bildiği gibi, ODTÜ'nün 8 ağustos 1979'da açılışında burjuvazi, "ulusal değerlerimizin simgesi olan"(!) İstiklal marşını okutmak istemişti. Fakat ODTÜ'deki devrimci gençliğimiz burjuvazinin bu oyununu boşa çıkarmış, dünya işçilerinin ve halklarının gerçek marşı olan Enternasyonal'i söylemişlerdi. Bunun üzerine oportünistler burjuvaziyle bir ağızdan iğne batmış gibi feryat etmeye başladılar.

Derken, Maden-İş Sendikası'nın kongresi oldu. Kongre'de Enternasyonal söylendi. Bunun üzerine, burjuvazi yöneticileri tutukladı. Oportünistler hemen bu yöneticileri ve eylemi savunmaya kalkıştılar. 16.1.1980 günkü *Politika*'da "Enternasyonal marşına karşı çıkanlar olsa olsa antikomünisttirler" diye yazıyor.

Ama boşuna, çünkü aynı antikomünistliği siz de yaptınız. Enternasyonal'e sahip çıkamazsınız! Neden ODTÜ'de okunan Enternasyonal marşı eylemini provokasyon olarak nitelediniz de, Maden-İş kongresinde okunan marşı savunuyorsunuz? ODTÜ'de okunan Enternasyonal marşı ile Maden-İş'te okunan Enternasyonal ayrı şeyler midir?

Oportünizmin kemiği yok dedik. ODTÜ'deki eylemi "provakasyon", "hedef şaşırtma" diye niteleyen bir kimse, Maden-İş Kongresinde okunan Enternasyonal'i savunamaz, ona sahip çıkamaz. Oportünistler ilkesiz siyasetlerini bir kez daha ortaya koydular. İşçilere hoş, devrimci gözükmek, tabanı yitirmemek için yine demagojik militanlığa baş vurdular.

Oportünistlerin ne kadar tutarsız, çamur olduklarını göstermek açısından, iki devrimci ve doğru eylem karşısındaki ayrı ayrı tavırlarına değindik. Bu karşılaştırmayı yaparken, yalnış anlaşılmasın, biz ODTÜ eylemini savunduğumuz kadar maden işçilerinin bu devrimci çıkışını da savunuyoruz. Diyoruz ki, Maden-İş kongresinde Enternasyonal'in söylenmesi öylesine devrimci bir nitelik taşıyor ki, hem burjuvaziyi korkuttu, hem de oportünizmin demagojisini sergiledi.

Yaşasın burjuvaziye ölümü ve oportünizmin gerçek yüzünü gösteren eylemler!

K.A.
Samandağ

Korkunuz ecele fayda g tirm yecek

Biz Samandağlı Leninciler olarak üzerimize düşen görevi bütün gücümüzle yerine getirmek için savaşıyoruz! İGD yönetimine yerleşmiş menşeviklerin işleri güçleri ise Lenincilere saldırmak oluyor. Ayrıca polis de saldırıyı bize yöneltti.

Bir süredir ilçemiz Samandağı'nda faşist emniyet amiri, komiser ve bazı polisler tarafından bir dizi provokasyon düzenlendi.

5.12.1979 günü faşist "emniyet amiri" kendi eliyle evine "fitili boşatılmış tahribat gücü yüksek bir bomba" yerleştirdi. Ertesi gün 1-2 banka faşist polislerce tarandı. Bu provokasyonları düzenleyenler, Samandağlı devrimci gençliği sorumlu tutmak istediler. Ama sökmedi, sökmeyecek!

İlimiz Hatay'da da aynı provakasyonlar tezgahlandı, tezgahlanıyor.

Bu tür provokasyon ve faşist saldırılara karşı tüm devrimcilere büyük görevler düşerken: İGD'nin başını tutan oportünistler, "burjuvaziyi unutarak" baş düşman Lenincilermiş gibi tüm güçleri bize karşı seferber ettiler.

En somut örneği: 17.2.1979 pazartesi günü menşevikler, tüm güçlerini toplayıp Lenincilere pusu kurdular. Sopalarla ve demir çubuklarla saldırdılar. Fakat Samandağ halkı kimin ne olduğunu iyi biliyor. Onun için Lenincilere sahip çıkarak, menşeviklerin saldırılarını geri püskürttü.

Arkadaşlar!

Bu saldırıların nedeni, oportünistlerin Lenincilerin gelişmesinden korkmalarıdır. Bu anlayışla hiçbir yere varamayacaklar! Olsa olsa devrime ihanet etmekle ün kazanırlar.

TKP, Türkiye çapında oportünistlerden sökülüp alınıyorsa, Samandağı'nda da sökülüp alınacaktır. Bunda kararlıyız.

Yaşasın Bolşevizm!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği yolunda verilen savaşımız!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Bir gurup Leninci
Samandağ

Devrimci Merkez

Oportünizmin ince anti-Sovyetizmi

M. Yurttaş, Burdur

Oportünistler tüm konularda olduğu gibi "devrimci merkez" konusunda da çarpıtma yoluna gidiyorlar. Net bir görüş ortaya koyamıyorlar, Yürükoğlu yoldaşın deyimiyle, "deniz anası gibi kıvrılıp duruyorlar."

Dünya devrimci merkezi neresidir?

"Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir" (R. Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 2. Basım s. 15).

Günümüzde "proleter hareketinin ve savaşımının en üst düzeye ulaştığı yer" Sovyetler Birliği'dir. Dünyanın ilk sosyalist devleti ve toplumsal, ekonomik yönden en gelişmiş sosyalist ülkesidir. Sovyetler Birliği devrimlerin yıkılmaz güvencesi, dayanağı, dünya barışının kalesi, dünya işçi sınıfının güvencesidir.

İşçinin Sesi bu Leninci gerçeği ilk 1979 yılında "söylemedi", yıllardan beri savunuyor. Devrimci merkez konusunu, 17 eylül 1977 tarihli 75-76. sayısında Yürükoğlu yoldaşın yazdığı "Devrimci merkez-Zayıf halka" adlı makalede, *İşçinin Sesi*'nde görebiliriz. Oportünistler acaba niye o zamanlar (1976-77) Yürükoğlu yoldaşı ve *İşçinin Sesi*'ni "eleştirmediler"! Veya niye o zamanlar devrimci merkez "sosyalist sistemdir" demediler? Bilen yoldaş Komünist ve İşçi Partilerinin Toplantısı'nda yaptığı konuşmada şöyle diyordu: "... Dünya devrimci sürecinin ana güçleri sayılırken, Sovyetler Birliği'nin adı anılmıyor. Oysa dünya devrimci sürecinin *ana gücü* ve *temel dayanağı* Sovyetler Birliği'dir. Bu tarihsel bir gerçektir. Belge'de bunun böyle anılmaması, bu tarihsel gerçeği ortadan kaldırmaz" *(Komünist ve İşçi Partilerinin 4. Toplantısı*, Ürün yayınları, Kasım 1976, s .455) (abç). Bugün dünya devrimci merkezi sosyalist sistemdir diyorlar. Sözüm ona *İşçinin Sesi* devrimci merkez Sovyetler Birliği deyince dünya sosyalist sistemini "görmemezlikten" geliyormuş. Bu demogojidir. *İşçinin Sesi*'ni karalama kampanyasıdır. *İşçinin Sesi*'nin tek bir yerinde sosyalist sistemi "görmediğine" dair yazı gösterseniz. Gösteremezsiniz. Çünkü öyle bir yazı yok. Bu sizin uydurmanızdır.

Oportünistler devrimci merkez sosyalist sistemdir deyince Sovyetler Birliği'nin günümüz devrimci hareketindeki belirleyici rolünü "görmüyor"lar. Görmek "istemiyorlar".

Sovyetler Birliği dünya sosyalist sistemine ve ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelere elinden gelenin daha fazlasını yapıyor. Dünyada kalıcı bir barışın sağlanması için elinden geleni yapıyor, yapacaktır. Sovyetler Birliği'nin her konudaki deneyimi sosyalist sisteme ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfına, işçi sınıfının Marksist-Leninist partilerine yol gösterici oluyor. Sovyetler Birliği'nin günümüz koşullarında belirleyici rolü ve önemi iyice artmıştır.

Oportünistler, "devrimci merkez dünya sosyalist sistemidir" demediğimiz için "anti-komünizm" yaptığımızı(?) söylüyorlar. Fakat aslında kendilerinin "anti-komünizm" ve "anti-Sovyetizm" yaptıklarını hem de "en incesini" ve "en somutunu" yaptıklarını görmüyorlar, görmek istemiyorlar. Militanlara parlak sözler söyleyerek ve yazarak yaptıklarını örtmek istiyorlar. Fakat militanlar geç de olsa, "gözlerini açıyorlar", gerçeği görüyorlar .

Dimitrov, 1 Mayıs 1937'de şöyle diyor: "Uluslararası proletaryanın en ileri birliği olan Sovyetler Birliği'nin işçi sınıfı, devlet olarak örgütlenmiş bir güçtür. O, barışın ve bütün halkların özgürlüğü tarafını tutan güçlü bir devletin başında bulunmaktadır. SSCB'nin işçi sınıfı, Lenin'in yüce partisinin yönetiminde yeryüzünün altıda bir bölümü üzerinde pomeşçiklerle kapitalistleri devirdikten ve proletarya diktatörlüğünü kurduktan sonra, sosyalizmi zafere kavuşturdu (...) Gerçekte işçi hareketinin her militanı ve her işçi örgütü için Sovyetler Birliği'ne karşı alınan tavır, işçi sınıfının çıkarlarına karşı, sosyalizme karşı bağlılığın temel taşıdır" (Dimitrof, *Seçme Eserler*, 1. Basım, Temel Yayınları, Cilt 2, s. 30-34).

Dünya devrimci merkezi olan ve dünya devrimci hareketinde belirleyici olan Sovyetler Birliği'nin gücünü yadsıyan yüro-komünistler gibi "bizim oportlar"da "deniz anası gibi kıvranıyorlar". Yüro-komünistlerin açıktan yaptığı "anti-Sovyetizmi" bizimkiler inceden ve gizli yaparak, yüro-komünistlere taş çıkartıyorlar.

Sol Ortacılık

Oportünizme karşı bolşevik ruhla, bolşevik yöntemle savaşalım

L. Korkmaz, Ankara

Oportünizm, işçi aristokrasisinin cılız olduğu ülkemiz koşullarında yığınların desteğini giderek yitiriyor. Bu yadsınamaz gerçek, oportünizmi "Leninci" kılıflar altında gizlenen, sözde "sosyalist" belgiler kullanan, böylece yığınları etki altında tutmada çok daha etkili ve tehlikeli olan ortacı taktikler izlemeye yöneltiyor. Keskin sınıf çelişkilerini barındıran devrimci durum koşullarında, burjuvazi yığınları pasif bekleyiş içinde tutmak için 'papaz ve cellat' yöntemlerini içiçe, birbiri ardına kullanır. Aynı bunun gibi, menşevik blok da militanları ve kitleleri tutmak için tasfiyecilik ve karşı-devrimci saldırılarla birlikte, ortacı, sol-ortacı demagojileri yaygın biçimde kullanıyor.

Leninizmi menşevik yöntemlerle "savunmak" olarak tanımlanan sol ortacılık, savaşımın pratiğinde likidatör-menşevik blok içinde yer alıyor, Lenincilere karşı her türden saldırılarda bulunuyor. Oportünistlerin zor anlarda sol-ortacı maskelere bürünmesi, sol ortacıların yine zor anlarda oportünistlere yardımı, karşı-devrimci tasfiyelerin uygulanmasında bizzat rol alması, aralarındaki *kaçınılmaz* kutsal ittifakın somutlanmasıdır.

Oportünizme karşı en tutarlı savaşımı asıl kendilerinin verdiklerini savlayan sol-ortacılar, "evet" diyorlar, "bir sürü doğruyu savunuyorsunuz. Ama herşeyi birdenbire söylemekle olmaz. Tam da bir takım şeyler düzeltilecekken, ortalığı karıştırdınız, sağ oportünizmi güçlendirdiniz. Herşeyin yöntemi var, vs." Örnek de gösteriyorlar: "İşte şu partide böyle, o partide şöyle olmuş vs." Bunlara dayanarak Lenincileri hizipçilikle suçluyorlar.

Böyle ince demagojileri açığa çıkartmak oportünizme karşı savaşım açısından günceldir. "Asıl önemli olan, Kautski ve hempalarının yaptığı gibi bu irini (oportünizmi — İ.S.), (irin ile) "birlik" adına yeniden bedene sokmayı mı, yoksa eğer gerekiyorsa, işçi hareketi bedeninin tam iyileşmesine yardım etmek için, bu işlemin neden olacağı keskin ama gerekli acıya karşın bu bedeni bu irinden elden geldiğince çabuk ve olabildiğince özenli bir biçimde kurtarmayı mı denemenin gerektiğini bilmektir" (Lenin, *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautski*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Temmuz 1979, s. 231). Oportünistler birincisini, Leninciler ikincisini savunurken, sol ortacılar lafta ikincisini kabul edip gerçekte bürokratik platformda çırpınmaların ötesine geçemediklerinden, irini dıştalamayı belirsiz bir tarihe erteliyor ve çürümeye, likidasyona, ihanete ortak oluyorlar.

Lenin ve Bolşevikler Rusya'da oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı etkili, uzlaşmaz bir savaşım yürüttüler. Proleter ve emekçi yığınları devrimci savaşım içinde eğiterek çarlığı ve burjuvaziyi devirdiler. Proleter devletini, ardından sosyalizmi kurdular. II. Enternasyonal, proleter enternasyonalizminin yerine sosyal şovenizmi geçirince, Bolşevikler, aynı Leninci anlayışı uluslararası alanda da yaşama geçirdiler. Dünya devrimci sürecinde kazanılan bunca mevziyi Lenin'in ve Lenincilerin önderliğinde verilen özverili savaşımlara borçluyuz.

Sol ortacılar, şu parti bu parti diye verdikleri örneklerle, uluslararası deneylerin özünü hasıraltı ediyorlar. Uluslararası komünist hareketten, kendilerine uygun "deneyler" çıkarıyorlar. Oysa, uluslararası deneyimlere eleştirel yaklaşımla görevlerimizi saptamak gerekir. Doğrusunu, yanlışını Leninci süzgeçten geçirmeden diğer kapitalist ülkelerdeki deneyimleri "enternasyonalizm" adına benimsemek çözüm değil çözümsüzlüktür. Oportünizme karşı savaşımı ve enternasyonalizmi yadsımaya götürür.

Biz uluslararası deneylerden çıkacak derslere Leninci anlayış rehberliğinde yanaşıyoruz: "Avrupa' da sosyalizm, dar ulusal çerçeveli, görece barışçıl ve sınırlı aşamadan çıktı. 1914-15 savaşı ile birlikte devrimci eylemler aşamasına girdi ve oportünizmden tam kopma, onu işçi partilerinden çıkarıp atma, hiç kuşkusuz gündemdedir. Sosyalizmin dünya ölçüsündeki yeni gelişme döneminin sosyalizme yüklediği görevlerin bu tanımlamasından, devrimci sosyal-demokrat işçi partilerinin, her ülkede oportünist küçük burjuva partilerinden hangi hızla ve hangi biçimlerde ayrılacakları elbette ki doğrudan doğruya çıkarılamazdı. *Ama bu ayrılmanın kaçınılmaz olduğunun açık bilincine varma ve işçi partilerinin tüm siyasetini bu yönde yöneltme zorunluluğu bu tanımlamadan çıkar*" (agy, s.212). (abç).

Kuşkusuz günümüz Türkiye'si, 1914 Almanya'sı değildir. Ama aralarında devrimci durum ve devrimci eylemden yan çizen oportünizmin işçi hareketine etkisi, oportünizmin ulusal ve enternasyonal devrimci görevleri başarmaya engel olması gibi ortak yönleri vardır. "İhaneti bağıra çağıra sergileyen ve bu konuda alarm çanı çalan eğilim ile ihaneti görmeyen eğilim arasındaki güncel savaşım ile geçmişteki savaşım arasındaki ilişkiyi" (agy, s.198) ortaya çıkaran Lenincilere karşı "hizipçilik" suçlamasına karşı Lenin'den yanıt verelim: "Rusya' da proleter partisinin oportünizmin her türüne karşı uzun bir savaşım içinde nasıl oluştuğunu anlama olanağından kendini yoksun bırakarak, bu tarihi gözardı etmek ve "klikçilik"e verip veriştirmek işçi hareketine yapılabilecek hizmetlerin en kötüsünü yapmaktır" (agy, s.223). Lenin bu sözleri, "Alman Sosyal-Demokrat Partisi içinde dürüst, gerçekten sosyalist ne yapılıyorsa, onun merkez komitesine ve merkez organına *karşı*, örgütlenme disiplinini *çiğneyerek*, *'klikçi' bir biçimde* yapıldığı" bir dönemde söylüyor (agy, s.210). Bugün Leninciler de oportünizme karşı savaşımla, Leninci disiplini yaşama geçirmeyi titiz bir biçimde birleştiriyorlar. TKP'nin "gizli" hiziplerden kurtulmasına çalışıyorlar.

Oportünizme karşı savaşta Bolşevik yöntem!

İşçi sınıfının birliği

Meral Berivan, Bandırma

Devrim savaşımının can alıcı sorunlarından birisi işçi sınıfının birliğini sağlama sorunudur. TKP yönetimi işçi sınıfının birliği sorununu TİP-TSİP-TKP formülüyle açıklayarak kendince çözümledi(!).

Oportünistler daha düne kadar "anti-komünist cep partileri" dedikleri TİP ve TSİP'e bugün işçi sınıfının partileridir diyorlar. Bir partinin hangi sınıfın partisi olduğunu belirlemek istiyorsak, onun program ve pratiğiyle hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğine bakmak zorundayız.

TİP-TSİP küçük burjuva sosyalist partileridir. Küçük burjuvazi proletarya ve burjuvazi arasında orta yerdedir. Tekelci kapitalizm tarafından ezilen küçük burjuvazi toplumda belli değişikliklerden yanadır. TİP-TSİP parlamenter yollarla ve reformlarla küçük burjuvazinin konumunu düzeltmeye uğraşan partilerdir. Oportünistler, birlik anlayışlarının doğruluğunu kanıtlamak için, *Savaş Yolu*'nun 24. sayısında TİP ve TSİP'in sosyalizmi uzak amaç edindiklerini getiriyorlar. Aslında TİP-TSİP, sosyalist devrimi reformist, uzlaşmacı parlamentarist siyasetleriyle bilinmeyen bir geleceğe erteliyorlar. Ve bunu programlarında açıkça belirtiyorlar. TİP-TSİP işçi sınıfının kurtuluşu uğrunda mücadele eden partiler değildir. Proletarya diktatörlüğünü programlarına almayan bu legalist partiler devrimi programlarıyla erteliyor, pratikleriyle geçiştiriyorlar.

Devrimci durumun varlığında görev, yığınları burjuvaziye karşı kesin savaşlara hazırlamaktır. Bu görev proleter hegemonyasını gerçekleştirmeyi gerektirir. Küçük burjuvazinin sallantılı niteliğine, özellikle reformcu düşlerle yığınları pasifize etmeye çalışan küçük burjuva partilere karşı savaşımı da beraberinde getirir. Bundan küçük burjuvaziyle eylem birliğine karşı olduğumuz sonucu çıkartılmamalıdır. Yürükoğlu yoldaş bu konuda şöyle söylüyor: "Devrimci durumda halk sınıflarının çıkarı, öldürücü darbeye hazırlanmakta, savaşmaktadır. Bu nedenle devrimci durumda, savaşabilecek bir programa sahip olan ve fiilen savaşan güçlerle bağlaşıklık yolları aranır. Çünkü temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını en iyi onlar dile getiriyor demektir. Devrimci durumda, biz, küçük burjuvazinin pasifist siyasal güçleriyle değil, devrimci siyasal güçleri ile bağlaşıklık yolları arıyoruz. Türkiye'de küçük burjuvazinin savaşan, hergün ölü veren devrimci demokrat temsilcileri vardır. Gözlerimizi onlara çevirelim".

Oportünistler, ana bağlaşık olarak liberal burjuvaziye ve küçük burjuva reformistlerine dönmekle kalmıyorlar, bir de reformist küçük burjuva partileri işçi sınıfı partisi diye göstermeye kalkışıyorlar! Bir ara CHP'yi de işçi sınıfı partisi yapmaya doğru "ilerliyorlardı"! Ama *İşçinin Sesi*'nin net ve kesin tutumu onları geriletti. Böyle yaparlarsa demagojik militanlıklarının anında açığa çıkacağını anladılar. Eski değerlendirmelerine sadık kalarak, CHP'yi yalnızca cephenin temel güçlerinden birisi olarak belirlediler. *İşçinin Sesi* bu belirlemeye de başından beri karşıydı. Lenin'de liberal burjuvaziyle bağlaşıklık anlayışının olmadığını, aksine liberal burjuvazinin sahtekârlığını ve nefessizliğini sergileme, onu yığınlardan yalıtlama siyaseti izlenmesi gerektiğini her zaman savundu.

Birlik "kim olursan ol gel" felsefesiyle, göstermelik anlaşmalarla sağlanmaz. TKP, reformist uzlaşmacı partilere ödün verip birlik çağrılarında bulunacağına, onlarla arasındaki ayrılıkları kesin ve net ortaya koymalıydı. Her boydan ve soydan burjuva ideolojisine karşı savaşım vermeli, bunların işçi sınıfının sahte dostları olduğunu sergilemeli ve işçi sınıfını proleter devrimi yolunda kendi saflarında örgütlemeliydi.

Lenincilerin bu anlayışına karşı bakın 1 Ekim tarihli *Atılım*'da ne diyorlar: "Birlik, TKP'nin TİP'e TSİP'e karşı her alanda savaşıyla olur demeye getiriyor. Bunlar sapık görüşlerdir." Birşey söylemeden Lenin'den alıntı yapacağız: "Sosyal devrim çağında proletaryanın birliği ancak Marksizmin tam devrimci partisi tarafından ve ancak bütün öteki partilere karşı amansız bir savaşım yoluyla gerçekleştirilebilir" (*Bolşevik Partisi Tarihi*, s. 446).

Sizler Lenin'e küfür ediyorsunuz baylar. Sizler Leninci ilkelere sapık görüşler diyebilecek kadar sapıksınız.

Birlik nasıl sağlanır?

Birliği sağlamanın yolu, kendilerine devrimci ve sosyalist süsü veren bütün öteki küçük burjuva partilerine ve liberal burjuvaziye karşı verilecek amansız bir savaşımdan geçer. Lenin şöyle diyor: "Kautsky, Rusya'da Bolşevik olmayanları, yani Menşevikleri ve Sosyalist Devrimcileri sosyalist olarak adlandırırken, onların adlarından hareket ediyordu. Oysa bu, onların proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşımda aldıkları yeri göstermeyen, yalnızca birer sözden ibaretti" (Lenin, *Proletarya Diktatörlüğü ve Dönek Kautsky*, s. 80).

Bugün küçük burjuva partileri, tutunabilmek için kendilerini işçi sınıfının dostları, sosyalist olarak göstermek zorundadırlar. Bizim oportünistlerimiz de bu partilerin sosyalist olmadıklarını, işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmediklerini teşhir edeceklerine "TİP ve TSİP işçi sınıfının partileridir", "sosyalizmi kendilerine amaç edinmiş partilerdir" diyerek kendi ağızlarıyla bu partilerin propagandasını yapmaktadırlar. Bütün bunları "birlik" uğruna yaptıklarından "anlayışla" karşılamak gerek!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi tarihinin birlik konusunda bize ne öğrettiğine bakalım:

"Bolşevik Partisi'nin tarihi bize, ayrıca işçi sınıfı safları içinde savaşım gösteren ve işçi sınıfının geri tabakalarını burjuvazinin kucağına iten ve böylece işçi sınıfının birliğini baltalayan küçük burjuva partileri tepelenmedikçe, proletarya devrimini zafere götürmenin olanaksız olduğunu öğretiyor.

"Partimizin tarihi, küçük burjuve Partilerine karşı Sosyalist Devrimcilere, Menşeviklere, anarşistlere ve milliyetçilere karşı savaşımın ve partilerin kesin olarak yenilgiye uğratılmalarının tarihidir. Bu partiler tepelenmemiş ve işçi sınıfı saflarından sürülüp atılmamış olsalardı, işçi sınıfının birliği sağlanamazdı: işçi sınıfının birliğinin sağlanmamış olması halinde de proletarya devriminin zaferini sağlamak olanaksız olurdu" (*Bolşevik Partisi Tarihi*, s 445).

İşçi sınıfının birliği, tüm öteki akımlara karşı işçi sınıfı ideolojisinin arılığını korumakla, savaşımla sağlanır. Bu aynı zamanda devrimciler arasındaki eylem birliğini de pekiştirmenin yoludur. Küçük burjuvazinin devrimci kesimi de kaypaklıklar taşır. İdeolojik savaşla, işçi sınıfı devrimci küçük burjuvaların da küçük burjuva olmaktan gelen kaypaklığını azaltır, onları hizaya sokar. İşçi sınıfı, küçük burjuva devrimcileriyle de ancak ideolojik savaş yürüterek eylem birliğine girer. Çünkü eylemin tutarlı devrimci eylem olması, küçük burjuva kaypaklıklar, tutarsızlıklar taşımaması işçi sınıfının yürüttüğü ideolojik savaşla sağlanır. Bizim oportünistler hem reformcu küçük burjuvaların peşine gidiyorlar, hem ideolojik savaşı rafa kaldırıp onların propagandasını yapıyorlar, hem de eylem birliğinden söz ediyorlar. Eylem istemeyenler nasıl eylem birliği kuracaklar ve kurdukları birlik nasıl bir "eylem" için olacak?

Oportünizme karşı savaşı burjuvaziye karşı savaştan ayırmayan Leninciler hedef şaşırtmakla suçlanıyorlar.

Lenin'in birlik konusunda söylediğini yineliyelim: "Proletaryanın birliği ancak Marksizmin tam devrimci partisi tarafından ve ancak bütün öteki partilere karşı amansız bir savaşım yoluyla gerçekleştirilebilir".

Parti kendini oportünist öğelerden arındırarak güçlenir

Tam devrimci parti Marksist-Leninist teoriyi içermiş olan partidir. Oportünistlere karşı ödünsüz bir savaşım veren, kendi içindeki teslimiyetçileri tepeleyen, saflarında birliği ve disiplini koruyan partidir. Ancak böyle bir parti proletarya devriminin örgütleyicisi ve önderi rolünü yerine getirebilir. Kendi saflarında birliği ve disiplini koruyamayan parti devrimin önderi rolünü yerine getiremez. Bu Leninci anlayışı Stalin şöyle dile getiriyor:

"Partimiz, bir iç birlik ve safları arasında eşsiz bir dayanışma yaratmayı başarabilmişse, bu herşeyden önce, kendini tam zamanında oportünizmin pisliklerinden arındırabilmiş olması yüzündendir. Likidatörleri, Menşevikleri saflarından atabilmiş olması yüzündendir. Proletarya partileri, kendilerini oportünistlerden, reformistlerden, sosyal-emperyalistlerden, sosyal-şövenlerden, sosyal-milliyetçilerden ve sosyal pasifistlerden arındırarak gelişirler ve güçlenirler. Parti kendini oportünist ögelerden arındırarak güçlenir" (Stalin, *Leninizmin Sorunları*, s. 72).

Marksist-Leninist parti işçi sınıfının öncü gücüdür. İşçi sınıfının birliği Marksizm-Leninizm temelinde proletaryayı burjuvaziye karşı kesin savaşlara hazırlayabilecek bir partide somutlanır.

TKP'mizin Leninci güçleri, işçi sınıfının birliğini sağlamak için en başta TKP'mizi oportünistlerden temizleyeceklerdir.

halefetteyken sömürüye karşı konuşur, iktidara gelince sömürüyü demokratikleştirmekten başka birşey yapmaz" (R. Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 2. Basım, s. 109).

Buna göre, CHP yukarıda saydıklarımızdan farklı birşey mi yapıyor? CHP'nin sosyal demokrat olmasından dolayı, burjuva reformist görüşleri vardır. Siz, yoksa sosyal demokrasinin *geneliyle* "burjuva reformist" görüşleri savunmadığını mı anlatmak istiyorsunuz?

Sayın *Savaş Yolu*'nun oportünist yazarları, "sosyal demokrat parti" tanımlamanız o kadar saçma ki,

1- Size göre bugün dünya üzerinde sosyal demokrat parti kalmamış olması gerekir. Neden mi? Artık günümüzde sosyal demokrat partilerinin ezici çoğunluğu "sosyalizm hedefi"ni benimsemiyor. 1962'de Oslo'da toplanan Sosyalist Enternasyonal'in yayınladığı deklerasyonda "Kapitalizmi ortadan kaldırma fikrinin bir kenara bırakılması öneriliyor"du. Hedef sosyalizm değil, kapitalizm içinde reformlardır.

2- Sosyal demokrat olmak için, Marksist kökenli olmak gerektiğine göre, artık günümüzde, sosyal demokrat partiler kurulamaz. Var olanların nesli tükendiğinde (!) zavallı burjuvazi acep na yapacak!

Bay oportünistler, Avrupa'daki sosyal-demokrat partilerle, bizim gibi ülkelerdeki sosyal demokrat partileri karıştırıyorlar. R. Yürükoğlu yoldaşımız *Zayıf Halka*'da bu ayrımı şöyle belirtti:

"Türkiye'ye gelince, bizdeki sosyal demokrat hareket Batı'dan farklıdır. Orada sosyal demokrasi işçi hareketi içinde, Marksizm üzerinde yükselmiş, sonradan onunlar ideolojik bağlarını koparmış ama geniş işçi çevrelerinde etkinliğini sürdüren bir akımdır. Türkiye'de sosyal demokrasi, burjuvazinin liberal kesiminin, finans-oligarşisine duyduğu tepkiye halk hareketinde taban bulmak, hem de bu halk hareketini kapitalizmin sınırlarına hapsedip 'ehlileştirmek' amacıyla giderek oturmakta olduğu ideolojik tabandır" (agy, s.110).

Gelin canlar bir olalım!
MHP'yi ÜGD'yi susturalım!

Kendi can güvenliğimizi
kendimiz sağlayalım!
Can güvenliği komitelerinde
örgütlenelim!

Faşist katillere ve
onları kayıranlara karşı
herkeze silah taşıma hakkı!

Faşistlere destek olan
tekellerin ve toprak beylerinin
mallarına el koyalım!

Faşizmi besleyen
parababalarını cezalandıralım!

İşçinin Sesi'n bir selam da bizden

Hatta yüzbinlerce milyonlarca selam. Topraksız ve az topraklı köylülere hitap ederek anti-faşist, anti-emperyalist savaşım verme konusunda başı çeken, yol gösteren çok değerli *İşçinin Sesi*!

Bizler kavga seslerinin oluşmasında önemli yer tutan yoksul köylüleriz. Oportünizmin cirit attığı bu ortamda oportünizmin kökünü kazımak için, sahte solcuların devrim kaçkını olduklarını suratlarına vurarak oportünizmin iç yüzünü ortaya koyduk. Bizler işçi-köylü bağlaşıklığı ilkeleriyle Ege Köy-Der'de örgütlendik. Örgütlendik örgütlenmesine fakat yine oportünistler sahnede. Köy-Der'in sıra neferleri,yürütme kurulu,çok değerli yoldaşlarımız,tarım işçilerinin sorunlarında gereken özveriyi göstererek Söke'de sekiz bini aşkın tarım işçisinin direnişini, Selçuk tarım işçilerinin direnişini sağladılar. Ayrıca tarım işçileri için Köy-Der'in savaşan gazetesi *Tırpan*'ın özel sayısını çıkardılar. Ege bölgesi tütün üreticileri birinci kurultayını düzenlediler. Büyük kurultay öncesi birçok ilçelerin 25'i aşkın köylerinde militanca koşarak köylülere, yani üretici köylülere tütün konularında konuşmalar yapıp tütün sorunlarına çözüm aradılar. Ancak sahnede olan oportünistler binbir zorluklarla militanca yapılmış kurultaya gölge düşürme çabasına girdiler ve giderek sudan bahanelerle merkez yürütmeyi güvensizlik gerekçesiyle suçlayarak düşürdüler. Ama nasıl? Kısaca köylü diliyle anlatmaya çalışayım.

İşçinin Sesi okumamız ve doğrusu budur dememiz burjuvaziyi ürküttüğü kadar onları da ürküttü. 2/2/1980 günü yapılacak genel yönetim kurulu toplantısında yönetimi düşürmek için 59 plakalı yeşil bir Reno araba kiralayıp köy köy, kasaba kasaba yönetim kurulundan olan herkesle konuşup *İşçinin Sesi* aleyhinde propaganda yaptılar. Ancak aradıklarını çoğu yerlerde bulamayan oportünistler hırçınlaşarak telaşlanarak büyük yalanlara başvurdular. Merkez yürütmeyi suçladılar. Kedi yavrusunu yemek istediği zaman küle bulayıp, ha şimdi fareye benzeyecek, ha şimdi fareye benzeyecek diye beklediği gibi devrim kaçkınları sudan bahanelerle suç bulup yönetimin düşmesini beklediler. Bu arada ben de bir söz aldım. Aldım diyorum çünkü hareketin içinde ben de vardım. Genel yönetim kurulu üyesi olduğumdan İzmir'den kiralanan 59 plakalı yeşil Reno ile İzmir'den Turgutlu'ya, Turgutlu'dan köyüme kadar geldiler. Ancak aradıklarını bulamayıp ters geldiler. Ayrıca köy toplantıları yapılırken, yani tütün kurultayı öncesi yerel kurultayların yapıldığında köyden köye yayan gitmişti arkadaşlarım. Bunun için ben de bir söz istedim.

Konuşmamda, yani savunmamda diyeceğim, kurultay öncesi arkadaşların militanca çalıştığını, köyden köye gece gündüz demeden uykusuz gözlerle savaşım verdiğini, gecenin köründe kilometrelerce yolu yaya yürüdüklerini, şu anda merkez yürütmeyi suçlayan arkadaşların o zaman nerede olduğunu, sıra neferleri olan bu arkadaşları oportünislerin suçlamaya hakları olmadığını söyledim. Ayrıca o zaman benzine zam bile yapılmamıştı. O arkadaşların (arkadaşlarım demiyeceğim, çünkü bu tür düşünenler bizim arkadaşlarımız olamaz), oportünistlerin bir araba kiralama olanağı var idi de kurultayda neden o olanağı kullanmadılar? Şimdi de kalkmışlar devrimden söz ediyorlar. Aslında bunlar devrim kaçkını, alsında bunlar işçi sınıfı hainidir. Bunlar burjuva ideolojisiyle işçi sınıfı ideolojisini uzlaştırmaya çalışan görüşlerin kuyrukçuluğunu yapmaktadırlar.

Demokratik köylü hareketinde bolşevik hat susmayacak!

Yaşasın işçi-köylü bağlaşıklığı!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Faşizmi igninde geberteceğiz!

Ege Köy-Der'den
bir Leninci

Kuyruğun sağı s lu lmaz

Hatice Dağlı

İşçi sınıfının tüm devrimci çıkışlarında olduğu gibi, İzmir ayaklanmasında da TKP yönetimi kuru bir ajitasyonla işçilerin "yanında" olduğunu, onlarla "dayanıştığını" *TKP'nin Sesi*'nden anons etti. İşçi sınıfının devrimci partisinin görevi savaşların ön saflarında yürümek, devrimci duruma uygun devrimci çıkışları tüm Türkiye çapında örgütlemek, bir bölgedeki kıvılcımı tüm Türkiye çapında aleve dönüştürmek, işçi sınıfının bu yolda örgütlenmesini sağlamaktır. İzmir ayaklanması, partinin işçi sınıfının savaşlarıyla bütünleşen bir öncü savaşçı görevini yerine getirmesini menşevizmin nasıl engellediğini gösterdi. İşçi sınıfıyla bütünleşmek ne söz, menşevikler CHP sol kanat parlamenterleriyle bütünleştiler.

Politika gazetesi büyük manşetlerle "Bergama'da CHP sol kanat parlamenterleri ile dayanışma kampanyası düzenledik" diye yazdı (*Politika*, 23 Ocak 1980). Yine *Politika*'ya göre, '"demokrasi güçleri CHP sol kanadına yanındayız" demiş (!).Amaç, baskı güçlerini geriletmekmiş (!). Menşevikler "baskı güçlerini" değil, işçi sınıfının devrimci savaşımını geriletiyorlar. Devrimci sınıf savaşımından ölesiye korktuklarından, devrimci durumun ulusal çapta krize dönüşmeye yüz tuttuğu şu sıralarda parlamenter barışçıl türkülerini daha bir hırsla söylüyorlar.

İzmir'de barikat savaşları sürerken, menşevikler CHP sol kanat şakşakçılığı yaptılar. Kendi kuyrukçulukları yetmiyor gibi, demokratik yığın örgütlerini de CHP sol kanadına yamamaya çalıştılar. Peki bütün bunlar olurken CHP' nin "sol" kanadı ne yapıyordu? Çiğli Belediye Başkanı ile birlikte, eylemdeki işçilerle görüşmek üzere Tariş'e giden CHP milletvekilleri, işçilere dağılmaları için uyarıda bulunuyorlardı. "Güvenlik kuvvetlerine karşı saygılı davranılmasını" öğütlüyorlardı. Menşeviklerin CHP' nin Olağanüstü Kurultayı'ndaki "ilkeli" tavrı nedeniyle öve öve bitiremedikleri "sol" kanat sözcüsü Süleyman Genç, işçilere "sorunlar böyle halledilmez, tümünüz dağılın" diyordu. İşte CHP'nin solunun "demokratlığı"! Menşevikler bu "sol" kanadın kuyruğuna yapışarak, kendilerinin de barikat savaşlarına takındıkları tutumu açıkça sergilemiş oldular.

"Diyalektik" kuyrukçuluk

Menşeviklerin kuyrukçuluğu çok eskidir. Ancak "somut koşullara göre, yaratıcı bir biçimde" uygulanmıştır. Daha 1974'de "CHP devrimci bir program uygulamak istiyor. Bu programı uygulamak isteyen hükümete gerekli zamanı verelim dediler (*Atılım* 1974). 1977' de İGD'yi CHP'nin yan örgütü gibi CHP'nin seçim propagandası için çalıştırdılar. CHP iktidardayken, karşı-devrimci niteliğini ortaya koydu. Devrimci örgütleri kapattı. Halkın üzerine polisi, jandarmayı sürdü. Kürt halkına karşı en azılı ve gerici şiddet yöntemleri uyguladı. Sıkıyönetimi getirdi.

CHP'nin iktidardayken uyguladığı karşı-devrimci yöntemleri onaylamak menşeviklerin yüzünü işçi sınıfı ve emekçiler önünde açık edecekti. Bu nedenle doğrudan onaylamadılar. Dolaylı bir biçimde CHP'nin karşı-devrimci çamurlarını temizlemeye, CHP'yi aklamaya giriştiler. CHP işçi sınıfından yana saf tutuyordu, demokrasiyi savunuyordu ama, "emperyalistler kendileriyle birlikte CHP'yi işçi sınıfının karşısına dikmeye çalıştılar" propagandası ortalığı kapladı.

Menşevikler, yığınları liberal burjuvaziden soyutlamadan devrim yapılamayacağı yolundaki Leninci anlayışı sürekli çiğnediler. Yürükoğlu yoldaş bu Leninci anlayışı şöyle ortaya koymuştu: "Komünistlerin liberal burjuvaziye karşı taktiğinin birinci ve temel yönü onu halk sınıflarından soyutlamaktır" (*İşçinin Sesi*, "İleri Demokratik Halk Devriminde Tekeldışı Burjuvazi", 17 Aralık 1979).

Menşevikler yığınları CHP'den soyutlamamak için ellerinden geleni yaptılar. Hatta CHP'ye, uygulamalarınızla halktan soyutlanacaksınız türünden öğütler bile verdiler. "Uyarıda bulunmak demokrasi güçlerinin görevidir" diye yazdılar (*Savaş Yolu*, "Oyuna Gelmenin Faturası Çok Pahalı Ödenir. Dönemin Koşullarını Doğru Değerlendirelim", 8 Ocak 1979). Bütün suç emperyalistlerdeydi. CHP'nin sağ kanat unsurlarını tahrik ediyorlar, CHP sol kanadında ürküntü yaratıyorlar, kısacası, "sosyal demokrasi ile işçi sınıfı çizgisinin arasına kama sokmaya çalışıyorlar"dı (*Savaş Yolu*, "Yol Ayrımına Yaklaşırken" 22 Ocak 1979).

Menşevikler, yığınları CHP'den soyutlamak bir yana, CHP kuyrukçuluğunu, TKP'nin yığınlarla bağının bir gerekliliği gibi gösterdiler. *Savaş Yolu* 25 Aralık 1978' de şöyle yazıyordu: "Başdüşman, yığınların gözünde ilerici, halktan yana bir görünüm kazanmış olan sağ sosyal demokratları işçi sınıfı hareketine karşı çevirerek bir taşla iki kuş vurmak, hem yığınları TKP'den uzaklaştırmak, hem de sosyal demokratlarla komünistlerin arasına kama sokmak istiyor" (*Savaş Yolu*. "Başdüşmanın Saldırı Stratejisi Nasıl Püskürtülecek", 25 Aralık 1978). Yani sağ sosyal demokratlar işçi sınıfı hareketine karşı değillerdir ama karşı çevrilíyorlar! Üstelik bu çevriliş, yığınları TKP'den uzaklaştıracakmış! Böylece menşevikler CHP'den soyutlanmayı yığınlardan soyutlanmak olarak gördüklerini açık seçik söylemiş oluyorlardı.

Bir yandan CHP'nin yaptıklarıyla yığınların gözünden iyice düşmesi, öte yandan *İşçinin Sesi*' nin çıkışı, menşeviklerin kuyrukçuluk uygulamalarında "yenilikler" gerektirdi. Bu kez, kuyrukçuluğun sivri ucunu sol kanada çevirdiler. Önceleri CHP'nin tümüne yakıştırılan devrimci-demokrat nitelikler bu kez, CHP'nin solu için "burjuvazinin sola açılan kanadının sola açılan ilerici kolu" için işlenmeye başlandı. CHP'nin sol kanadı, ileri, demokrat, antifaşist, anti-emperyalist, anti-tekeldir, denildi (*Savaş Yolu*, "Kurultay CHP'de Birşey Değiştirmedi", 15 Kasım 1979). CHP'nin kasım ayında yapılan Olağanüstü Kurultayı'nda CHP içinde solun ağırlık kazanamadığından *Savaş Yolu* "esefle" söz etti (agy). Ve bu anlayışla geldik bugünlere. İzmir ayaklanmasında görüldüğü gibi, işçi sınıfının savaşları yükseldikçe menşevikler CHP sol kanadının kuyruğuna daha sıkı yapıştılar.

CHP'nin sağı solu

Bu arada menşevik fraksiyonlar arasında CHP konusunda konspiratif bir tartışmadır yürüyüp gidiyor. "Kimileri" sözleri ardında yayınlarda yürütülen üstü kapalı tartışma, CHP'yi acaba işçi sınıfının birliğine mi sokalım yoksa cepheye mi sokalım gibi, "iş"in çeşitli yönlerini içeriyor. Tartışmanın özü, kuyrukçulukta başı hangi fraksiyonun çekeceğidir. Hem özüyle, hem biçimiyle bu tartışmadan çürüyen menşevizmin kokuları saçılıyor.

Biz bu tartışmaya girmeyeceğiz. Bizim değineceğimiz, CHP'nin sol kanadının kuyruğuna yapışmanın, genel olarak CHP kuyrukçuluğundan hiçbir farkı olmadığıdır.

Biz CHP sol kanadına karşı konuştukça, herhalde menşevikler "serüvenciliğimize"(!), "solculuğumuza"(?) bir "kanıt" daha buldukları sanacaklar. İlk başta sevinecekler. Ama ne yazık ki sevinçleri fazla sürmeyecek. Lenin, liberal burjuvazinin sağı solu konusunu da aydınlatmış. Şöyle diyor:

"Kadet Partisi, tüm Batı Avrupa burjuva parlamenterlerinde gördüğümüz türden bir iş bölümünün tıpatıp aynısını uygulamıştır: Kolyukabinler ve öteki Sol Kadetler halka 'kurtuluş'dan söz ederlerken, Kadet Partisi parlamentoda, pratik siyasetinde bütünüyle en ılımlı liberallerle aynı saftadır.

...

"Sol-Kadet parlamenterler ya idealist bir siyasal teori ile, ya da Purishkeviçlerden nefret eden sol eğilimli seçmenlerin oylarını kaybetmekten kaba bir korku ile harekete geçerek, aklı dinlemenin, programı hatırlamanın, amorfizme, darkafalılığa, ilkesizliğe vb. karşı savunma yapmanın artık zamanı geldiği yollu savlarla, bilinen burjuva demokratik sözler doğrultusunda resmi Kadet Partisi'ne karşı savaşım yürütebilirler.

"Marksistler, materyalist siyasal teoriye dayanarak, bir bütün olarak burjuvazinin sınıf çıkarlarını açıklayarak... her tondan Kadetlere karşı savaş veriyorlar. Bu nedenle bizim tepkimiz, Kadet 'aklına', Kadet 'belleğine', ya da Kadet 'ilkelerine' başvurmak olmayacak, fakat neden liberallerin karşı-devrimcileştiklerini ve demokratlardan koptuklarını anlatmak olacaktır. Biz, artık Kadetler aklı dinleyecekler mi, programlarını hatırlayacaklar mı diye seslenmeyeceğiz. Biz şöyle diyeceğiz: Demokratlar, karşı-devrimci liberallerle, Kadetlerle aralarında ne denli derin bir uçurum olduğunu artık anlayacaklar mı?" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.17, s. 554-555).

Lenin'in kadetler için, Batı Avrupa parlamenterleri için söylediği "sağ-sol" işbölümü CHP için de geçerlidir. CHP'nin sol kanadının işlevi, CHP'nin karşı-devrimci yüzü pratikte açıkça görüldüğünde yığınların sönen umutlarını yeniden canlandırabilmektir. CHP'nin seçim sonrası Olağanüstü Kurultayında 'sol'dan eleştiri parti programının doğrudürüst uygulanmadığı yönünde geldi. 'Sol' kanat adına hazırlanan demeçte 'CHP'yi yeniden bir umut partisi haline getirmenin gerekliliği" vurgulandı. CHP yanlısı Menşevikler CHP 24. Kurultayını değerlendirirken "sol kanat güçlü çıktı, umut verdi, hükümetin ve sağ kanat yöneticilerinin hatalarını açık etti" diyorlar (*Savaş Yolu*, 1 Haziran 1979). Menşevikler sağdan sonra sol kanada övgüler düzerek yığınlardan soyutlanan CHP'yi yeniden bir umut haline getirme çabalarına katılıyorlar. CHP sol kanadının CHP'yi "kurtarma" işlevine yardımcı oluyorlar. Menşeviklerin sol kanat kuyrukçuluğu yeni giysili bir CHP kuyrukçuluğundan başka birşey değildir.

Lenin'in yukarıdaki sözleri, bugün Türkiye'de komünistlerin CHP'ye tutumu açısından da tümüyle geçerlidir. TKP'nin Leninci güçleri, aynen Lenin'in dediği gibi, bir bütün olarak burjuvazinin sınıf çıkarlarını açıklayarak, CHP'nin her kanadına karşı ideolojik savaş veriyorlar. CHP demokrat değildir. Onu yığınlara demokrat diye yutturmaya çalışan menşevikler de komünist değildir.

Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, yığınların içine!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Finans kapital diktatörlüğüne karşı genel direniş!

Yıl 6, Sayı 124-125
24 Mart 1980

Sosyal Demokrasi

Emine Engin, Seyit Havran

Türkiye devriminde bolşevizm-menşevizm ayrımının en özlü odaklarından biri tekeldışı burjuvazinin sözcüsü sosyal-demokrat CHP'ye yaklaşımda kendini gösteriyor.

CHP sosyal-demokrat mıdır, değil midir? Sosyal-demokrasi oportünizm midir? Burjuva reformizmi ne demektir? Sosyal-demokrasiyle çelişir mi?

TKP'nin oportünist yöneticilerinin bu sorulara getirdikleri karman çorman çelişkili yanıtlar, onların siyasetinde de aynen yansıyor.

Gerçekten de menşeviklerin ta baştan CHP'ye karşı izlediği siyaset, İ. Bilen'in deyimiyle "esnek" ama daha doğrusu "gevşek" olmuştur. CHP, yerine göre ulusal burjuvazinin, yerine göre küçük burjuvazinin, yerine göre de işçi sınıfının partisi olmuştur. Bir bütün olarak *devrim için* cepheye çağrılmış, ya da zaman zaman bu onur yalnız sol kanadına verilmiştir.

Bu durum birbirine bağlı iki sonuç doğurdu. Birincisi, *sosyal-demokrasi, oportünizm* gibi kavramlar işçi sınıfının ve militanların bilincinde çorba oldu. İkincisi, TKP liberal burjuvazinin şu ya da bu kolunun, ama mutlaka birinden geçerek bütününün kuyruğuna sıkıca takıldı. Parti içindeki oportünizmi gizlemeye yarayan birinci sonuç, ikincisine üreyebileceği bir ortam yarattı.

Oportünizme karşı savaşmadan burjuvaziye karşı savaşılamayacağını anlamak için bu CHP — sosyal-demokrasi sorunundan öteye gitmeye gerek yok.

Bu yazımızda genel çizgileriyle sosyal-demokrasiyi, buna bağlı olarak CHP'yi ve oportünist yanlışları ele alacağız. Ama önce menşevik çölün çok çeşitli kaktüslerine bakalım.

TKP YAYINLARINDA SOSYAL-DEMOKRASİ VE CHP

1973 öncesi dönemde TKP fiilen yoktu. Yoktu ama "partinin" hem yöneticileri, hem tabanı olmak gibi tarihin çok az insana nasib ettiği bir onuru taşıyanlar *Yeni Çağ*'da "parti" adına, seçkin görüşlerini belirtiyordu. Bu yazılardan birinde şöyle deniyor:

"Erim yapılacak değişiklikle Anayasanın bilimsel sosyalizme tamamen kapatılacağını, ancak *sosyal-demokrasiye* meydan verileceğini açıkladı. Erim, böylece değişiklikten güdülen hedefin, Türkiye'de işçi hareketine bütün *sağcı oportünist* akımları aşılamak, işçi hareketini bir yandan terörle, bir yandan da *sağcı sosyal-demokrasinin* hakimiyetinde körleştirmek .. olduğunu açığa vurdu" (*Yeni Çağ*, "Ayın Olayları", 7 Temmuz 1971).

Bu alıntıya göre sağ sosyal-demokrasi sağ oportünizmdir (sol sosyal-demokrasi de sol oportünizm olsa gerek!) Bu sosyal-demokrat oportünizmin belli bir örgütte somutlanıp somutlanmadığı belirtilmiyor ama *oportünizmin* nerede yuvalandığını şimdi vereceğimiz bir alıntıdan bulabiliriz: Ekim 1973 tarihli *Yeni Çağ*'da çıkan "14 Ekim seçimleri, sonuçları, yarattığı yeni sorunlar, Türkiye'de sınıf savaşında yeni aşama" başlıklı yazıda CHP, "burjuvazinin liberal kolu" olarak nitelendikten ve ulusal burjuvazinin sağ ve sol kanadı olduğu anlatıldıktan sonra şöyle deniyor: "liberal burjuvazinin politik akımlarını yönetenler, içlerinde burjuvazinin döneklikten tutun da oportünizme kadar bütün mikroplarını ve hastalıklarını taşımaktadırlar".

Yani, CHP liberal burjuvazinin siyasal akımlarını temsil eder, bunlar sağ ve sol olarak ayrılır, ama bu liberal *burjuva* akımların bazı *yöneticileri* oportünisttir! Yazıda geçen "milli burjuvazi"nin o dönemde binbir ve çok "geniş" tanımları olduğunu hatırlarsak (bak: *İşçinin Sesi*, R. Yürükoğlu, "Ulusal Burjuvazi Nedir?" ÇEK-AL bölümü, sayı: 113-114) küçük burjuvalardan tutun da büyük sanayicilere kadar pekçok oportünist adayı söz konusudur.

Bu arada sosyal-demokrasi konusunda "dışardan" örneklere rastlıyoruz:

"İsveç'te Sosyal-Demokrat Partisi'nin 44 yıllık bir iktidardan sonra yenilgiye uğraması, hükümeti *sağcı burjuva partilerine* terketmek zorunda kalması, herşeyden önce İsveç'te sosyalizme yönelmeyen bir *küçük burjuva sosyalizminin, sosyal-demokrasinin* yenilgisini göstermektedir...(abç)" ("Sosyal-Demokrasinin Durumu", *Atılım*, Kasım 1976).

Bu yazıya göre sosyal-demokrasi küçük-burjuva sosyalizmiyle eştir.

Konferansla birlikte CHP'nin hangi sınıfın partisi olduğu konusunda belli bir açıklık geldi. Raporda CHP'nin, orta katmanlardan ayrı olarak "ulusal burjuvazinin" partisi olduğu saptandı. Aynı dönemde CHP'den ve CHP yöneticilerinden "sosyal-demokrat" olarak söz edilmektedir. Ama çelişkiler de yok değil.

Atılım'ın Eylül 1977 sayısında, "sosyal-demokratların çok geniş kesimleri, ulusal, demokratik güçlerin birliğinden yanadır. Ama bu akıma 'cephelere bölünmeme' denilen demagojik bir politikanın yandaşları da etkindir" denilerek hem sağ, hem sol kanat CHP'liler sosyal-demokrat olarak niteleniyor. Plenum Raporu ise TKP "CHP sağ yönetiminin işçi sınıfını, emekçi yığınları sosyal-demokrat ideoloji ile, reformcu düşlerle oyalamasına karşı savaşıyor" diyerek, CHP'yi, sosyal-demokrat olarak değerlendirmiş oluyor.

Ekim 1977'de, İ. Bilen'in *TKP'nin Sesi*'nde yaptığı konuşmada sosyal-demokratlar CHP dışında bir kategori olarak geçiyor:

"Cephe bozguncuları ne derse desin, cepheyi engellemek isteyen işbirlikçi burjuvazi, onun hükümeti ne yaparsa yapsın, bütün legal sosyalist partiler, CHP, sosyal-demokratlar, herkes bu cephede yerini almalıdır, alacaktır".

Şubat 1978 *Atılım*'ında ise sosyal-demokratların hem CHP içinde, hem dışında olduğunu öğreniyoruz:

"CHP içindeki ve dışındaki sosyal-demokratlar, sosyalistler 1930'larda Almanya'daki sosyal-demokrasinin yanılgısına düşmemelidirler".

Bu "nüans"ları gözardı edersek, Konferans'tan başlayarak 1978 sonlarına kadar geliştirilen anlayış beş aşağı-beş yukarı şudur: a) CHP liberal burjuvazinin partisidir. b) Sosyal-demokrat ideolojiyi benimser ve yayar. c) Reformizm ile halkın savaşımını uyutmaya çalışır. Dolayısıyla bir burjuva partisinin aynı zamanda sosyal-demokrat olması çelişmez. Vereceğimiz alıntı bu anlayışı yansıtıyor.

"Cumhuriyetin kuruluşundan buyana kaç kez kılık değiştiren CHP, bu kez de halkımıza sosyal-demokrasinin içyüzünü gösteriyor. Halkımız böylece, sosyal-demokrasinin kaypaklığını, ihanetini yaşıyor. Bu yalpalama ve ihanetler sosyal-demokrasinin tarihinde ilk değildir" ("Sapak Noktası", *Atılım*, Ocak 1979).

Bu son yazı gerçekten bir sapak noktası oldu. Bahara doğru bir kesim ortacılar kılık değiştirdi. Bu kez kazı çevirten parti-içi denge hesapları oldu. Olayları izleyelim:

Atılım'ı tutan ortacı fraksiyon CHP sosyal-demokrattır, reformisttir derken açık sağ oportünist *Savaş Yolu* başka telden çalıyordu. *Savaş Yolu*'na göre de CHP sosyal demokrattı ama...

"...Sosyal-demokrasiyi gözardı eden bir eğilim, işçi sınıfının birliği sorununu da gözardı ediyor demektir. ...nicel olarak önemi asla yadsınmayacak boyutta işçi kitleleri, sosyal-demokrat hareketin denetimi altında bulunuyor... UDC'nin somutlanması ve işlerlik kazanması için işçi sınıfının birliği ön koşulsa — ki ön koşullardan biridir — sosyal-demokrat CHP'nin işçi sınıfının birliğini kolaylaştıracak her girişimi alabildiğine desteklemek, sosyal-demokrat liderliğin bu birliği geciktiren, hatta engelleyen her türlü "sağ" eğilimine karşı ideolojik savaşımı sürdürürken, sürekli eylem birliği çağrıları yöneltmek ve eylem birliğine CHP'yi zorlamak da ertelenmez görev ve doğru politikadır" diyordu *Savaş Yolu* (sayı: 9, 5 Mart 1979, "İşçi Sınıfının İttifaklar Politikası ve CHP").

Savaş Yolu'nun işçi sınıfının birliğini TKP-TİP-TSİP-CHP olarak ilân etmesine ramak kalmıştı. Bu, ve dergide çıkan başka yazılara göre, a) CHP sosyal-demokrattır. b) CHP işçi sınıfının bir partisidir. c) CHP yöneticileri sağ oportünisttir.

Atılım sağ oportünizme karşı savaş bayrağı açtı(!) Daha doğrusu, CHP hükümetinin hızla sergilenmeye başlamasıyla birlikte modası geçen, kendilerinin de sergilenmesiyle sonuçlanabilecek tüm CHP kuyrukçuluğuna karşı, daha sinsi, ama sonuçta aynı kapıya çıkan CHP sol-kanat kuyrukçuluğunu yükseltti.

"İşçi sınıfının birliği sorunları ele alınırken, kendisine 'sosyal-demokrat' dediği, ya da dendiği için yarım yüzyıllık burjuva partisi CHP'yi işçi hareketi içindeki oportünist, uzlaşmacı bir parti gibi görmek yanlışına düşülmemelidir. Komünistlerin CHP ile eylem birliği işçi sınıfının birliği anlamına gelmez .. Kaldı ki TKP, CHP'nin sol kanadıyla emperyalizme, faşizme ve tekellerin egemenliğine karşı ulusal demokratik cephede güçbirliği politikasını izliyor. Bütün bunlar, TKP'nin CHP karşısında ilkesel politikasının bugün de geçerli olduğu anlamına geliyor" (*Atılım*, "Sınıf Birliği CHP'nin Yeri, Nisan 1979).

İki ay önce CHP'yı sosyal-demokrat olarak niteleyen *Atılım*, bir anda a) CHP sosyal-demokrat değildir, b) Çünkü sosyal-demokrasi işçi sınıfı içinde sağ oportünist bir eğilimdir, c) Oysa CHP burjuva partisidir demeye başladı.

Hızını alamayan ortacı yazarlar TKP'nin

sözümona "esnek" siyasetini de sorguya çekmeye kalktılar.

"Bu hükümete ileri adım attırmayı, ya da onun sağa kayışını frenlemeyi, durdurmayı başlıca görev bilen bir taktik de kuyrukçuluğa götürür. Böyle bir hükümet arabasına 'pedal', ya da 'fren' olmak TKP'nin işlevi değildir" ("Devrimci Taktik", *Atılım*, Mayıs 1979).

İ. Bilen'i eleştirmek olarak bile yorumlanabilecek bu yazıyı yazarken bu yoldaşların hesabı kimbilir neydi? Fraksiyon kavgasına akıl ermez.

İşte böyle "gergin" bir ortamda "Politik Büro'nun yöre sekreterleri ve yığın çalışması sorumlularıyla yaptığı toplantı"ya gidildi. Sağ oportünistlerin temizlenmesinin dengeyi Lenincilerin yararına "tehlikeli bir biçimde" değiştireceğini hesaplayan Genel Sekreter, toy yandaşlarını uyardı. Sağ oportünizmi temizleyeceğiz diye girilen toplantıdan Lenincileri temizleyeceğiz diye çıkıldı. Gel gör ki, toplantının bildirildiği *Atılım* sayısında, Politik Büro'nun açıklaması, "baş tehlike sağ oportünizmdir" diye çıktı. (Bu iğrenç entrikaların altında yatanları Yürükoğlu yoldaşın *Üçüncü Program ve Görevlerimiz* kitabından okuyabiliriz, burada ayrıntıya girmeyeceğiz.) Bazı legal yayın organlarında ve legal derneklerde kümelenmiş kişiler artık sağ oportünist olamayacağına göre(!) yeni bir plan çizildi. Varlığıyla yokluğu belirsiz, Avrupa'da bile tabanını yitirmiş birkaç fosildi sağ oportünistler! Temizlenmesi gereken bunlardı! Yürükoğlu yoldaşın belirttiği gibi, *İşçinin Sesi*'nin haziranda tekrar yayına başlaması, *gerçek* oportünizme karşı ödünsüz bolşevik çizgiyi yükseltmesi bu oyunu da bozdu.

"Böylece plan bozuldu. Ama öte yanda Politik Büro'nun 'baş tehlike sağ oportünizmdir' diyen açıklaması ortada duruyordu. Herkes sormaya başladı, kim bu sağ oportünistler? Bu yoldaşlarımız ne yapacaklar şimdi? Değişen durumlara uygun bir sağ oportünist bulmak gerekir! Ve Sağlam Önder'in *Ana Halka* broşürü işte o zaman geldi: 'Sağ oportünizm sosyal-demokrasidir'. İşte sosyal-demokrasi böyle bir süreçten geçerek sağ oportünist oldu. Bir tutarsızlık böylece bağlanmıştı.

"Ama bağlanmadı. Bir kez, 'sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat olmayan CHP içinde bir guruptur' diyorlar ama kimlerdir daha açıklamadılar! Herkes şimdi bu sosyal-demokrat olmayan CHP içinde kümelenmiş sosyal-demokratları arıyor! CHP'deki sağ oportünistleri arıyor!" (agy, s. 38-39).

Hâlâ da arıyor. İp cambazlığı yapmaya kalktılar, ama o ip şimdi boyunlarını sıkmaya başladı. *Savaş Yolu*'nun 29. sayısında çıkan "CHP sorunu ve sınıf savaşımındaki diyalektik süreç" başlıklı yazı sosyal-demokratların izini iyice kaybettiriyor.

"CHP'yi sosyal-demokrat bir parti olarak nitelemek başka, onun sosyal-demokrat eğilimleri içinde barındırdığını söylemek başkadır. CHP bugün sosyal-demokrat eğilimleri barındırmaktadır. Kaldı ki bu eğilimleri yalnızca CHP içindeki unsurlarla sınırlamak da doğru değildir"

CHP içindeki "unsurlardan" başlayalım. Bunlar kim, sol kanat mı?

"Düşünceleri ve eylemleri birlikte değerlendirildiğinde, onların *tümünü* sol sosyal-demokrat olarak nitelemek de olası değildir ve yanlış olur".

Peki dışındakiler, bunlar nerede? O da yok, çünkü "sosyal-demokrat akım örgütlü bir yapı kazanamadı".

Özetlersek, sosyal-demokratlar CHP içinde ne sağda, ne solda birkaç unsurdur. Ayrıca CHP dışında da sosyal-demokratlar vardır ama bunlar ne yerde ne göktedir. Ve örgütlü bir yapıya kavuşamamış olan CHP içinde ve dışındaki bu kişiler, işçi sınıfı hareketinde en büyük tehlike, sağ oportünistlerdir! Sağ oportünizm gerçekten büyük tehlikedir.

Atılım'da birkaç kez, *Savaş Yolu*'nda 29 sayıda çıkan yazıların en iğrenç noktası, ilkesiz fraksiyon kavgasının açık kanıtı olmasıdır. *Savaş Yolu*'nda, "CHP'nin politik yaşamımızda hangi akımın partisi olduğu sorunu birçok yayın organında değişik ve rastgele terimlerle yanıtlanmaya devam ediyor" diyor. İnsaf! Birçok sayı, *Atılım* ve *Savaş Yolu*'nda CHP konusunda tam ters görüşler çıktı! "Birçok yayın organı" uslubu, haydi diyelim başkalarına geçsin, ama adam kendinden de bu uslupla söz eder mi? İşte bu ilkesiz, rüzgar fırıldağı, dengeci, fraksiyoncu ve moral bozucu savaşım türünün doruğudur. Bu militanların moralini bozar. Bu yalnızca oportünistlik değil, moralsizliktir. TKP adıyla alay etmektir! Böyle yapacaksanız, neden o ada sahip çıkmada ısrar ediyorsunuz? Gidin, nerede olduğu belirsiz sol sosyal-demokratların arasına, herkes kurtulsun.

AVRUPA'DA SOSYAL-DEMOKRASİ

Günümüzdeki anlamıyla sosyal-demokrasinin doğuşu, 1914'de savaşın patlaması, II. Enternasyonal'in çöküşüyledir. Bundan önce, II. Enternasyonal'e bağlı Sosyal-Demokrat partiler, *genel bir taban olarak* Marksizmi benimsemiş işçi sınıfı partileriydi. İçlerinde oportünist, reformcu bir kanat ile devrimci, Marksist bir kanat yanyana barınıyordu. Emperyalizm olgusu güçlendikçe bu partiler içinde oportünist eğilimler de güç kazanmaktaydı. Savaş oportünizmin için için işleyen çıbanını azdırdı ve irini patlattı.

Lenin 1916'da bir yazısında bu olguyu "çürük olgunluk" benzetmesiyle şöyle veriyor:

"Oportünizm çürük olgundur. Sosyal şovenizme dönüşmüş, kesinlikle burjuva saflara geçmiştir. Sosyal-demokrasi (burada devrimci Marksizm—İ.S.) ile moral ve siyasal bağlarını koparmıştır, örgütsel bağlarını da koparacaktır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.22, s.120).

Yine Lenin, 19. yüzyılda Britanya'daki Fabianlardan Engels'in fabian emperyalizmi diye söz edişini aktarıyor ve şöyle diyor:

"'Fabian emperyalizmi' ve 'sosyal emperyalizm' tek ve aynı şeydir: Sözde sosyalizm, işe gelince emperyalizm, *oportünizmin emperyalizme büyümesi*. Bu, 1914-1918 savaşı sırasında ve ondan beri artık *evrensel* bir gerçek oldu. ... Oportünizmin, ya da reformizmin, dünya çapında önem taşıyan bir olguya, *sosyalist emperyalizme* ya da sosyal şovenizme büyümesi kaçınılmazdı. Çünkü emperyalizm, tüm dünyayı talan eden, bir avuç çok zengin ileri ulusu öne çıkardı ve böylece o ülkelerin burjuvazisinin, tekelci süper kârlarından ... işçi sınıfının üst tabakasına rüşvet verebilmesini sağladı" (Lenin, c.29, s.502).

Oportünist çıban 1914'de patladıktan sonra evrim süreci durmadı, düpedüz burjuva ideolojisine varana dek sürdü. Lenin, 1922 II. ve II1/2 Enternasyonallerin sözcüleri ile artık doğrudan burjuvazinin bir kanadı olarak masaya oturulacağını duyuruyor:

"..Tüm burjuva ülkelerde, pasifist akımlar denebilecek akımlar var ki, bütün ikinci ve ikibuçukuncu Enternasyonaller de bunlara katılmalıdır. Bir takım pasifist öneriler savunan ve pasifist siyasete benzer birşey uydurmaya çalışan, *burjuvazinin bu kesimidir*" (Lenin, c.33, s.264) (abç).

Böylece görüyoruz ki, Lenin oportünizmin kesinlikle burjuva saflara geçtiğini, Marksizmle siyasal bağlarını kopardığını, emperyalizme büyüdüğünü, oportünistlerin giderek burjuvazinin bir kesimini oluşturduğunu söylüyor.

Sosyal-demokrasinin siyasal ve ideolojik kimliği

Savaş Yolu, 29. sayısında burjuva reformizmiyle sosyal-demokrasi arasında sınırdan söz ediyor. Şimdi, böyle bir sınır olup olmadığını görmek için, yukarıda kısaca özetlediğimiz oportünizmin evrimi konusunda Lenin'in fikirlerini biraz daha yakından görelim.

Daha oportünizmin evrimi sürerken, 1916' da *Emperyalizm* kitabında Lenin şöyle diyor:

"Burjuva reformistleri, ve onlar arasında da özellikle Kautski'nin bugünkü izleyicileri..." (Lenin, c.22 s. 261).

Yine aynı yapıtta, Kautski'nin görüşlerini sıraladıktan sonra, Lenin şunu ekliyor:

"...Sonuç Marksizm yerine burjuva reformizmidir" (Lenin, c.22, s. 270).

Yani daha 1916'da Lenin oportünizmin burjuva reformizmi olduğunu söylüyor. 1920' de ise, Lenin, "İkinci Enternasyonal'in kahramanlarının da içine katıldığı reformist burjuvazi"den söz ediyor (Lenin, c.31, s.242). 1980'de sosyal-demokrasiyle burjuva reformizmi arasına sınır koymak şaşırtıcıdır.

Sosyal-demokrasinin siyasal kimliği burjuva reformizmidir. Şimdi ideolojik kimliğini çıkarmak için bir adım atalım. *Emperyalizm* kitabında Lenin şöyle diyor:

"Finans-kapital temelinde büyüyen ekonomik olmayan üstyapı, onun siyasetleri ve ideolojisi, sömürge ele geçirilmesini teşvik eder" (Lenin, c. 22, s. 262).

"Emperyalizmden beklenenler konusunda 'genel' coşku, onun çılgınca savunusu ve onu parlak renklere boyamak — zamanımızın belirtileri böyledir. Emperyalist *ideoloji* işçi sınıfı arasına da sızar" (Lenin, c.22, s.285) (abç).

Bu sözlerle Lenin, emperyalist ideolojinin iki özelliğini koyuyor: Bir sömürgeler elde etmeye yöneliş, bir de genel olarak emperyalizmi hoş gösterme.

Bu genel emperyalist ideoloji temelinde, Lenin, "siyasal olarak emperyalizm, genellikle şiddete ve gericiliğe yönelir" (Lenin, c.22 s.268) diyor.

Lenin'in bütün bu sözlerinden Sosyal-Demokrasi açısından önemli sonuçlar çıkıyor. Emperyalizm genel olarak şiddet, yani sopa siyasetine yatkındır, ancak küçücük bir azınlığın, finans-oligarşisinin bu siyaseti kalıcı olarak uygulayabilmesi güçtür. Öteki alternatifi, yani havuç siyasetini sosyal-demokrasi temsil eder. Siyasal olarak sosyal-demokrasi burjuva reformizmidir, emperyalist çıkarları reformcu siyaset ile savunur.

Burjuvazinin sopa ve havuç siyasetlerinin ayrımı, aynı zamanda sopa ile bilinç bulandırma yöntemleri arasında bir ayrımdır. Burjuvazinin tek bir ideolojisi vardır ve bu da kendini genellikle havuç siyasetiyle gösterir. Sopa yöntemi, burjuvazinin kaba, vulgar saldırısıdır. Bu nedenle Lenin, Rusya'da sürekli Kadetlerle (liberal burjuvazinin partisi —İ.S.) uğraşmıştır. Burjuvaziye karşı ideolojik savaşımın Kadetlere karşı ideolojik savaşım demek olduğunu söylemiştir (Lenin, c.11, s.382).

Kuşkusuz burjuvazi aynı anda iki yöntemi, sopa ve havucu birden kullanabilir, ya da ikisinin karışımını savunan siyasal guruplaşmalar olabilir. Ancak sosyal-demokrasi açısından bir genelleme yapacak olursak, diyebiliriz ki sosyal-demokrası emperyalizm aşamasının burjuva ideolojisidir.

Lenin şöyle diyor:

"Emperyalist ideoloji işçi sınıfı arasına da sızar. Onu öteki sınıflardan ayıran bir çin seddi yoktur. Almanya'nın sözde 'Sosyal-Demokrat' Partisi'nin bugünkü liderlerine haklı olarak 'sosyal-emperyalistler', yani, sözde sosyalistler, işe gelince emperyalistler deniyor..."(Lenin, c.22, s.285).

Lenin bunu, sosyal-demokrat liderler, daha sözde sosyalizmi savunurlarken söylüyor. Oysa bugün sosyalizm sözde bile savunulmuyor. Tam tersine açık anti-komünizm, anti-Sovyetizm yapılıyor. Bazı sosyal-demokrat partilerin programlarındaki "sosyalizm" sözü ise, artık "sözde sosyalizm savunuculuğu"nun bile sınırlarının dışındadır. Sosyal-demokrat partilerin uzun yıllar iktidarda olmaları ve iktidardayken yaptıkları, onların programlarındaki sosyalizm sözünü yaşamda ne anlama geldi-

ğini kanıtladı. Özünde sosyal-demokratların "sosyalizm" sözcüğünü *kullanışları* ile Nazilerin 'nasyonal sosyalizm' terimini *kullanışları* arasında demagojinin düzeyleri arasındaki kadar bir fark vardır.

Sosyal-demokrasi ve oportünizm

Savaş Yolu'nun 29. sayısında, sosyal-demokrasi oportünizm olarak tanımlanıyor. Aynı yazıda bir de, "gerçek üç boyutludur. Bir dünü, geçmişi vardır. Bugünden yarına uzanır" deniyor. Acaba II. Enternasyonal partileri içinde büyüyen oportünizm tek boyutlu mudur? Onun dünü bugünü yok mudur?

Oportünist *Savaş Yolu*, oportünizm konusunda da, sosyal-demokrasi konusunda da yanılıyor.

Oportünizm işçi sınıfı ve burjuva ideolojilerinden ayrı bir üçüncü ideoloji değildir. Burjuva ideolojisinin tohumları Marksist bir hareket içinde filizlenince bu oportünizmdir. Bu filiz sınırlı bir konumda başvermişse ya da henüz genel Marksist yanaşımı bütünüyle gölgelememişse, sapmadır. Gelişip geneli gölgelemeye başlamışsa tam anlamıyla oportünizmdir.

Oportünizm, işçi sınıfının geçici, kesimsel ya da günlük bazı çıkarları uğruna temel çıkarlarını feda etmek demektir. Burjuvazinin egemen olduğu bir toplumda, *bir akım olarak* oportünizmin bütün temel çıkarları feda etmeye doğru evrim geçirmesi kaçınılmazdır. Ve bütün temel çıkarlar feda edilince, geriye kalan günlük ya da kesimsel çıkarlar, burjuva reformizminin ötesine gitmez.

Bu açıdan bugünkü sosyal-demokrasiye bakarsak, görürüz ki, yıllar önce, daha Lenin'in zamanında feda edeceğini çoktan etmiştir. Oportünizmin tanımını sosyal-demokrasiye göre uyarlarsak, sosyal-demokrasi, burjuvazinin temel çıkarları uğruna işçi sınıfının geçici, kesimsel ya da günlük bazı çıkarlarını savunmaktır.

Lenin, Komintern'in Üçüncü Kongresi'nde yaptığı konuşmada şöyle diyor:

"...İşçi sınıfının geniş yığınının ve hatta nüfusun büyük çoğunluğunun örgütlü olduğu birçok Batı Avrupa ülkesinde, burjuvazinin ana dayanağı, İkinci ve İkibuçukuncu Enternasyonallere bağlı *düşman* işçi sınıfı örgütlerinden oluşuyor... Endüstriyel olarak gelişmiş kapitalist ülkelerde kapitalizmin ana dayanağı, işçi sınıfının İkinci ve İkibuçukuncu Enternasyonallerde örgütlenmiş bölümüdür. İşçilerin bu kesiminin, işçi sınıfı içindeki bu *karşı-devrimci* unsurların desteği olmasa, uluslararası burjuvazi konumunu korumaktan tamamen aciz olurdu" (Lenin, c.32, s.481) (abç).

Gördüğümüz gibi, Lenin II. Enternasyonal oportünizmini hiç de tek boyutlu görmüyor. 1914'e dek olgunlaşma sürecini, 1914'de çürüyüp sosyal şovenizme, sosyal emperyalizme dönüşmesini ve 1921'de de "sosyal" sıfatlarını bile bıraktığını görüyor.

Öte yandan, birçok yerde Lenin oportünizmi gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrime dek kalıcı bir olgu olarak koyuyor. Bu demek değil ki, somut bir oportünist akım çıkıp da kazık çakacak, donacak. Tam tersine, Lenin'in emperyalist süper kârlar olduğu sürece işçi sınıfı içinde oportünizmin de baş vereceğine ilişkin fikri, uzun yıllardır Avrupa'da olgunlaşmakta olan oportünizmi, Yuro-komünizmi açıklıyor. Bir oportünizm olgunlaşıyor, doğuyor, açık burjuva saflara geçiyor, ötekisi çıkıyor.

Sosyal-demokrat partiler

Savaş Yolu, sosyal-demokrat partilerin kâğıt üzerinde de kalsa sosyalizm hedefini benimsemesi (TİP'in programında bilimsel sosyalizmin olduğunu söyleyen *Savaş Yolu*, herhalde onu da bilimsel sosyal-demokrat ilân edecek!) işçi partisi olarak örgütlenmesi, Marksist kökenli olması gerektiğini söylüyor.

Bir kez, II. Enternasyonal partileri gerçek anlamda Marksist kökenli değillerdi. Marksizmi ancak genel bir taban olarak benimsemişlerdi. Bu taşıdıkları adda bile yansıyor. Sosyal-Demokrat adının yanlış olduğunu Marks 1875'de, Engels 1894'de ve Lenin de 1917'de söylüyor (Lenin, c.24, s.84).

İkincisi, Lenin'in şu sözleri bir ölçüt sağlıyor:

"Bir partinin gerçekten işçilerin siyasal partisi olup olmadığı, yalnız üyeliğinin işçilerden oluşmasına bağlı değildir. Aynı zamanda onu yönetenlere ve eylemlerinin, siyasal taktiklerinin içeriğine bakar. Karşımızda gerçekten proletaryanın bir partisi olup olmadığını anlamada yalnız bu son saydıklarımız belirleyicidir" (Lenin, c.31, s.257-58).

Lenin'in bu sözlerinden genel bir ölçüt çıkıyor. Demek ki, yönetenler, eylemlerinin ve siyasal taktiklerinin içeriği açısından aynı olan partilere sosyal-demokrat partiler diyebiliriz.

Lenin, yukarıdaki ölçüt ışığında İngiliz İşçi Partisi'ni değerlendiriyor ve şöyle diyor: "Tek doğru bakış açısı olan bu açıdan bakınca, İşçi Partisi baştan aşağı burjuva bir partidir, İngiliz Noskelerin Şaydemanların yardımıyla işçileri aldatmak için varolan bir burjuva örgütüdür" (Lenin, c.31, s.258).

Lenin'in bu sözleri, onun işçi tabanlı sosyal-demokrat partiler için kullandığı "burjuva işçi partisi" kavramını nasıl anladığını, asıl sahipliği kime verdiğini gösteriyor.

Savaş Yolu, asıl sahipliği işçilere verdiği için, sosyal-demokrat parti olmanın "koşullarını" da ona göre sayıyor, oportünizmden söz edebiliyor.

Batı'da sosyal-demokrat partilerin çoğu oportünizmin evrimi yoluyla ve işçi tabanlı olarak doğdular. Bir kez, "çoğu" dedik, çünkü örneğin bir Portekiz Sosyalist Partisi bu yoldan çıkınamıştır ama sosyal-demokrat partidir. .

İkincisi, birşeyin çıkış yolunun özgüllüklerine değil, nereye vardığına, özüne bakmak gerekir. Emperyalizmin gereksinimi, kendi ideolojisi temelinde reformcu siyasetle 'düşmanı' devrimden uzaklaştırmaya yarayacak partilerdi. Batı'da bu noktaya oportünizmin evrimi yoluyla ulaşıldı. Emperyalist süper kârlar temelinde, emperyalist ideolojinin tohumları işçi hareketine ekildi. Başveren oportünizm, belli bir işçi tabanı da ardına takarak, tohumu doğrultusunda evrim geçirdi. Ortaya çıkan emperyalizmin tam istediğiydi.

Batı'da sosyal demokrat partilerin genel olarak işçi tabanlı olması, oportünizmin evrimi yoluyla ortaya çıkması süper kârların varlığıyla bağlı özgül bir sorundur. Gelişmenin *özü* ise, devrimi engellemek için burjuva ideolojisini yığınlar arasında köklendirme çabasıdır.

Sosyal-demokrasinin evrensel geçerliliği üzerine

Yığınların devrimci savaşımını burjuva reformizmi yoluyla boğma çabası dünya çapında, her türlü devrimci harekete yöneliktir.

Lenin'in Komintern'deki konuşmasında geçen şu sözleri bunu doğruluyor:

"...(komisyonda—İ.S.) eğer burjuva-demokratik hareketten söz edersek, reformist ve devrimci hareketler arasındaki tüm ayrımları silip atmış oluruz tezi ileri sürüldü. Oysa bu ayrım son zamanlarda geri ve sömürge ülkelerde açık bir biçimde su yüzüne çıktı, çünkü *emperyalist burjuvazi ezilen uluslar içinde de reformist bir hareket aşılamak için elinden geleni yapıyor.* Sömüren ülkelerin burjuvazisi ile sömürgelerinki arasında belli bir *yakınlaşma* var. Öyle ki, sık sık —belki de çoğu durumda — ezilen ülkelerin burjuvazisi ulusal hareketi desteklemekle birlikte, emperyalist burjuvazi ile de tam bir uyum içindedir, yani tüm devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı onunla güçbirliği yapmaktadır. .. Bu ülkelerdeki komünistler *reformist burjuvaziye karşı, ki İkinci Enternasyonal'in kahramanları da bunlardandır, savaşmalıdırlar. Sömürge ülkelerde reformist partiler şimdiden vardır ve sözcüleri zaman zaman kendilerine Sosyal-Demokrat ve Sosyalist demektedirler* (Lenin, c.31, s.245).

Görüyoruz ki, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde de, eyleminin ve siyasal taktiğinin içeriği aynen sosyal demokrat partiler gibi burjuva reformizmi olan, ancak toplumsal taban olarak genel devrimci harekete yönelen örgütlenmeler doğuyor. Ve Lenin bunları "reformist burjuvazi" adı altında II ve III/2 Enternasyonallerle aynı kaba koyuyor.

Kuşkusuz bu ülkelerde kapitalizm geliştikçe ve işçi sınıfı tehlike oluşturmaya başlayınca burjuva reformist öz giderek işçi tabana yönelmek ister, o zaman özüyle, biçimiyle, emperyalist metropollerdeki gibi sosyal-demokrat partilere gereksinim duyulur, duyuluyor.

TÜRKİYE'DE SOSYAL-DEMOKRASİ

Yukarı bölümde Lenin'in Komintern konuşmasından aktardığımız sözler, Türkiye açısından da ışık tutucudur. Ayrıca Avrupa'daki sosyal-demokrasiyi doğru koyunca, Türkiye için sonuç çıkarmak da kolaydır.

Bir kez, kemalizmin ulusal kurtuluş hareketinin başını çekmesi, aynen Lenin'in dediği biçimde olmuştur. Kemalizm, deyim yerindeyse, reformcu bir amaçla, ulusal kurtuluşun devrime dönüşmesini engellemek için hareketin başını çekti. Ve istediği noktada durdurdu. CHP, burjuvazinin sopa ve havuç siyasetlerini en tutarsız biçimde kendi içinde barındırdı.

Burjuvazi geliştikçe, tabakalaştıkça CHP de dal budak saldı. Bunların ayrıntısına girecek değiliz. Ama genel olarak CHP'nin geçmişine baktığımız zaman görüyoruz ki, ta baştan beri bu parti burjuva reformculuğunu, sosyal-demokrat ideolojinin belli özelliklerini, şovenizmi, vb. hep içinde taşımıştır.

1960'larda tekelci kapitalizmin egemenliğe yükselmesi, işçi sınıfının ise toplumun devrimci öncüsü olarak kendini ortaya koyması, CHP'de değişikliklere yol açtı.

Yurükoğlu yoldaşımız, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de şöyle diyordu: "Türkiye'de sosyal-demokrasi, *burjuvazinin liberal kesiminin* finans-oligarşisine duyduğu tepkiye halk hareketinde taban bulmak, hem de bu halk hareketini kapitalizmin sınırlarına hapsedip 'ehlileştirmek' amacıyla giderek oturmakta olduğu ideolojik tabandır".

Bu "tabana oturma" süreci, özellikle 1960'larda yoğun gözlendi. CHP'de önce bir ortanın solu, derken demokratik sol, ve en sonunda Sosyalist Enternasyonal üyeliği geldi. Batı Avrupa sosyal-demokrasisinin her türlü ideolojik siyasal özelliğini taşımaya başladı. Kürtlere karşı şovenizm, Kıbrıs'a "barış" götürmek, yani yayılma istekleri, Yunanistan'la atışmalar, üçüncü dünya ülkelerinde tekelci burjuvazinin kuzu postuna bürünmüş sözcülüğünü yapmak, şovenist bir biçimde emperyalistler arası çelişkilerle oynamak ve genel olarak emperyalizmi, kapitalizmi allayıp pullamak, faşizme karşı savaşımı pasifizmle boğmak, koyu bir reformculuk vb.

Bu özelliklerin bazıları, önce de söylediğimiz gibi, CHP'nin baştan beri, emperyalizm çağında bir burjuva partisi olarak taşıdığı özelliklerdi. Örneğin şovenizm. Ancak tekelci kapitalizmin egemenliği, eski özelliklerini bile daha tipik sosyal-demokrat içerikle doldurmaya başladı.

Toplumsal olarak CHP, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de de söylendiği gibi tekeldışı burjuvazinin finans-kapitale karşı duyduğu tepkiye halk hareketinde taban aramaya yöneliktir. Bir kez, bu olgu da finans-kapitalin egemenlik süreciyle birlikte çıkmıştır. İkincisi,

bu görüş Yürükoğlu yoldaşımızın, *İşçinin Sesi*, sayı: 113-114 ve 115-116'daki yazılarıyla çok daha açılmış, ilerletilmiştir. Orada da söylendiği gibi, tekeldışı burjuvazinin finans-kapitale tepkisi, onu ortadan kaldırmaya yönelik değildir. Tam tersine, tekeldışı burjuvazi giderek özerkliğini yitirmektedir. Tekelci burjuvaziyle arasındaki çelişki, hegemonya altında olmaktan doğar. Tekeldışı burjuvazi değil devrimci, demokrat bile değildir.

Konuyu bu yönde açınca CHP'nin finans-kapitale karşı tepkiye halk hareketinde taban aramasının, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de belirtilen amacı, daha da ağırlık kazanmaktadır. Gerçekten de özellikle son yıllarda, CHP'nin tutumunda halk hareketini, hatta işçi sınıfı hareketini "ehlileştirme" çabaları çok açık sırıttı. Bu çabaların tekelci burjuvaziye bağımlılığı da açığa çıktı.

İşçi sınıfımızın yükselen devrimci savaşımı, bu savaşımın diğer halk katmanlarına proleter hegemonyasını götürmesi, CHP'nin hem işçi sınıfına, hem bağlaşıklarına el uzatma çabalarını yoğunlaştırdı. Bu çabalara, it ite it kuyruğuna hesabı, oportünizm de aracı oldu. Ancak Türkiye'de emperyalist süper kârların işçi sınıfına da, halka da ödün verme olanağı tanımaması, ülkemizde devrimci durumun giderek olgunlaşması CHP'nin reformizmini de, TKP yönetiminin oportünizmini de çok çabuk iflasa götürüyor. CHP hem verdiği sözleri yerine getirmediği için yalancılığı, hem de sıkıyönetim, ordu saldırısı vb. gibi sopa yöntemleri kullandığı için, burjuva yüzünü çok çabuk açığa çıkarıyor.

Sözün kısası, işçi sınıfı hareketinin güçlenmesi sonucunda CHP, giderek artan ölçüde Batı'daki gibi bir sosyal-demokrat partı olmak istiyor ama olamıyor. Batı'daki gibi olamaması, sosyal-demokrat olmadığı anlamına gelmez. Yalnızca Türkiye'de öyle olabilmenin, işçi sınıfımızın içinde önemli bir kalıcı taban bulabilmenin bugün için geçersizliği demek olur. CHP de bunu gördüğü için sağıyla, tür tür soluyla, tüm halkın içine reformcu zehirini akıtmak için çabalıyor. CHP sosyal-demokrattır ama gerçek demokrat değildir.

"Çağdaş sağcı" Uğur Mumcu'nun deyimiyle sosyal-demokrasi çağdaş sağcılıktır. Buradaki çağdaş sözü şunu dile getiriyor: Proletaryanın göbeğinde durduğu bir çağda, gerici sınıf özü değişmeden, sağcılığının biçimini, maskesini buna göre ayarlayacaksın.

CHP bile ne yaptığını, özellikle tekelci burjuvazinin toplantılarında itiraf ediyor da bizim oportünistler reddediyorlar. Fraksiyonculuk, ilkesiz fraksiyon kavgası, onlara herşeyi dedirtiyor.

SOSYAL-DEMOKRASİYE KARŞI TUTUM

Bu bölümde önce kısaca batıdaki tutuma değineceğiz, sonra Türkiye'ye geleceğiz.

Batı'da sosyal-demokrat partiler, burjuva işçi partileridir. Ve *Savaş Yolu*'nun sandığı gibi burjuva reformizmiyle aralarında bir sınır yoktur.

Bütün bunlardan tutum üzerine ne sonuçlar çıkıyor? Bir kez, sosyal-demokrasiye karşı ardıcıl, kararlı, yoğun ideolojik savaşım gerekiyor. İkincisi, izlenecek siyasetle de sosyal demokrasiyi pratik olarak sergilemek gerekiyor.

Bunların canalıcı önemi vardır. Çağımızda öznel etkenin rolü artmıştır diyoruz. Emperyalist ülkelerde, evet emperyalist süper kârlar, burjuvazinin her türlü etkisine temel oluşturuyor. Ancak, genel olarak emperyalist ülkelerde sosyalizmin maddi temeli aşırı derecede olgun olduğu için, sosyalizmin getirecekleri burjuvazinin dağıttığı reformcu kırıntının çok ötesinde olacaktır. Kaldı ki batıda dağıtılan reformcu kırıntıların önemli bir kesimi de "saygıdeğer mevkilerin" fazlaca ötesine gitmez. Yani işin en önemli yanı, burjuva reformculuğunun kafalardaki etkisini kırabilmektir. Ne var ki, bu etki, onu kırmakla görevli olanlarda da çıkıyor. İşi karmaşıklaştırıyor.

İdeolojik savaşım yürütmek, sosyal-demokrasiyi pratik siyasetle de sergilemek için onun etkisindeki işçilerle yığınsal diyalog kurabilmek gerekir. İşte geçici ve sınırları eylem birliği taktikleri bunun bir parçası olarak gelir.

Lenin, sosyal-demokrat partilerin tabanındaki işçilere ulaşmak için siyasal ödün verilmesi gerektiğini söylüyor. Açık mektup, eylem birliği *taktikleri* öneriyor (Lenin, c. 42, s.321, 411; c.32, s.470; c.33, s.334, 431). İşçi yığınlarının içinde çalışan bir parti, *doğru* bir istem temelinde eylem birliği önerirse, gelmezse sosyal-demokratlar açık düşer, gelirse tabandaki işçiler aynı sorunda komünistin farkını görürler, sosyal-demokrasi yine açık düşer.

Ancak tüm bunlar, kendisi ideolojik olarak sağlam bir parti için geçerlidir. Eylem birliği adına sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılmayacak bir parti olması gereklidir. Yoksa sonuç tersine olur.

Lenin, Komintern'ın 4. Kongresi'nde yaptığı son konuşmada, ideolojik düzeyin, bolşevikleşmenin önemini, biraz canı sıkkın ve eleştirisel olarak vurguluyor. Görüyor ki, var olan düzeyde her taktik "vur deyince öldür"e dönecek. Demek istiyor ki, batıda komünistlerin her an toplumda aşılanan değer yargılarını aşabilmeleri için *olağanüstü* çaba göstermeleri gerekir.

Türkiye'ye gelince. CHP sosyal-demokrat, burjuva reformist bir partidir. Halkın finans-kapitale tepkisinde taban bulup, devrimci hareketi "ehlileştirmek" istiyor. Sürekli reformcu zehir saçıyor. Tüm bunların yanısıra da ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Bizim için CHP sorunu ileri demokratik halk devriminde (liberal) tekeldışı burjuvaziye tutum çerçevesi içindedir. Yığınların bilincini onun zehirinden koruyabilme sorunudur.

Oportünistlerin ilk mantığına göre, CHP'ye ileri adım attırıp, yanımıza çekince onun etkisi altındakileri de çekmiş olacaktık! Cephe tamam oluverecekti. Şimdi aynı şeyi, önce CHP'de sol kanadı egemen kılmak için çalışıp, ardından uygulayacağız! Oportünistlerimiz her sözün başında diyalektikten konuşuyorlar "Komünist hesap adamıdır" diye bir söz tutturmuşlar. Ama hesapları basit toplamadan ve fraksiyon hesaplarından öteye gidemiyor.

Tekeldışı burjuvaziye izlenecek taktiği Yürükoğlu yoldaşımız şöyle özetlemişti "Birincisi, onu halk sınıflarından soyutlamak. İkincisi onu ana düşmandan tarafsızlaştırmak. Bunların ikisi de aynı taktiğin iki yönüdür (*İşçinin Sesi*, sayı 115-116, ÇEK-AL).

CHP, içinde bulunduğumuz devrimci durum koşullarında halk yığınlarını ana düşmana, tekelci burjuvaziye bağlayan köprü, devrim düşmanlarının en tehlikeli dayanağıdır.

Komünistlerin görevi bu köprüyü torpillemek, başka bir deyişle, CHP'nin tabanını oluşturan geniş küçük burjuva yığınlarını tavanından koparmak, işçi sınıfının yanına bağlaşık kazanmaktır.

Devrimci durumun kendisi bu görevi yerine getirmek için en elverişli koşulları yaratıyor. Ezginin, sömürünün, baskının altında yıllardır sessizce boyun eğmiş yığınlar bölük bölük siyasal yaşama uyanıyor ve hızla sola kayıyor. Öte yandan CHP hızla sağa kayıyor, tekelcilerle ve emperyalizmle iyice uzlaşıyor. Tavan ve tabanın bu ayrışması ekonomik zorunluktan kaynaklanan, doğal bir süreçtir.

Sorun, bu süreci hızlandırmak, hoşnutsuzluğu işçi sınıfının kanalına akıtmaktır. Menşeviklerin "CHP'ye ileri adım attırmak, saldırmakla olmaz" siyaseti, kendi istimiyle derinleşen bu ayrışmayı yavaşlatıyor. Üstelik CHP'den umut kesen yığınları kendi başına bırakıyor. Çünkü TKP'nin yapması gereken sergileme, pratikle kanıtlanınca yığınlar TKP'ye güven duyar. TKP'nin oportünist yönetimi CHP yönetiminden soyutlanmamak için partiyi yığınlardan soyutluyor.

Lenin'in 1906'da burjuva-demokratik devrim için şu yazdıklarını ileri demokratik halk devriminin daha ileri düzeyini akılda tutarak okuyalım. (Kadetler CHP gibi, Karayüzler de MHP gibi algılanabilir).

"Plehanofcuların şu sürekli çığlıkları devrime ve işçi sınıfının davasına çok büyük zarar veriyor: Kadetlere değil, gericiliğe karşı savaşmamız gerekiyor diyorlar.

"Sevgili yoldaşlar! İşin püf noktasını yakalayamamanız Kadetlere karşı savaşımımızın *anlamını* kavrayamamanızda yatıyor. Bu savaşımın çekirdeği, özü nedir? Kadetlerin 'burjuva olması mıdır? Değil tabii. Kadetlerin demokrasi üzerine yalnız gevelemeleri militan demokrasiye ihanet etmelerindedir.

"Devam edelim: Kadetlerin halk yığınları üzerinde, burjuva-demokratik halk yığınları üzerinde etkinliği var mıdır? Tabii vardır, hem de çok sayıda gazete yoluyla, vs. yaygın bir etkinliği vardır. Şimdi kendiniz karar verin: Onların burjuva demokrasisinin davasına zarar veren bugünkü ideolojik liderlerinin *maskesini indirmeden*, burjuva demokratik yığınları gericiliğe karşı savaşmaya çağırabilir miyiz? Olanaksız birşey sevgili yoldaşlar

"Gericilikle savaşmak demek, herşeyden önce yığınları gericilikten ideolojik olarak kurtarmak demektir. Ama 'gericiliğin' yığınlar üzerinde güçlü ve inatçı ideolojik etkisi Kara Yüzler değil, *Kadet etkisidir.* Bu bir paradoks değildir. Kara Yüzler yakıp, yıkıp, öldürebilen, ama cahil köylüyü bile ikna edemeyen apaçık, kaba düşmanlardır. Oysa Kadetler hem köylüleri, hem de şehir küçük burjuvazisini *ikna* edebiliyor" (Lenin, c.11, s.382).

Lenin'in bu sözleri bugün komünistlerin de CHP'ye karşı anlayışlarıdır. Bir kez CHP'nin uyuşuk etkisini kırmadan yığınları devrimci savaşıma yeterince katamayız. İkincisi, faşizm gelsin istemiyorsak, yine yığınların savaşımını uyutmaya çalışan CHP'nin etkisini kırmak zorundayız. Tarihte faşizm, kendinden önce sosyal demokrasi, yani burjuva reformizminin hegemonyası sağlandıktan sonra, yığınların savaşımını o durdurabildikten sonra gelebilmiştir.

Bir de sol sosyal demokratlar sorunu vardır. Bunlar *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de söylendiği gibi, partinin yığınlara hoş gözükmesine yararlar. Özde aynı siyaseti daha sol sözler ardında gizlerler.

Bizim menşevikler, "hesap adamları"(!) hemen çatlakların arasına dalarlar ama öyle bir dalarlar kı bir daha çıkamazlar. CHP'nin sağı-solu ayrı *konuşmaya* başlayınca dün CHP'nin bütününe yazdıkları muskayı bugün sollara yazıyorlar. Peki o zaman menşeviklerin ileri demokratik devrim anlayışı nedir? Daha yeni, İzmir ayaklanmasında Süleyman Genç, barikat savaşını engellemeye kalktı. Nasıl devrime katılacak? Menşevikler devrim için bağlaşık aramıyorlar.

Menşevikler, yine yanlış bir hesapla solu tabanla eşitlerler. Oysa asıl ayrışma tüm yönetimle taban arasındadır. Sol bunu önlemek için öne çıkar. Bizim menşevikler de "yiğittir", "demokrattır" diye sol sosyal-demokratlara yardım ederler.

Komünistler CHP'nin soluna da sağına da karşı savaşırlar. Ve Yürükoğlu yoldaşımızın dediği tarafsızlaştırma bu savaşımın utkusu ölçüsünde gerçekleşir. Devrimci proletaryanın doğru siyaseti yaşamda kanıtlandıkça, yığınları çevresine toplar, alternatif olur. Proletaryanın güçlü bir alternatif olması ölçüsünde de tekeldışı burjuvazi tarafsızlaştırılabilir.

Tüm bu komünist taktikleri daha güçlü izleyebilmede engel, komünizm ile sosyal-demokrasi arasındaki sınırı bulandıran TKP'nin oportünist yönetimidir. Sosyal-demokrat CHP'nin burjuva reformizmine karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz.

ANAHTAR

Bu sayımızda, Lenin'in Sovyetler üzerine görüşlerini aktaran, 1905'de yazdığı bir yazıdan (C.10, s.17) bölümler sunuyoruz. Lenin bu görüşlerini sonraki yıllarda da geliştirmiştir. Bunu ve Rusya'nın o günkü özgül koşullarını, devrimin burjuva karakterini dikkate alarak okumalıyız. Özellikle, İzmir ayaklanması ardından, ülke çapında ayaklanmaya giden patlayıcı bir ortamda Türkiye devrim hareketine ışık tutucudur. İzmir ayaklanması sırasında çeşitli devrimci akımlardan işçileri biraraya getiren örgütlenmeler filiz verdi. Bu filizleri geliştirmede Lenin yolumuzu göstersin.

Sovyetler üstüne

...İşçi Temsilcileri Sovyeti mi, yoksa Parti mi? Sorunun bu şekilde konuşu yanlıştır. Karar *kesinlikle* şöyle olmalıdır: *Hem* İşçi Temsilcileri Sovyeti, *hem* parti. Tek ve oldukça önemli bir soru, Sovyet'in görevleriyle Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin görevlerinin nasıl ayrılacağı ve nasıl birleştirileceğidir.

Sovyet'in herhangi bir partiye tümüyle bağlanmasını önermek doğru olmayacaktır...

İşçi Temsilcileri Sovyeti genel grev sırasında, grevle bağlı olarak ve o amaçlar içinde doğdu. Grevi yöneten ve utkuya ulaştıran kimdi? *Tüm* proletarya, bunlar arasında Sosyal-Demokrat olmayan işçiler de vardı. Bereket ki bunlar azınlıkta idiler. Grevin amaçları ne idi? Bunlar hem ekonomik, hem siyasal amaçlardı. Ekonomik amaçlar, *tüm* proletaryayı, bütün işçileri, yalnızca ücretli işçiyi değil, hatta kısmen tüm emekçi halkı ilgilendiriyordu. Siyasal amaçlar Rusya'nın tüm halkını, daha doğrusu tüm halklarını ilgilendiriyordu. Bu amaçlar tüm Rusya halklarını otokrasinin boyunduruğundan, ortaçağ kalıntılarından, haksız konumdan ve polis zulmünden kurtarmaktı.

Daha ilerleyelim. Proletarya ekonomik savaşımını sürdürmeli midir? Mutlaka. Bu konuda Sosyal Demokratlar arasında bir anlaşmazlık yoktur, olamaz da. Bu savaşım yalnızca Sosyal-Demokratlar tarafından ve yalnızca Sosyal-Demokrat bayrak altında mı yürütülmelidir? Öyle olduğunu sanmıyorum. Sendikaların bileşimini, sendikalarda ve ekonomik savaşımda yer alacakların bileşimini Sosyal-Demokrat Parti üyeleri ile sınırlamak doğru değildir. Bana öyle görünüyor ki, İşçi Temsilcileri Sovyeti tüm meslekleri temsil eden bir örgüt olarak *tüm* endüstri kollarından, mesleklerden temsilcileri ve memurları, hizmetçileri, tarım emekçileri, vb. kapsamaya *çalışmalıdır*. Sovyet, tüm emekçi halkın daha iyi bir yaşama ulaşması için ortak amaçlar çerçevesinde savaşabilecek ve savaşmayı isteyen *herkesi*, ufak da olsa siyasal bir dürüstlük taşıyan *herkesi*, Karayüzler hariç herkesi içine almalıdır. Sosyal-Demokratlara gelince, biz, en önce tüm Parti örgütlerimizin sendikalarda olabildiğince çok temsil edilmesi için, ikincisi görüşlerine bakmaksızın proleter kardeşlerimizle ortak olarak verdiğimiz savaşımdan *tek* doğru ve tutarlı proleter dünya görüşü olan *Marksizmin* yorulmak bilmeden, sağlam bir savunusu için yararlanma yolunda elimizden gelen herşeyi yapacağız. Marksizmi yaymak, onun propagandası ve ajitasyonu görevini yürütmek için Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ni tam anlamda bağımsız, sınıf bilinçli proletaryanın tutarlı ve ilkesel sınıf partisini, tüm olanaklarımızla koruyup, güçlendirecek ve genişleteceğiz.

Sorunun ekonomik savaşımı ilgilendiren bu yönü göreli olarak basittir ve özel bir anlaşmazlığa zorlukla meydan verir. Fakat siyasal savaşa ve siyasal önderliğe ilişkin öteki yönü ayrı bir sorundur. Ancak sanıyorum ki bu yönüyle de İşçi Temsilcileri Sovyeti'nin Sosyal-Demokrat programı kabul etmesi ve Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ne katılması gerektiği yönünde bir istem ileri sürmek doğru değildir. Bana öyle geliyor ki, siyasal savaşımı yönetmek için *hem* Sovyet... *hem* parti eşit derecede kesinlikle gereklidir.

...Siyasal olarak İşçi Temsilcileri Sovyeti, *geçici devrim hükümetinin* tohumu olarak anlaşılmalıdır. Sanıyorum ki kendisini olabildiğince tüm Rusya'nın geçici devrim hükümeti olarak tanıtmalı, ya da geçici bir devrim hükümeti (ki bu başka bir biçimde fakat aynı hesaba gelir) *kurmalıdır*.

Siyasal savaş öyle bir gelişme aşamasına ulaştı ki, bu aşamada devrim ve karşı-devrim güçleri aşağı yukarı dengededir. Çar hükümeti devrimi bastırmak için *daha şimdiden* güçsüz, devrim ise *henüz* Karayüzler hükümetini silip süpürecek denli güçlü değildir. Çarlığın çürümesi tamamlandı. Fakat canlı canlı çürüdükçe, Rusya'yı kokuşmasının zehiri ile kirletiyor. Çarlığın ve karşı-devrimci güçlerin çürümesi karşısında en ufak bir gecikmeye meydan vermeden, devrimci güçleri mutlaka *örgütlemek* gereklidir. Bu örgütlenme, özellikle son dönemlerde çok büyük bir ilerleme kaydetti. Bu ilerlemenin açık örnekleri şunlardır: Devrimci bir ordunun müfrezeleri (savunma ekipleri, vb.) biçimleniyor, proletaryanın Sosyal-Demokrat yığın örgütleri hızla gelişiyor; devrimci köylülük, köylü komiteleri kuruyor. Kendileri için yorucu ve zor fakat özgürlük ve sosyalizm için doğru ve parlak bir yol döşeyen denizci ve asker giysileri içinde proleter kardeşlerimiz ilk özgür toplantılarını yapıyorlar.

Şimdi eksiğimiz, tüm gerçek devrimci güçlerin, şu anda devrimci bir biçimde çalışan tüm güçlerin birleştirilmesidir. Eksiğimiz Rusya çapında siyasal bir merkezin gücünü halk içindeki derin köklerinden alan taze ve canlı bir merkezin, yığınların kesin güvenini kazanmış, yorulmak nedir bilmez devrimci bir enerjiyle dolu örgütlü, devrimci ve sosyalist partilerle yakından bağlı bir merkezin yokluğudur. Böyle bir merkez yalnızca, siyasal grevi başarıyla sonuçlandıran, şu anda silahlı bir halk ayaklanması örgütleyen, Rusya için yarı yarıya özgürlük kazanmış ve tam bir özgürlüğü de kazanacak olan devrimci proletarya tarafından kurulabilir.

Şöyle bir soru sorulabilir: Neden İşçi Temsilcileri Sovyeti böyle bir merkezin tohumu olmasın? Sovyet içinde yalnızca Sosyal-Demokratlar yok diye mi? Fakat bu bir olumsuzluk değil, bir kazançtır. Her zaman Sosyal-Demokratlarla devrimci burjuva demokratlarının, militan bir bağlaşıklık kurmasından söz etmekteyiz. Biz bundan söz ederken, işçiler onu gerçekten yaşama geçirdiler. Onların böyle birşeyi gerçekleştirmeleri çok büyük birşeydir. *Novaya Zhizn*'de, Sosyalist Devrimciler Partisi'nden bir *işçi yoldaşın* Sovyetin partilerden birine katılmasını protesto eden mektubunu okuduğu zaman, bu işçi yoldaşların birçok pratik konuda doğru söylediklerini düşünmekten kendimi alamadım. Elbette bizim görüşlerimizin onlardan farklı olduğu, Sosyal-Demokratlarla Sosyalist Devrimcilerin birleşmesinin söz konusu edilemeyeceği açıktır. Zaten böyle bir öneri yoktur. Biz Sosyalist-Devrimci görüşleri paylaşan, yine de proletarya saflarında savaşan işçilerin tutarsız olduğuna içtenlikle inanıyoruz çünkü bir yandan gerçek bir proleter davayı savunuyorlar, öte yandan proleter olmayan görüşler taşıyorlar. İdeolojik açıdan büyük bir kararlılıkla onların tutarsızlığına karşı savaşmalıyız. Fakat böyle yaparken, herkes tarafından kabul edilen ve tüm dürüst insanları biraraya getiren devrimci davanın, can alıcı, yakıcı, yaşayan davanın zarar görmemesine dikkat etmeliyiz. Biz bugün de Sosyalist Devrimcilerin görüşlerinin sosyalist değil, devrimci-demokrat olduğunu düşünüyoruz. Fakat partinin bağımsızlığını koruyarak, militan amaçlar uğrunda birlikte ilerlemeliyiz. Sovyet militan bir örgüt olmalıdır. Devrime kendisini adamış, dürüst devrimci-demokratları demokratik bir devrimi yürüttüğümüz şu sırada saflarımızdan uzaklaştırmak saçmadır, akılsızlıktır. Onların tutarsızlığının üstesinden gelmek, hiç güç olmayacaktır. Bizim görüşlerimizi tarih onaylıyor, her adımda yaşam tarafından onaylanıyor.

Bence İşçi Temsilcileri Sovyeti, siyasal önderlik sağlayan devrimci bir merkez olarak, çok geniş bir örgüt değildir, tersine çok dardır. Sovyet kendini geçici devrim hükümeti olarak ilan etmelidir, ya da böyle bir hükümeti oluşturmalıdır ve tüm olanaklarla bu amaç için, yalnızca işçilerden değil, ilkin, her yerde özgürlük arayan denizci ve askerlerden; ikincisi, devrimci köylülerden, üçüncüsü devrimci burjuva aydınlarından yeni temsilcilerin Sovyete katılımını sağlamalıdır. Sovyet, geçici devrim hükümeti için güçlü bir çekirdek seçmeli ve bu çekirdeği tüm devrimci partilerin ve tüm devrimci demokratların (elbette, yalnızca devrimci, liberal değil) temsilcileri ile pekiştirmelidir. Biz böyle geniş ve karışık bir bileşimden korkmuyoruz. Çünkü proletarya ve köylülük birleşmezse ve Sosyal-Demokratlarla Devrimci-Demokratlar savaşkan bir bağlaşıklık oluşturmazlarsa büyük Rus devrimi tümüyle başarıya ulaşamaz. Net bir biçimde belirlenmiş güncel, sosyalist proletaryanın en önde gelen çıkarları, temel çıkarları ve sonul amaçları bağımsız, tutarlı ve ilkesel Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi tarafından sağlamca el üstünde tutulacaktır. Görevini yerine getirecek olan bu bağlaşıklık, geçici bağlaşıklık olacaktır.

Eğer bileşim geniş ve karışık olursa, siyasal önderliği yürütecek denli birleşmiş ve sağlam bir merkez kurmanın oldukça güç olacağı şeklinde bir itiraz yükseltilebilir. Bunu bir soruyla yanıtlayacağım. Ekim devriminin dersleri nedir? Grev komitesi *gerçekte*, genel olarak onaylanan bir merkez, gerçek bir hükümet olduğunu ispatlamadı mı? Komite, sendikanın ve "Sendikalar Birliği" nin gerçekten devrimci olan ve proletaryayı özgürlük için amansız savaşında gerçekten destekleyen kesiminin temsilcilerini saflarına ikircimsiz kabul etmeyecek miydi? Gerekli olan şudur: Geçici devrim hükümetinin ana, katıksız proletarya gövdesi sağlam olmalı-

(devamı onsekizinci sayfada)

(baştarafı onyedinci sayfada)

dır, ve bunun için işçi, denizci, asker ve köylü temsilcisine karşılık devrimci aydınların derneklerinden onlarca temsilci olmalıdır. Proleterlerin, kısa sürede pratikte uygun bir oran oluşturacağına inanıyorum.

Böyle bir hükümetin devrimin utkusunu sağlayacak denli tam, tüm şerhlerden, belirsizlikten, sahtekârlıktan arınmış, savaşkan bir bağlaşıklığı olanaklı kılacak denli geniş bir program öne sürmesinin oldukça güç olduğu şeklinde bir itiraz yükseltilebilir. Buna şöyle yanıt vereceğim: Böyle bir programı tamamiyle yaşamın kendisi öne sürmüştür. Bu kesinlikle, tüm sınıfların ve nüfusun Ortodoks papazları bile içeren kesimlerinin siyasal bilinçli unsurları tarafından kabul ediliyor. Çarın son derece ikiyüzlülükle söz verdiği siyasal özgürlüğün tam anlamıyla gerçekleşmesi programda en önde yer almalıdır. Söz, düşünce, toplantı, yayın, dernek kurma ve grev özgürlüğünü kısıtlayan tüm yasaların kaldırılması, bu bağımsızlıkları sınırlayan tüm kurumların yıkılması acil ve yaşamsal görevler olmalıdır. Tüm bu haklar sağlanmalı ve gerçekten pratiğe geçirilmelidir. Program, özgür ve silahlı halkın desteğini sağlayacak, Rusya'da yeni bir düzen kurmak için tam yetkisi ve gücü olan ulusal bir anayasa meclisinin toplanmasını sağlamalıdır. Halkın silahlanmasını sağlamalıdır. Halk silahlanmasının gereği herkes tarafından kavranıyor. Geriye yapılacak şu kalıyor: Başlamış olan ve her yerde sürdürülen çalışmayı birleştirmek ve tamamlamak. Geçici devrim hükümetinin programı, aynı zamanda, Çarlık canavarı tarafından ezilen milliyetlere gerçek ve tam bir özgürlüğün derhal verilmesini sağlamalıdır. Proletarya görev başında. Kahraman Polonya'nın yeniden ezilmesine izin vermeyecektir. Bizzat kendisi eyleme geçecek, hem özgür bir Rusya, hem de özgür bir Polonya için yalnızca barışçıl grevler yoluyla değil, fakat silahlı gücüyle de savaşacaktır. Program işçilerin şu anda 'el koydukları' 8-saatlik işgününü ve kapitalist sömürüyü gemleyecek diğer acil önlemleri sağlamalıdır. Sonuncusu, program tüm toprakların köylülere devredilmesini, köylülüğün tüm toprakları ele geçirmek için yürüttüğü her devrimci önlemin desteklenmesini ve şu anda kendiliğinden biçimlenmeye başlayan devrimci köylü komitelerinin her yerde kurulmasını mutlaka içermelidir.

Bu programın güncel niteliğini ve pratik zorunluluğunu ancak Karayüzler ve Karayüz hükümet yadsıyabilir. Gerçekte burjuva liberaller bile teoride onu kabul etmeye yanaşıyorlar. Ama biz, programı devrimci halk güçlerinin yardımı ile pratiğe koymalıyız. Bunu başarmak için, bu güçleri, geçici devrim hükümetini ilân eden proletarya yoluyla mümkün olduğunca hızla birleştirmeliyiz. Doğru, yalnızca silahlı bir ayaklanma gerçekten böyle bir hükümetin temelini atabilir. Fakat tasarlanan hükümet, gerçekte bu büyüyen ve olgunlaşan ayaklanmanın *organı* olacaktır. Silahlı ayaklanma herkes için apaçık boyutlara ulaşmadan, boyutları, deyim yerindeyse, herkes için elle tutulur bir gerçek haline gelmeden, devrimci bir hükümetin biçimlenmesi pratikte önerilemezdi. Fakat şimdi, bu ayaklanmayı siyasal olarak birleştirmenin, örgütlemenin, ona açık bir program kazandırmanın, şu anda kalabalıklaşan ve gücü hızla büyüyen devrimci ordunun tüm müfrezelerini, bu yeni, gerçekten özgür ve gerçek bir halk hükümetinin araçlarına ve dayanağına dönüştürmenin tam zamanıdır. Savaş olası, ayaklanma kaçınılmaz ve kesin çarpışma çok yakındır.

Bizim için şimdi şunlar açıktır: Devrimci halk arasında bu büyük görevi başarabilecek yetenekte, kendini devrime tümüyle adamış ve en önemlisi hâlâ yorulmak bilmez, tükenmez enerjiyle dolu insanlar bulunabilir, bu davayı destekleyecek devrimci bir ordunun ögeleri vardır. Yeni hükümet, ölmekte olan polis devleti Rusya'ya kararlı bir savaş açtığı zaman, toplumun her kesiminden dürüst, uyanık ve siyasal bilinç taşıyan herkes Çarlıktan tamamiyle yüz çevirecektir.

...Bizim programımız uzun süredir tüm halk tarafından öne sürülmüştür. Bu amaçlarımız uğruna Karayüz hükümetine savaş açıyoruz. Tarafımızdan düşünülen bir takım buluşlarla halkı aldatmıyoruz. Biz yalnızca, herkesçe genel olarak ve tümüyle kabul edilen, Rusya'da artık onsuz yaşamanın imkânsız olduğu amaçları gerçekleştirecek girişimi başlatıyoruz. Kendimizi devrimci halktan koparmıyoruz, fakat her adımı ve aldığımız her kararı onların yargısına sunuyoruz. Bütünüyle ve yalnızca emekçi halkın kendisinin özel girişimine güveniyoruz. Özgürlük için, halkın temel haklarını, temel ihtiyaçlarını karşılayan programımız için savaşmaya istekli toplumun her gurubundan temsilcileri saflarımıza çağırıyoruz...

...Devrimci hükümetin arkasında sıraya girin, hiçbir vergi ödemeyin. Tüm enerjinizi özgür bir halkın milis güçlerini silahlandırmaya ve örgütlemeye yöneltin. Rusya yalnızca devrimci halkın Karayüz hükümetinin güçlerine üstün geldiğinde gerçek özgürlüğünü kazanacaktır. İç savaşta tarafsızlar olmaz. Beyaz bayraklı parti salt korkakça bir ikiyüzlülüktür. Kim savaştan kaçarsa, Karayüz hükümetinin destekçisidir. Devrim için savaşmayan devrime karşıdır. Devrimci olmayan Karayüzlerden biridir.

Oportünist şeflerle tartışma

Oportünist şefler işi gücü bırakmış *İşçinin Sesi* avına çıkmışlar, arıyorlar. *İşçinin Sesi*'ni savunan buldular mı "işini bitiriyorlar" (!) İşte ben de bunlardan birisiyim.

Oportünist şeflerle buluştuk. Önce bana ılımlı yaklaştılar. Yani hoş davranıp kafaya alma yolunu tuttular. Bunlar devrimcilikte değil, kuyu kazmada, Bizansçılıkda uzmanlaşmışlar!

Bol iltifatlarla şeflerden birisi gündemin maddesini açtı.

1. .... Yoldaşın görevini değiştiriyoruz. Seni devralıyoruz.

2. Senin sorumluluk alanlarının gözden geçirilmesi

3. *İşçinin Sesi* sorunu

Ve devam etti: "önce birinciyi onaylamak zorundasın".

Ben: Bunları bütünlük içinde ele alalım.

Tasfiyeci: Hayır önce birincisini (Anladım ki yoldaş tasfiye edilmiş sıra bana geldi).

Ben: Olayların kökenine inmeden açıklığa kavuşturamayız. Benim için kişiler belirleyici değildir, ideoloji belirleyicidir. Ne olup ne bittiğini açıkça öğrenmek istiyorum.

Tasfiyeci: Konspirasyon bozulur.

Ben: Konspirasyona dikkat ederek, belli konulara açıklık getirmeliyiz. Komünist açıklıktan yanadır.

Mümkün olduğu kadar ideolojik tartışmaya çekmeye çalıştım, fakat bir türlü ideolojik tartışmaya yanaşmıyorlar. Tekrar tekrar yineledim: İşin özünü tartışmamız gerekir.

Tasfiyeci: Onlar burda tartışılamaz burası ideolojik tartışma yeri değil.

Ben: Ya nerede tartışacağız? Bu sorunlar ne zaman çözümlenecek? Hareketimizin bin türlü sorunu var.

Tasfiyeci: Parti içinde fazla bir sorun yok. Bir bütün, ideolojik olarak tek görüş hakim. *İşçinin Sesi* gurupçuğu, yani bölücüler var. Disiplin tanımıyorlar. Bunlar bölücüdür.

Ben: *İşçinin Sesi*'ni bölücü olarak görmüyorum. Tersine *İşçinin Sesi* bu zamana kadar açıklığa kavuşmamış sorunlara çözüm getiriyor, Leninci yolu gösteriyor.

Bu cümlelerden sonra tasfiyecinin yüzü kızarmaya başladı. Ben Stalin'den bir alıntıyla devam ettim: "Proletarya partileri içinde özeleştiri; kendi hatalarından ders alarak partinin eğitilmesi ve yetiştirilmesidir. Çünkü ancak bu yolla partinin gerçek kadroları ve gerçek önderleri eğitilebilir". Siz de hatalarınızı görmeye çalışın açıklıktan kaçınmayın, dedim.

Tasfiyeci: Sen nasıl *İşçinin Sesi*'ni parti dışı görmezsin. Bu konuda karar var, karara uymak zorundasın. Disiplini çiğniyorsun.

Ben: Leninci disiplin anlayışı bu değildir. Aksine Lenin meselenin doğruluk payına önem vermiştir. Zorlama yoluyla disiplin kabul ettirmeyi soytarılık diye tanımlamıştır. Hem hareket bir bütündür, aynı görüşe sahiptir deniyor. hem de *Atılım*, *Savaş Yolu*'yla çelişiyor. *Atılım*'ın bir sayfası öbür sayfasıyla çelişiyor. Bu da parti içinde fraksiyonların olduğunu gösteriyor. *İşçinin Sesi*'nin de olduğu bir platform oluşturarak sorunların çözümlenmesinden yanayım. Tasfiyeciliğe karşıyım. Kesinlikle *İşçinin Sesi*'ni bölücü olarak görmüyorum.

Tasfiyeci: O zaman seni görevinden alıyoruz.

Ben: Bu tasfiyeciliktir.

Tasfiyeci: Değil, uyum sağlamaya çalışıyoruz, ama sana son bir imkan tanıyalım. *İşçinin Sesi*'nde olan görüşleri savun ama *İşçinin Sesi*'ne bölücü de!

Ben: Bu sahtekarlıktır! Ben herşeyi *İşçinin Sesi*'nden öğrenip de nasıl dönüp *İşçinin Sesi*'ne bölücü derim. Kadrolara Leninci yolu *İşçinin Sesi* gösteriyor. Böyle birlik sağlanamaz. Bu olsa olsa federasyon olur. Parti'nin örgütsel birliğinin yolu ideolojik birlikten geçer. Ben TKP'nin Leninci birliğini savunuyorum.

Tasfiyeci: O zaman seni bütün görevlerinden alıyoruz.

Ben: Bu tasfiyeciliktir.

Değildir.

Tasfiyeciliktir.

.....

D.İ.
İzmir

İŞÇİNİN SESİ
devrim için savaşanların sesidir!

ABONE OL! ABONE BUL!
MUHABİR OL!
DAĞITMAK MI İSTİYORSUN?
BİZE BİLDİR!

sloganı kendi öz sloganları ilan etmiş bulunmalarında şaşılacak birşey yok" (Stalin, *Ulusal Sorun*, s.74-75).

3. Siz ne düşlüyorsunuz? Kürt halkı üzerinde ırkçı şoven baskılar öncelikle kalkacak (herhalde liberal burjuvaziyle kuracağınız devrimsiz ulusal demokratik hükümet bunu yapacak) sonra da devrim yapıp, "ayrılma hakkını" tanıyacaksınız? Ayrılma hakkını arkaya itip, eşit hakları öne almanıza, bu yargınız neden olsa gerek. Liberal burjuvaziyi "ittifak" tan koparmamak için, istekleri "liberal burjuvazinin kabul edebileceği" sınırlarda mı tutuyorsunuz? Bu aşamalar teorisi, sizdeki müzmin hastalık. Ne yapalım, çaresi de yok!

4. Hani bir halk deyimi vardır "Hem suçlu, hem güçlü". İşte siz öyle davranıyorsunuz. "TKP' nin ayrılma hakkını tanımadığına bir örnek gösteremezsiniz" diyorsunuz? Başta birçok örnek gösterdik. Ama yine hatırlatalım.

H. Erdal, *Ürün*'ün 52. sayısında "ayrılma hakkına" karşı çıkmıyor mu? Yoksa H. Erdal sizi bağlamıyor mu? Gerçi, parti üyelerinin bazılarının kulaklarına "bizi bağlamaz" diyorsunuz ama bunu *Atılım*'da yazacak kadar dürüst müsünüz? Hayır, hayır, siz bunu yazacak yürekte değilsiniz. Hem suçlu, hem güçlü olmak daha iyi!

Oportünist yapınıza yeni belgiler mi katıyorsunuz?

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ne demektir? Bu ayrılma hakkı, yani ayrı devlet kurma hakkıdır. Oportünistler, *Savaş Yolu*'nun 29. sayısında bastıkları *Atılım*'dan aktarma yazıda şöyle diyorlar: "TKP, ulusal baskının son bulması, ayrılma hakkı da içinde olmak üzere Kürt halkının kendi yazgısını özgürce kendisinin belirlemesi yolunda tek alternatifin .... olduğunu gösteriyor" (*Atılım*, Aralık 1979) Halbuki Lenin ne diyor? "Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının *sadece* ayrılma hakkı anlamına geldiği gerçeğine....." (*Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s.120). Aradaki farklılık önemli sayılmayabilirdi. Ama Savaş Yolu bir de şöyle diyor:

"Yalnız şunu da iyi bilmek gerekir ki, komünistler *hiçbir zaman* kayıtsız şartsız *ayrılma hakkı savunucuları değillerdir*" (*Savaş Yolu*, sayı: 29) (abç).

Bu sicilli oportünistler, Lenin'i sözde bile savunamıyorlar. Lenin'in ne savunduğunu bilmiyorlar ki, ne yapsın zavallılar.(!)

Lenin 1914'de şöyle yazdı: "Her nerede, uluslar arasında zora dayanan bağlar görürsek, biz her ulusun ayrılma gereğini vaaz etmeye asla kalkışmadan, her ulus için, kendi siyasi kaderini serbestçe tayin etme hakkını, yani *ayrılma hakkını azimle ve kayıtsız şartsız savunuruz*" (Lenin, *Ulusal Politika Üzerine*).

Oportünistler, "ayrılma" ile "ayrılma hakkı"nı karıştırıyorlar. Lenin, hiçbir zaman "ayrılma hakkı"na karşı çıkmamıştır. Bir ulusun ayrılıp ayrılmaması, o anki sınıf savaşımının çıkarlarına bağlıdır. Sorun, parça-bütün ilişkisidir. "Ulusal sorun tecrit edilmiş bir sorun değildir", sınıf mücadelesinin çıkarlarına göre, ikincil bir sorundur. Parça ile bütün çeliştiğinde parça atılabilir. Ama bu hiçbir zaman "ayrılma hakkı"na karşı çıkmak değildir!

Onun için Lenin şöyle yazıyor: "Kendi kaderini tayin hakkı başka şeydir, kaderini tayin hakkının, yani belirli bir ulusun belli koşullar altında ayrılmasının, uygun düşüp düşmediği başka şey" (Lenin, *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, s.120). "Ulusların özgürce ayrılma hakları, belli bir ulusa, belli bir zamanda ayrılmasının öğütlenir olup olmayışıyla karıştırılmamalıdır. Proletaryanın partisi bu ikinci sorunu, her olayda ayrı ayrı düşünüp kararlaştırmalı, bunu yaparken, toplumsal gelişmenin bir bütün olarak gereklerini ve proletaryanın sosyalizm için verdiği sınıf savaşımının çıkarlarını dikkate almalıdır" (Lenin, *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, s.310).

Görüldüğü gibi Lenin, her zaman "ayrılma hakkı"nı savunmuş, bunun yanında "ayrılmanın" değerlendirilmesini, sınıf savaşının çıkarlarına bağlamıştır. Oportünistler bir yandan ayrılma hakkını savunuyor gözüküyorlar, bir yandan da bu hakkı ayrılmayla karıştırıp reddediyorlar. Anlaşılıyor ki, savunmaları "taktik" nedenledir. Baktılar ki, sosyal şovenlikleri açığa çıkıyor, Kürt devrimci demokratlarına yönelik bir manevraya girdiler. Böyle olmasa, ayrılmayla ayrılma hakkını birbirine karıştırmak olanaksızdır. Oportünistlere son söz Stalin'den: "Böylece kendi payımıza, proletaryanın, proleter devrimin çıkarlarına göre, biz, ayrılığın yararına ya da ona karşı ajitasyon yapmakta özgür kalıyoruz demektir. Böylece, ayrılma sorunu, duruma göre her özel durum içinde, tamamen tek başına bir sorun olarak çözümlenmelidir, ve işte tam da bu nedenledir ki, ayrılma hakkının tanınması sorununun, şu ya da bu koşullar içinde ayrılmanın yararlığı ile karıştırılmaması gerekir. Kendi payıma, örneğin ben Kafkas ötesi ile Rusya'nın ortak gelişmesini, proletaryanın bazı savaşım koşullarını vb. gözönünde tutarak, Kafkas ötesi ülkelerin ayrılmasına karşı çıkabilirim. Ama eğer Kafkas ötesi halkları gene de ayrılmak isterlerse, bizden yana hiçbir karşınlığa rastlanmaksızın, elbette ayrılacaklardır" (Stalin, *Ulusal Sorun*, s.34).

İyi bir kavga mı, kötü bir barış mı?

Yoldaşlar,

ODTÜ'de gelişmeleri ve son durumu aktarmadan önce, ODTÜ'lü Leninci Gençler adına gazetemiz *İşçinin Sesi*'nin 7. yılını kutlamak istiyoruz. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminden bir milim ödün vermeyen güçlü silahımız, kızıl meşalemiz *İşçinin Sesi*'nin 7. yılı tüm Lenincilere, devrime gönül vermiş militanlara kutlu olsun. Gazetemizin çıkmasında, bugüne gelmesinde emeği geçen tüm dostlarımıza ve yoldaşlarımıza saygılarımızı, yoldaşça selamlarımızı iletiriz.

Dostlar,

ODTÜ'de hareket, tarihinde belki de en geri konumlara düştüğü günlerini yaşıyor. Geçen dönem açılış olayından sonra, yönetimde bulunan "solcu"lar "sıkıyönetimi ODTÜ üzerine çekmemek" gibi bir siyaset belirlediler. Bu siyaset jandarmanın okuldan devrimci, yurtsever öğrencileri toplayıp götürmesi, sıkıyönetimin yine yurtları basması, o güne kadar tüm grupların duvar gazetelerini asıp, gazete sergisi açtığı kafeteryayı jandarmanın işgal etmesi, bölümleri basıp duvar gazetelerini indirip yırtması, kısacası söke söke bileğimizin gücüyle kopardığımız demokratik haklarımızın, birer birer elden alınması karşısında sessiz, suskun kalmayı getirdi. Kuşkusuz bu siyaset devrimci potansiyele sahip öğrenci yığınının gün geçtikçe geri çekilmesine, güvensizlik duymasına neden oldu.

"Solcu"lar bu gelişmeler, baskılar, saldırılar karşısında devrimci savaşımı aynen bizim menşeviklerimiz gibi "yetkili" ve de "çok etkili" kişilerin imzalarına bağladılar. Bu siyaset seçimler döneminde de sürdü. Sıkıyönetim, Öğrenci Temsilciler Konseyi (ÖTK) ve Öğrenci Temsilciler Konseyi Yürütme Kurulu (ÖTK-YK) seçimlerine izin vermedi. Yalnızca sınıf bölüm ve yurtlar seçimlerine (ÖTK) izin vereceğini açıkladı. Yürütülen seçim çalışmalarını engelledi. Yine devreye etkili, yetkili imzalar girdi. Sonuç kaçınılmaz olarak sıfır. Kısacası "solcu"lar yığınların gücünden başka her yere başvurdu. Sonunda ÖTK-YK seçimleri gizli olarak yapılabildi. Hemen ardından rektörlük büyük bir lütüfta bulunuyormuş gibi sınıf ve bölüm temsilcileri içinden (ÖTK) seçilen bir YK'yi tanıyacağını açıkladı. "Solcu"lar da buna yapıştılar. Rektörlüğün bu ince oyununa, gelenekselleşmiş ÖTK-YK seçimlerinden çıkacak YK yerine ÖTK içinden bir YK'ya fit oldular. Ancak sorunun özü ÖTK ve ÖTK-YK gibi siyasal içerikli kuruluşları (ki başka hiçbir yüksek okulda var olan öğrenci dernekleri ODTÜ'deki kadar siyasal nitelikli oluşmaz) savunmak, geliştirmek ve geçmişte olduğu gibi siyasal yapısıyla kabul ettirmekti. Rektörlüğün amacı böyle oluşmuş bir yapıyı, liselerdeki "mümessillik" işleyişleri düzeyine indirmekti.

Ardından Tariş işçilerinin ve İzmir gecekondu halkının direnişleri patladı. 'Sol'cular başlangıçta bu konuda da sessiz kaldılar. Böyle bir direnişe destek vermek her devrimcinin göreviyken geçiştirdiler. Ancak İzmir'deki direnişlerin bastırmasıyla bir eylem gerçekleştirildi. Genel forum düzenlendi. Foruma jandarma saldırdı, ateş açtı. Ancak gereken cevabı tüm ODTÜ öğrencilerinden alınca kaçmak (koşarak) zorunda kaldı. Başlı başına bu eylem bile, Tariş işçilerine, İzmir halkına güçlü bir destek vermesi yanısıra, ODTÜ yığınında birikmiş potansiyeli açığa çıkmasına yetti. O güne kadar forumlara (ki çoğu toplanamadan jandarma dağıtıyordu) katılma konusunda isteksiz davranan öğrencilerin kararlılığını yükseltti. Doğru örgütlenmiş, güvenliği alınmış direnişlerin yığınların çoşkusunu nasıl yükselttiğini, güven verdiğini gösterdi. Ancak arkası getirilmedi. Takviye alıp gelen jandarmaya bölümlerde direnmeden teslim olundu. 15'e yakın ODTÜ öğrencisi göz altında.

Kısaca belirtmek istediğimiz, ODTÜ'de 'solcu''ların iyi bir kavga yerine sürekli olarak kötü bir barış siyaseti uyguladığıdır.

Tüm bu gelişmeler süresince biz siyasetimizi yığınlara götürme doğrultusunda yoğun ajitasyon, propaganda yürüttük. Her somut gelişme öncesinde ve sonrasında doğru tavrın, alınması gereken tavrın ne olduğunu göstermeye çalıştık. Tüm eylemlerde, Tariş işçilerine destek eyleminde sözümüzün eri olduğumuzu gösterdik. Açıktır ki ana sorunumuz, "solcu"ların ideolojik-siyasal çıkmazlarından dolayı ODTÜ'de yerine getirmedikleri görevlerin yerine getirilmesi için liderliği ele almamızdır. Bu, bir yandan doğru siyasetimizi, Leninci ideolojimizi yığınlara kavratmakla, bunun için yoğun ajitasyon ve propaganda yürütmekle, öte yandan da bolşevik girişkenliğimizi yükseltmekle olanaklı olacaktır. Bu süreç içerisinde "solcu"lara karşı ODTÜ'de doğru siyasetin (somut olaylarda) yaşama geçirilmesi için zorlayıcı olmak görevi önümüzdedir.

ODTÜ'nün devrim savaşımının güçlü bir müfrezesi olması için savaşacağız.

ODTÜ'lü Leninci Gençler

Serdar Özgerçin'in anısını yaşatacagız

Aşağıda yazacağım olay, bugün tüm İGD üyelerine ders olması gereken, küçük de olsa bir göstergedir.

24.2.1979 günü tüm gazetelerde küçük bir manşette, ODTÜ öğrencisi Serdar Özgerçin'in öldürüldüğü haberi yer alıyordu!

Serdar Özgerçin, 23.2.1979 cuma günü 50. Yıl Lisesi'nin önünde Maocu cinayet şebekeleri tarafından alçakça bir pusuda katledildi. Tüm oportünistler bilsin! Serdar Özgerçin Leninci ideolojimizi benimsemiş, bu yolda ölümden yılmayacak kadar yiğit bir İGD savaş eriydi.

Serdar Özgerçin, Türkiye'de devrimci durum olduğunun bilincindeydi. Can güvenliği komitelerini kafasında doğru anlamış bir militandı. Serdar'ın üzerinden çıkan cüzdanındaki küçük kartlara yazılmış devrimci durum konusuna ilişkin alıntıları onlara gösterebiliriz. Onu İGD içinde savaşıma bağlayan bu *Leninci ideoloji* idi.

Serdar Özgerçin olayından bir ay sonra, mart ayında, oportünistler açıkça Türkiye'de devrimci durum olmadığını ilân ettiler. Devrimci durumun olduğuna inanan, Yürükoğlu'nun kitabını okuyan militanlara bu konuda özeleştiri yapmalarını, bazı şeylerin (örneğin devrimci durum gelişiyor sözünün) kendileri tarafından yanlış anlaşıldığını belirttiler. İşte Lenincilerle oportünistlerin çıplak gözle ayrışması burada başladı.

Serdar Özgerçin olayını biraz açalım. Serdar ve 15 arkadaşı o gün oraya silahsız olarak gönderildiler. (Menşevik anlayış bunu gerektiriyordu). Militanlar o denli örgütlerine güveniyorlardı ki, akıllarına kendi can güvenlikleri konusunda şüphe gelmiyordu. Ölüme hazırdılar.

50. Yıl Lisesi'nin önünde Maocular Serdar ve arkadaşlarına saldırınca, Serdar kendine düşen görevi sonuna kadar yaptı. Saklanmadı. Kendine ateş eden Maocu hainlerin üzerlerine koştu. Kendisini vuran alçağı da yakalayabildi. Ama boğuşma sırasında aldığı yara sonucu olay yerinde yaşamını yitirdi. Güzel günler, sosyalist Türkiye için. Savaştı! Yaşamı eylemlerimizde sürecek!

Serdar'ın olayından sonra, "niye saklanmamış, niye kurşunun üzerine koşmuş" diyen bir dolu kişi oportünistlerin saflarında... Yani bu pratik süreç, gerçekten kavga eden, devrime güvenen İGD militanları ile siyasetçilik oynamayı yeğleyen posayı ayırdı.

Şimdi *İşçinin Sesi* militanları, Serdar Özgerçin yoldaşın kanının hesabını, Serdar'ın vurulduğu yerde gerçek anlamda örgütlü komiteler oluşturarak soruyorlar.

Militanlarımızın anısını yaşatacağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

R.F.
Ankara

Kemal Baysal'ın hesabını soracağız

Salihli'de 19 yaşında bir yiğit daha toprağa düştü. O henüz yeni yeşeren umutlarıyla bir elinde ders kitabı, bir elinde hiç bırakmadığı onuruyla öldü. Salihli Adliyesi'ne mahkemeye giden Kemal Baysal arkadaşa gözü dönmüş faşist katil Mustafa Esen polislerin yanında kurşun sıkmıştı. Kemal Baysal hemen olay yerinde ölmüş, Hasan Çobanoğlu da ağır yaralanmıştı.

Kemal Baysal 6-7 bin kişinin katıldığı bir cenaze töreniyle toprağa verildi. Kemal yoldaşın cenazesi anti-faşist bir gösteriye dönüştü, "Kahrolsun faşizm", Kemaller ölmez", belgileri haykırıldı. Kurtuluş Mezarlığı'nda son bulan yürüyüşten sonra Kemal ve şimdiye kadar ölen tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra and içilerek dağılındı. Bu eylem Salihli gençliğine şunu gösterdi. Faşizmin karşısında susmak, durmak, esirliktir.

Esir olmamak, faşizmi ininde gebertmek için haydi görev başına!

Kemal'in hesabını soracağız!

Salihli'den
Leninci gençler

Gemlik'de kazanacağız

Bizler Gemlik'de *İşçinin Sesi*'nin Leninci çizgisini benimsemiş devrimci gençleriz. Gemlik İşçi Birliği adındaki dernekde çalışmamızı sürdürüyoruz. Derneğimiz 1978 yılında açıldı. Derneğin başını tutan oportünistlerin pasif siyasetlerinden dolayı hiçbir gelişme gösteremedi. Pasifistler çeşitli eylemlerde bizi burjuvazinin kucağına attılar. Her eylemde bizi yarı yolda bıraktılar (CHP'nin bildirisini dağıtmak gibi oportünist ve reformist eylemler hariç). Bürokratik merkeziyetçiliği, demokratik merkeziyetçilik maskesi altında önümüze sürdüler. Tartışma ve eleştiri özgürlüğünü ortadan kaldırdılar. İdeolojik konularda kafamızı açmaya çalışmadılar. *İşçinin Sesi* elimize geçmeden önce kafamızda takılan çeşitli sorular vardı. Bu sorulara çeşitli yollardan cevap aradık ve yeterli cevabı bulamadık. Cevapları ancak o zamanlarda elimize geçen *İşçinin Sesi*'nde bulduk. Tepkimiz *İşçinin Sesi*'nde belirli bir temele oturdu.

İşçinin Sesi'ni okuduğumuzu anlayan oportünistler bizi *İşçinin Sesi*'nden koparmak için kariyer teklifinde bulundular (Oportünizmin geleneksel taktiği). Bu sonuçsuz kalınca, bizi örgütten atmakla tehdit ettiler.

Devrim savaşımının yolu oportünist engellerle dolu olsa da yılmadan savaşıp oportünizmin başını ezeceğiz. Oportünizmi Lenin yenmiş, onun ışığında biz de yeneceğiz.

Gemlik'den
bir gurup Leninci genç

Sağlık K leji Lenincilerin kal si olacak

Uzun süren bir gerilemeden ve karanlık günlerimizden sonra güneşimiz *İşçinin Sesi*'nin kendini göstermesi ile aydınlandık.

Biz bu kısa yazıda sağlık kolejlerinin sağlık meslek liselerine dönüştürülmesi ve sağlık emekçilerinin katmerli sömürü çarkı üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı, sağlık kolejlerinin sağlık meslek liselerine dönüştürüleceğini açıkladı. Bu, daha dün öğretmen liseleri üzerinde oynanan gizli oyunların aynısıdır. Öyle ki bugün liselere çevrilen okullarımız, yarın tamamen liseye benzetilecek ve 4 sene okuduktan sonra ancak işsiz olabileceğiz. Okullarımızın bir üst yüksek kurumu açılacak ve oraya imtahanla öğrenci alınacak. İşte örneği: Öğretmen okullarında eğitimin yüksek okullara çevrilmesi.

Arkadaşlar!

Sağlık kolejlerinin bu şekle dönüştürülmesine izin vermemeliyiz. Çünkü, bu okullarda yalnızca biz emekçi çocukları okuyoruz. Ama yarın yüksek öğretim kurumuna dönüştürülecek okullarımızda özel eğitim görmüş zengin çocukları yerimizi alacaklar. Hayır! Buna izin veremeyiz. Her ne pahasına olursa olsun kazanılmış hakkımızı canla, başla koruyacağız. Pratik sahalarımızın genişletilmesi ve meslek okulu özelliğimizin sürmesi için yığınsal savaşım vereceğiz.

Öte yandan faşist saldırılara karşı kendi can güvenliğimizi sağlamak için arkadaşlarla dayanışmaya girmek, ikircimli pasif ve sekter tutumlardan kaçınmak gerekiyor. Özellikle ülkemizde varolan devrimci durum koşullarında savaşımımızı siyasal bir teşhire çevirmeli ve tüm yurt çapında devrimci duruma uygun örgütlenmeliyiz.

Gelelim sağlık emekçilerimizin sorunlarına ve çözümlerine. Ortalıkta bir tam gün yasası gümbürtüsüdür gidiyor. Yasanın içeriğine baktığımız zaman bir kısım emekçiye hakları verilmiş gibi görünüyor ama yasayla asıl geniş bir emekçi kesimin hakları rafa kaldırılmıştır. Hastabakıcı, şöför, kapıcı, hademe veya ona benzer diğer sağlık işlerinde çalışan emekçiler, sınav uyutması ile susturulmak istenmiştir. Ama bu sökmemiştir, sökmeyecektir. Bugünkü ortamda bir sağlık emekçisinin ücreti net 4-6 bin lira arasında değişmektedir. Bu da bugünkü koşullarda ev kirası ve 10 günlük yiyecek, içecek masrafı, diğer 20 gün ise açlık demektir. Şu halde burjuvazi daha fazla vermeyecektir. Neden mi? Kendi yağlı kârı için ayırdığı milyonları niçin aç insanlara versin? Hakkımızı onlardan ancak savaşarak alacağız.

Genel içeriğiyle zaten bir kapitalist ülkede tam gün yasası uygulanamaz. Uygulansa bile yarım yamalak bir uyutmacadır. Bugün, sağlık hizmetleri yönünden milyonları vurmuş bazı açıkgözler var. Onlar halkın malını halkı soyarak kullanıyorlar. Dahası, çalışan sağlık emekçilerinin sırtından geçiniyorlar. Sözgelimi bazı doktorların ameliyatlardan sürekli yüksek ücret almaları gibi. Peki bu adamlar kimin yerinde, kimle çalışıp da paraları kendi ceplerine aktarıyorlar, bunu kime soruyorlar? Gördüğünüz gibi bir sağlık emekçisi harıl harıl çalışır, didinir insan sağlığını korumak, tedavi etmek için, ama bunu burjuva devlet aygıtı sömürü çarkı haline getirip bazı kişileri onların üzerinden geçinmeye iter.

Evet arkadaşlar, sağlık emekçilerinin sömürü çarkı, ancak devrimden sonra, işçi köylü devrimci demokratik diktatörlüğünde kırılır. Yerine gerçek bir hak eşitliğine dayanan sağlık örgütü ise ancak sosyalizmde kurulur.

Bunun için geniş yığınlara çözüm yolunu göstermeli, onları yığın eylemlerine çekmeli, onlara devrimci duruma uygun örgütlenmeyi götürmeli, kapatılan yığın örgütlerinin ve Tüs-Der'in açılması için yılmaz savaşımı sürdürmeliyiz.

Sağlık Koleji, devrimcilerin kalesi olacak!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Yaşasın Leninci ideolojimiz!..

İ.G.
Burdur

İzmir

İşçiye kalkan eller kırılır

8/2/1980 cuma günü BMC işçileri saat 18.00'de Tariş işçileri ile dayanışma olarak fabrika önünden başlayarak Altındağ semtine doğru iki kilometrelik bir yürüyüş düzenlediler. BMC işçilerine Yümsan, Rubalon (fermuar), Gürüz Döküm, Etap işçileri de katıldı. Yaklaşık 1500 kişilik yürüyüş kolunun arkasında, BMC işçilerinin 50 kadar servis otosu yer alıyordu.

Trafik polisi ve sivil polislerden oluşan bir ekip işçilere: "Trafiği engelliyorsunuz, yürüyüşü durdurun" dediğinde, yürüyüşü örgütleyen Lenincilerin yürüyüş kolu sorumlusu işçi: "Yürüyüş yapılacak, gücünüz varsa engelleyin" dedi. Yürüyüşün örgütlenmesinde oportünistler korkaklıklarını bir kez daha sergilediler. Bu tip bir yürüyüşün örgütlenmesi önerisi Leninci Maden-İş üyesi işçilerden geldi. Oportünistler: "Olmaz, örgütleyemeyiz" dediler. Bunun üzerine harekete geçen Leninciler olur mu olmaz mı gösterdiler.

Yine BMC'de 3 faşisti döven Lenincilere oportünister: "Ateşi büyütüyorsunuz" diyerek karşı çıktılar. Dövme olayından sonra işçiler Bornova'da nezarete alındılar. 4 saat orada kaldılar. Oportünist sendikacılar işçilerle ilgilenmediler. İşçiler sendikayı aradıklarında kimseyi bulamadılar. Bu olayı, ilgilenmediler diye şikayet için değil, oportünist sendikacıların nasıl işçiye sırt çevirdiğini bir kez daha sergilemek için anlatıyoruz. Leninci işçiler zaten oportünistlere bel bağlayıp da eyleme girmiyorlar.

Karabağlar'da oportünist İGD'liler Leninci gençlere bir kahveye giremeyeceklerini söylediler. Leninci gençler dinlemediler. Oportünistler zor kullanmaya kalkınca da Leninci gençler ve kahvenin yanındaki Teba fabrikasındaki işçiler oportünistleri bir güzel benzettiler. Böylece oportünistlerin yolu "İşçi sınıfından dayak yeme yolu" oldu. İşçilere kalkan eller kırılır. Oportünistler de buna ayak uydurmayı öğrensinler.

Kızıl Ulak

Öncülüğü alacağız

14/2/1980 perşembe günü DİSK'in genel direniş çağrısı doğrultusunda BMC, Yümsan, Gürüz Döküm, Rubalon, Ege Endüstri, Etap (Lastik-İş kolundan) işyerleri BMC önünden yürüyüşe geçti. Oportünistlerin hakim olduğu Yümsan, yürüyüş kolunun önüne geçmeye çalıştı. Ancak Pınarbaşı polislerinden dört tanesi höt deyince oportünist sendika temsilcileri işçileri bırakıp BMC'den çıkarılan 30 işçi arkadaşın bulunduğu BMC yürüyüş kolunun yanına kaçtılar.

Yürüyüşe BMC 800 kişiyle katıldı. Yürüyüş sırasında Efes Pilsen önlerinde Leninciler "Faşizmi ininde geberteceğiz" belgisini atmaya başladı. Kortejden bir gurup işçi de bu belgiye katıldı (BMC dışında belgiye katılımın bilinçsiz olduğu tahmin ediliyor).

BMC Ege bölgesinde yapılan genel direnişe üretimi 26,5 saat durdurarak katıldı (perşembe 11'den cuma 13.30'a kadar). İşçilerin Altındağ semtine yürüme istemlerine karşın oportünistler korteji ıssız Işıklar köyüne çevirdiler ve orada bir konuşmayla, CHP'lilerin alkışlarıyla yürüyüşü bitirdiler. Bu eylemde denetimi oportünistlere kaptırdığımız için özeleştirimizi yapıyoruz. BMC işçilerinin tümünün desteğine karşın bizim örgütlenmedeki eksiğimiz bu eylemin sonunda oportünistlerce yönlendirilmesine neden oldu.

Kızıl Ulak

Militanın onuruyla ynuy rsunuz

Tariş olaylarının yoğunlaştığı günlerde, ajanslar teleksIere şu haberi geçtiler: "Konak'ta bir kafetarya'da 25 kişilik bir gurubun toplandığı haberini alan polis çevreyi sardı. Daha sonra polis tarafından dışarı çıkarılan gurup, yere yatırılarak üzerleri arandı. Bu sırada iki erkek bir kızın koşarak üzerlerindeki silahları denize attıkları görüldü. Polis bu kişileri yakalayarak gözaltına aldı".

Haber bu kadardı, ancak gelişmeler bununla kalmadı. Polis, gurubu otobüslere bindirip kapalı spor salonuna götürdü. Burada kızlı erkekli küçük guruplar halinde odalara alarak jopla dövdü. Ama polisin ağır hakareti bundan sonra başladı. Polis oradakilerin onuruyla oynadı. İstiklal marşı söylettirdi. İlginç olan marş söylemeye önce gurubun liderlerinin başlamasıydı. İş bu kadarla biter mi? Polis iyice zevkini çıkarmak için sordu:

— Toplum polisini seviyor musunuz?

Önce tek tük:

— Seviyoruz.

Yeterli görmeyen polis tekrarladı:

— Hep beraber lan!

Bunun üzerine hepbir ağızdan:

— Seviyoruz!

— Sıkıyönetim söker mi?

Yine tek tük:

— Söker.

Polis yine beğenmeyince, hepbir ağızdan:

— Söker!

Ve gözaltına alınanlar uysallıklarından ötürü yarın günde serbest bırakıldılar. Derneklerine giden gurup bir değerlendirme toplantısı yaptı. Sorumlu şunları söyledi:

— Arkadaşlar, oldukça kötü bir gün geçirdik. İşkencelere uğradık. Ancak gözaltındayken yaptığımız davranışlar doğruydu. Zira polislerin dikine gitseydik, buradaki 250 arkadaş tutuklanabilirdi. Bu ise İzmir'deki hareketimize sekte vururdu.

Üyelerden birisi dayanamayarak:

— İyi ama, bize İstiklal marşı söylettiniz; bu marş şoven içeriklidir. Yararcı düşünüp söylememiz sizce doğru mudur, ilkesizlik değil midir?

Etkili ve yetkili birisi hemen atıldı:

— Arkadaş, İstiklal marşı ulusal bir değerdir. Neden söylemeyelim? Hem bak, genel başkanımız bile neler söylemişti.

Bu sözün üzerine salonda bir homurdanmadır başladı. Sorumlular hemen toplantıyı bitirerek, "çıkıntılık" yapan genci ikna etmek için odaya çekildiler.

Evet, tahmin edeceğiniz gibi bu olay İzmir'de İGD'li menşeviklerin başından geçti. Tariş'te ve Çiğli'de işçiler ve halkımız kahramanca direnirken, bolşevikler barikatlarda en ön saflarda çarpışırken bu kemiksizler ilgisiz yerlerde korsan gösterilerle tabanlarını uyutup, bize karşı kemikleştirmek için Karabağlar'da bolşevik işçilere saldırmakla meşguldüler. Barikat direnişinde yakalanan işçiler, MİT'in gizli işkencehanelerinde işkenceye uğramayı göze alıp, polisin isteklerini yerine getirmezken, bunlar tutuklanırız korkusuyla herşeye boyun eğdiler.

Oportünizmin, menşevizmin gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkıyor. Okurların belleklerine menşevizmin genel karakterinin kazınması için Lenin'den bir alıntıyla sözümüzü tamamlayalım.

"Gerçekte menşeviklik şimdiki devrimde proletaryanın bağımsız bir politikasının olmasını kabul etmez, ona belli bir taktik göstermez. Duruma göre liberallerle ve demokratlarla anlaşma yap, bu da başka bir yasadır. Politikanı liberal ve demokratik politika ile uyuştur (koordine et) bu da üçüncü bir yasadır" (Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları, s. 276).

İzmir

Genç Muhabirler Gurubu

Devrimci işçiler oportünistlerden hesap soruyor

Biz işçi militanlar önsezimizle, öncü gücümüz, herşeyimiz olan TKP'mizde bazı şeylerin geliştiğini seziyorduk. Ama soruları gerek gizlilik açısından, gerekse ideolojik yetersizliğimizden bir türlü çözemiyorduk. Ağzımızı açıp birşeyler sormaya kalksak, disiplinsizlik olacağını öğrettiler, yani Leninci disiplini bilmiyorduk.

Tam da bu günlerde elimize *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı geçti. Su içercesine okuduk. Bugüne kadar bize verilmeyen bilgiler doluydu. O anda, ne kadar ideolojik yetersizlik içerisinde olduğumuzu hissettik. Kitabı tekrar tekrar okuduk, çünkü böyle yapıtlara hasrettik. İGD, İKD ve birçok örgüt içerisinde ilk zamanlar eğitim kitabı olarak okutuldu. Eğitimler verildi ve şunu belirteyim ki İGD içerisinden diğer örgütlere taban kaymalarını bir ölçüde önledi. Yürükoğlu yoldaşın Leninci görüşten hareketle devrimci durum saptaması, bugün Türkiye'de kabaran, olgunlaşan barikat savaşları ile menşeviklerin kafasında patlayarak doğrulanmıştır. Yani itirazsız somut yaşam haline gelmiştir. Devrimci merkez konusunda ise menşevikler yüce Lenin'in ülkesi Sovyetler'i yadsıyarak sosyalist sistemdir diyerek işin içinden çıkmaya çalışmaktadırlar. Oysa *her sistemin bir merkezi vardır*. Kitabın CHP'nin kime hizmet edeceğini, iktidardan nasıl çekip gideceğini gösteren görüşü de kuyrukçuların kafasında patlamıştır. Ya faşizm, ya da ileri demokratik halk devrimi ikilemi de bugün somut olarak görülmektedir. Bu konuda 2 ocak tarihli *Politika* gazetesi köşe yazarlarından Oya Baydar'ın nasıl çuvalladığını ve ilkesizleştiğini gördük. Muhtıradan sonra Oya hanım CHP ve ilericilerin iktidarını, emekçi halkın çözüm yolu olarak göstermeye çalışmaktadır. Ne büyük gaflet ve burjuva dar kafalılığı! Oya hanım, korkmayın devrim kelimesi dilinizi yakmaz. Biraz da devrimci çıkışlardan yazınız.

Kısacası kitaptaki tüm görüşlerin doğruluğu somut olarak gün gibi ortaya çıkıyor. Fakat ne görelim. Bu kitabın yayınlanmasından 6 ay sonra, sesini işitemediğimiz Bilen yoldaş "broşür" adını taktığı yapıta karşı çıkıyor. Radyo'dan açıklamasını dinliyoruz. Evet, buraya dikkat etmek gerekir. Neden başkaları değil de İ. Bilen çıkmıştır Radyo'ya? Bunu açıkladılar ama yeterli ikna olamadık. Böylece anladık ki, kitabın gücü karşısında ancak Genel Sekreteri ileri sürebilirlerdi.

Türkiye'deki kadroların durumuna gelince. Alınan tavır iki yönlü oldu. Kimileri "İ.Bilen söylediyse broşür yanlıştır" dediler. Duygusalca ve kuyruğa takılarak savruldular. Kimileri ise Lenin'e sarıldılar, çünkü kitapta Lenin'in eserlerinden alıntı vardı. Araştırılmaya başlandı. Militanlar, devrime gönül verenler bu sayede Lenin'i bir daha okudular ve yapıta sahip çıktılar. Kitabı elinden düşürmeyen ama partiye sadece duygusal bağlarla bağlı olanlar "şef öyle söyledi, bu kitap yanlışmış" diye karşısına çıktılar. Bundan sonra olaylar hızla gelişmeye başladı ve açık olarak şunu gördük ki ideolojik seviye parti saflarında çok düşükmüş. Çoğu kimsenin Lenin'i yeniden okumaya başlamasını yine *İşçinin Sesi*'ne borçluyuz.

Bu ideolojik tartışmayla birlikte parti disiplini sorusu da ortaya çıktı. Kimileri hareketin gelişmesinin partililer açısından disiplinsizlik olduğunu, böyle tartışmalarla zaman yitirilmemesini getirerek bizden bazı şeyleri gizlemeye çalıştılar. Cemil Silahtar yoldaşımızın yapıtında Lenin'den alıntılar yaparak disiplini gösterdiğini duyduk. Disiplin içinde neyin tartışılıp tartışılmayacağını, neyin disiplinsizlik olduğunu okuduk öğrendik. Öğrenince anladık ki bunlar tartışmaktan yarasalar gibi korkuyorlar. İdeolojik çürüklük içerisinde olduklarının açığa çıkmasını istemiyorlar.

Gelinen bugünkü yer, biz işçilere göre şöyledir: *İşçinin Sesi*, Marksizm-Leninizmi bir bilim olarak kullanarak ideolojik yapıt üretmekte (örneğin, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye — Parti Disiplini — Proletarya Enternasyonalizmi — Üçüncü Program ve Görevlerimiz — Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı),* bunlarla Türkiye işçi sınıfına hizmet etmektedir. Menşevikler ise, kendini savunma ve bizleri karalama kampanyası içerisindeler. Bir taraftan da çeşitli yerlerde bolşeviklerin üzerine silahlı sopalı saldırmaktalar. Bununla ne kazanacaklar? Hiçbirşey.

Durun hele menşevikler, biz işçilerin de soracağı, söyleyeceği vardır elbet! Biraz da bizi dinleyin. Belki çok bilimsel kelimeler bilmiyoruz ama fabrikalardan yazıyoruz. Biz işçilere siz menşevikler Osmanlı tarihinin insanlarına, 1940'ların 1960'ların işçilerine gelir gibi geliyorsunuz. Bizi şanlı 15-16 Haziranları yaratanlar, alanlarda burjuvazinin kurşunlarına göğüs gererek 1 Mayısları yaşatanlar, DGM'leri bir silindir gibi ezenler ve MESS patronlarına karşı yılmadan savaşanlar, sosyalist düzeni getirmekte, proletarya diktatörlüğünü kurmakta kararlı işçiler olarak görün! Bugüne kadar önümüze hangi eylem koydunuz da kaçtık? Aslında siz bizden kaçıyorsunuz. Lenin bize şunu öğretmiyor mu? "Devrimci eylem içerisinde liderler de yeni şeyler öğrenir ve yeni militanlar kazanılır."

Evet biz işçilerin burjuvaziye karşı kini vardır. Bu hergün artmaktadır. Ama yalnızca kin duymak yetmiyor. Bu kini işçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizmle donatmak ve ona devrimci militanlık kazandırmak gerekiyor. Yeni bir pratik, devrimci duruma uygun pratik savaşkanlık gerekiyor.

Şu soruları biz işçiler size soruyoruz:

Ülkemizin ekonomik ve siyasi çözümlemesini yapan bir kitap yayınlayarak bizleri neden aydınlatmadınız, düşmanımızın güçlü ve zayıf yönlerini göstermediniz? Neden ulusal sorun üzerine Leninci bir yaklaşımla eğilip kafamızı Kürdistan konusunda açmadınız? Neden yakın hedefimizi emekçi halkımıza indirmediniz? Neden bağlaşıklar sorununu ve işçi sınıfının kimlerle, nasıl eylem yapabileceğini, sınıfsal yapıları ve devrime gönül vermişlikleri ile geniş şekilde kafamızda açmadınız?

Ve en önemlisi 1974'den sonra, neden CHP'nin kuyruğuna takılıp bizleri pasifist yaptınız? Neden bizi devrimci eylemlere, kitle eylemlerine sokmadınız? Sorulacak sorular çok.

Bu soruların hesabını vermek zorundasınız.

Biz işçiler inanıyoruz ki Lenin' in dediği gibi, devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Evet elimizde bugün bu yönde bize rehberlik eden *İşçinin Sesi* vardır. Ve onu biz fabrikalarda, tarlalarda, mahallelerde, her yerde okuyoruz, öğreniyoruz. Bizim kılavuzumuz *İşçinin Sesi*'dir.

Devrimci Selamlar

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

KIZIL PENÇE
İZMİR

Tabanın sözü

Dostlar, sizlere duyurmak istediğim bir haber Maden-İş 3. Bölge'nin merkez delege seçimleriyle ilgili. Bu seçimlerde uzlaşmacıların oportünist taktiklerine ve "merkezi" kurtarma çabalarına tanık olduk. Seçimlerin yapılacağı 3 gün önceden bildirildi ve seçimlere tek liste ile uzlaşmacılar ve oportünistler girdi. Nasıl mı oldu? Buna halk dilinde "saman altından su yürütme" diyorlar. Yumsan işçilerini satan 3. Bölge başkanı, yine onun çömezi Yumsan baştemsilcisi Molla'nın da içinde bulunduğu tek liste, 6 tur oylamadan sonra ancak seçilebildi. Zaten seçimleri hazırlayanlar öyle bir taktik uyguladılar ki kimse karşı liste çıkarma olanağı bulamadı. Böylece de "tabanın söz ve karar sahibi" olması ilkesi hayata geçmiş oldu (!)

Bu günlerde bir de BMC olayı var ki bu da Maden-İş'in kanayan yarası olma durumunda. Tanıdığım birçok BMC'li arkadaş görüşlerimizi yaşama geçirmenin savaşımını veriyorlar. Bir yandan faşist Türk-Metal'e karşı ve onun işbirlikçisi işverenle, diğer yandan Maden-İş içindeki oportünistlerle kıyasıya bir savaş sürdürüyorlar.

K.D., İzmir

Ege'de Leninci bayrak yüks liyor

İzmir'de Lenincilerle oportünistler arasındaki savaş kızıştı. Burada, önce işçiler menşeviklere başkaldırdı. Teba, Tartan, Sümerbank, BMC Fabrikalarında Leninciler seslerini yükselttiler. Bu, oportünistlere, büyük bir şamar oldu.

Ardından, gençler seslerini yükseltiler. Karabağlar İGD birkaç kişi hariç olmak üzere, Lenincilerin yanında tavır aldı. Bunun üzerine oportünist yöneticiler İGD yönetim kurulunu tasfiye ettiler. Başkanı görevden aldılar. Ama Karabağlar'da, Leninci gençler, menşeviklerin bohçasını dürdü. Artık, Karabağlar ilerici gençliği, Lenincilerle beraber. Dışarda kalan bir kaç kişi çaresizliklerinden, hergün Karabağlara dışardan adam getirmek zorunda kalıyorlar.

Çiğli, gençlik planında oportünistlerin bozguna uğradığı bir başka yerdir. Burada da, ilerici gençlik Lenincilerin yanında saf tuttu. Menşevikler, Çiğli'ye geldiklerinde, "Sizler oportünizmi savunuyorsunuz. Çiğli'de oportünizmi yaşatmıyacağız" dendi. Menşevikler ters-düz olup çekip gittiler.

Turgutlu'da, Manisa'da da Leninciler, oportünistlere çoktan tavır koymuştu. Turgutlu'da, merkezden gelen menşevik bir yönetici kovuldu. Turgutlu gençliği, Leninizmi savununca, Turgutlu İGD yönetim kurulu görevden aldılar. Manisa'da liseli gençlik de oportünizme savaş açtı. Hemen buradaki arkadaşlarımıza, İLD görevden el çektirdi. Bir de Milas var. Oportünistlerin çok kızdıkları Milas.

Evet, yoldaşlar,

Leninciler varlıklarını artık her yerde duyuruyorlar. Oportünistler bu gerçeği saklamaya çalışıyorlar. Yaptıkları propaganda "Bunlar 3-5 kişiler. İşçiler arasında hiç taraftarları yok. Zaten bunlar çok yorulmuşlardı" gibi yalanlardır.

Lenincilerin, her yerde seslerini duyurmaları (İzmir'de 26 ocakda DİSK'in yaptığı mitingde, "Faşizmi ininde geberteceğiz" diye hem flama taşımaları, hem slogan atmaları) onları çileden çıkardı. Şimdi, Lenincilere saldırmaya hazırlanıyorlar ideolojik çaresizliklerini saldırarak gidermeye çalışacaklar.

Leninciler, bunların üstesinden gelecektir. Ankara'da Leninci gençlerin yaptıkları, bunun bir kanıtıdır. Burada, *İşçinin Sesi*'ne Leninci namusumuz üzerine söz veriyoruz. İzmir'de oportünizmi ezeceğiz.

C.B.
İzmir

Likidatörlerin s n durağı

Likidatörler mevkilerini korumak için can çekişiyorlar. Teker teker kişileri yıpratmaya çalışıyorlar. Çamur atıyorlar. Sendikalarda çiftlikçi politika izliyorlar. *İşçinin Sesi*'ni savunan arkadaşları sendika üyeliğinden çıkarmaya çalışıyorlar. Arkadaşlar bu çirkef tutuma yığınsal direnişle karşı koyuyorlar.

Maden-İş yöneticileri fabrikamızı bastılar, bizi tehdit ettiler. Önder arkadaşları yıpratmaya çalıştılar. Sökmedi. Attıkları bütün çamurları kendi yüzlerine yapıştırdık. Rezil olup, fabrikamızdan gerisin geriye döndüler.

Dahası da var. Gece arkadaşlardan birinin evini basıp kurşunladılar. Böylece likidatörlerin son durağının, burjuvazinin safları, yani barikatın öteki yanı olduğu ortaya çıktı. İşçileri emekçileri sindirmek için burjuvazi de aynı yöntemleri deniyor. Ama gelişen hareketi durduramıyor, durduramayacaktır.

Biz likidatörlerin çirkef yüzünü ortaya çıkarıp, onları işçi sınıfı saflarından atacağız. Oportünizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz. Oportünizmle bağları kesmeden de bir yere varılmaz. Lenin bunu çok güzel dile getiriyor:

"İlk adımımız, kiminle konuştuğumuzu ve kime tam olarak güvenebileceğimizi bilebilmek için gerçek bir komünist parti kurmak oldu. Birinci ve İkinci Kongrelerin (Komintern'in — İ.S.) sloganı şuydu: 'Kahrolsun Merkezciler!' (Ortacılar — İ.S.) Rusya' da bizim Menşevikler dediğimiz, Merkezcileri ve yarı-Merkezcileri (Ortacı ve yarı-Ortacıları — İ.S.) bütün dünyada kısa zamanda tövbe ettirmezsek, komünizmin alfabesini bile öğrenmeyi umut edemeyiz. İlk görevimiz gerçekten devrimci bir parti kurmak ve Menşeviklerle bağları koparmaktır" (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, s.116).

Bu alıntıyla bizim görevimiz de açıklık kazanmış oluyor. Menşevizmle bağları koparmak, silip atmak, likidatörlerin çirkef yüzünü sergilemek. TKP'yi Leninci rayına oturtmak.

Kahrolsun likidatörler!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yiğiteli İşçileri
İzmir

Akçimento işçileri kıyımlara karşı savaşıyor

Akçimento işçileri yeni bir kıyımla karşı karşıyadırlar. Mart-nisan 1980'de fabrika yeniden işçi kıyımına hazırlanıyor. 980 kişinin çalışması gereken fabrikada, 600 kişi çalışıyor. Yeni kıyımda 220 işçiyi daha işten çıkarmayı planlıyorlar.

DİSK'e bağlı Keramik-İş sendikası kıyımlara karşı etkin hiçbir eyleme girişmiyor. Tam tersine, militan işçiler en başta kıyıma uğradıkça, tabanın sendika yönetimi üzerindeki baskısı, sendikanın birşeyler yapma zorunluluğu da azalıyor. Böylece şimdilik kıyıma uğramayan işçi arkadaşların da bir güvenliği kalmıyor.

Bu durumun çözümü, "sen kıyılırsın, ben kalırım" mantığıyla olmaz. "Militan işçiler atılıyor öyleyse uslu duralım" mantığı da geçerli değildir. Hepimiz kıyımlara militanca karşı çıkar, hep birlikte militan direnişe geçersek kıyımları durdururuz. Hem yalnızca tek tek fabrikalarda da değil, birçok fabrika birarada, sınıf olarak halkımıza öncülük ederek direnmeliyiz, savaşmalıyız.

Soralım: Kıyımların nedeni nedir? Burjuvazi sorunlar içinde kıvranıyor. Kendi yarattığı sorunları, ancak kendine kârlı yollarla çözmek istiyor. Bunun için kıyım yapıyor. Oysa sorunların burjuvaziye değil ama topluma kârlı çözümleri vardır. Bu çözümleri ise ancak işçi sınıfımız getirebilir. İşten atılma-atılmama konusu bile gelip devrime dayanıyor. Kıyımların önüne geçmek için, burjuvazinin kârını değil işçi sınıfının, toplumun çıkarını dikkate alan çözümler gerekiyor. Buna ise ancak devrimle ulaşabiliriz. Kıyımlara karşı savaşı, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşından ayıramayız. Akçimento işçileri, bunun bilincinde yol alacaklardır.

Ö.Z.
Çatalca, İstanbul

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Manisa

Turgutlu'da ortak toplantı

7.2.1980 günü aşağıda belirtilen demokratik örgütlerle ve siyaset temsilcileriyle ortak toplantı yapıldı.

Toplantıya ve çıkan ortak basın açıklamasına katılan örgütler şunlardır.

1. Fırın-İş Sendikası Genel Merkezi (İ.S.)
2. Cepnidere Köyü Kalkınma Kooperatifi (İ.S.)
3. Yeniköy Kalkınma Kooperatifi (İ.S.)
4. Ege Köy-Der Cepnidere Köyü üyeleri (İ.S.)
5. İGD Turgutlu Şubesi (İ.S.)
6. Turgutlu Halk-Kooperatifi (İ.S.)
7. Turgutlu Genç-Der (Devrimci Kurtuluş)
8. İMO Turgutlu Temsilciliği (İnşaat Mühendisleri Odası)
9. Bank-Sen Anadolu Bank Temsilciliği
10. Turgutlu Kültür Derneği (Kurtuluş) İmzayı Devrimci Demokratik Birlik olarak attı.

Kürt demokratlar çağrıyı olumlu karşıladı. Belli iç sorunlarını halledeceklerini ve arkadaşlarıyla görüşeceklerini bildirdiler.

Toplantı sonucunda üçlü koordinasyon kuruldu.

a. Leninciler
b. Devrimci Kurtuluş
c. Kurtuluş

Üçlü koordinasyon ilk toplantısını yaparak şu kararları aldı.

1. Martın ilk haftası ortak anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci, anti-şövenist içerikli toplantı düzenlemek;
2. Ortak gece, ve yürüyüş düzenlemek;
3. Ortak imzalı yazılama, bildiri, duvar gazetesi çıkarmak;
4. Semtlerin ve devrimcilerin gittiği kahvelerin ortaklaşa korunması;
5. Faşistlerin bazı fabrika ve semtlerdeki etkisinin dağıtılması;
6. Baskı altında bulunan Kürt bölgelerin savunulması;
7. Turgutlu'da ortak çıkış yaparak devrimci güven vermek;
8. Turgutlu'da kahvelerin saat 22'de kapatılmasına karşı direnmek;
9. Hangi siyasal görüşten olursa olsun cezaevlerindeki devrimcilerle dayanışma.

Koordinasyon kalıcı bir şekilde sürdürülecek.

F.C.
Turgutlu

BASIN AÇIKLAMASI

Ülkemizde devrimci durum en derin ve açık olarak işçilerin bulunduğu yerlerde yaşanıyor. Fabrikalardan, sanayi bölgelerinden, gecekondu mahallelerinden sesler geliyor. İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler çıkış yolları arıyor. Ülkemizdeki bunalım derinleştikçe halk yığınları gerçek çıkış yollarına yöneliyor. Bunalımlar her geçen gün daha ağırlaşıyor. Emekçi insanların yaşamı her geçen gün daha çekilmez hale geliyor. Emekçilerin günlük gereksinmeleri için kullanmış olduğu temel maddelere yapılan zamlar %50-100'ü geçiyor.

	Yeni fiyat	Eski fiyat
Toz şeker	16.50kr.	20.00kr.
Küp şeker	24.00kr.	30.00kr.
Amonyum sülfat Gübre	1.60kr.	5.50kr.
Amonyum nitrat Gübre	1.10kr.	6.80kr.
Büyük tüp	115.00kr.	175.00kr.
Küçük tüp	20.00kr.	30.00kr.

Halkımız hayat pahalılığına, baskılara, faşist cinayetlere karşı hergün yeni bir ses yükseltiyor. Bu ses örgütlenmeye, direnişe ait bir ses. Fabrikalar işyerleri mahalleler, polis, panzer, jandarma tarafından sarılıyor, sıkıyönetim tarafından basılıyor. Sıkıyönetim paşaları hergün grevleri yasaklıyor.

Turgutlu'da da emekçi halkımızın üzerindeki baskılar daha da yoğunlaşmaktadır. İşçi semtlerinde yoğun olarak süren polis baskıları Kürt mahallelerinde polis jandarma tarafından baskılar. Ta ki Kürt mahallesinde aramadık ev bırakmadılar. Bu baskılar Türkiye Kürdistan'ında oynanan oyunlardan ayrı değildir. Fakat halkımızın sofrasındaki ekmek küçüldükçe sıkıyönetim, polis kararları vız geliyor. Başta işçi sınıfımız, köylüler, ve emekçi halkımız kurtuluş bayrağını yükseltiyor. Halkımız kurtuluşunun yalvararak değil kendi savaşımıyla olacağına inanıyor. Maraş katliamını protesto eylemleri, İstanbul tekel işçilerinin direnişi, Eskişehir'deki 456 fırın işçilerinin direnişi, 10 bin Tariş işçisinin şanlı direnişi, Antalya'da 10 bini aşkın işçinin 2 saatlik direnişi halkımızın sınıf savaşımının bayrağı olmuştur.

Halkımız bunalımdan çıkışı emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçilerinin tekelci devlet kapitalizminin, toprak beylerinin belinin kırılmasıyla olacağını biliyor.

Faşizmi ezeceğiz!
Faşizme karşı omuz omuza!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

Turgutlu

Menş vikl rin içyüzü

Bizim menşevikler tarihteki Menşeviklerin de gerisindedirler. İnsanlık adına bile sınıfta kaldılar. Bunun somut bir örneğini verelim.

Anlatacağımız, adi bir saldırı olayıdır. Bu gazeteyi eline alan tüm komünistler ibretle okusunlar:

Olay 26 ocak İzmir mitinginde gelişmeye başladı. Miting alanına 'faşizmi ininde geberteceğiz' flamasıyla ve gür sesiyle giren kortej, geniş ilgi uyandırdı ve alkış topladı. Bu menşeviklerin kafasında balyoz gibi patladı. Sersemlediler. Hemen menşevik hafiyeler çalışmaya başladı. Listeler yapıldı, isimler alındı, kuru tehditler savrulmaya başlandı. Burjuvazinin bir zamanlar mitinge katılanların fotoğrafını çekip fişlediği gibi....

Mitingden sonra trene binip Manisa'ya hareket ettik. Menşevikler daha trende bir İLD'li arkadaşı tehdit etmeye kalkışmışlar. Biz de trenden inmiş, evimize gitmek üzereydik ki bir gurup üzerimize saldırdı. Bu olay, menşeviklerin Manisa'da kendilerine in haline getirdikleri istasyonda oldu, çünkü onlar buradaki kahveden başka bir yere gitmezler ve ellerinde başka bir semt de yoktur.

Önümüze çıkanlar, ekseriyeti işçi olan kadınlı erkekli gurubumuza saldırdılar. Önlerine kim geldiyse kudurmuşcasına vurmaya çalıştılar. Kadın işçi arkadaşlara el kaldırdılar. Silah patlattılar. Bütün bunları, biz *İşçinin Sesi*'ni okuduğumuz için yaptılar.

Saldırganlara İGD'li demeye dilimiz varmıyor. Yapılanın, devrimci savaşı zorbalıkla bastırmak isteyen burjuvazinin yaptıklarından öz olarak farkı yoktur. Bu hareketin burjuva dar kafalılığından başka bir anlamı yoktur. Saldırganlara soruyoruz: Hani yolunuz işçi sınıfının yoluydu?

Şu unutulmasın ki tarih işçi sınıfına kalkan ellerin nasıl kırıldığını göstermiştir. Menşevikler de tarihin çöplüğüne gidecek, yaptıklarının hesabını vereceklerdir.

B.E.
Manisa

İSCİ MUHABİR GURUPLARI

BETOYA direnişçilerinin kararlı tutumu op rtün stleri yüzgeri tti

BETOYA'da olup bitenleri olduğu gibi yazıp gönderdik. Sağolsun *İşçinin Sesi* de bu yazımızı gerekli ciddiyeti göstererek yayınladı. Öncelikle BETOYA işçileri olarak sesimiz olan *İşçinin Sesi*ne teşekkür ederiz. Bu yazının yayınlanmasıyla birlikte sendika yönetiminde bulunan sağ oportünistlerin bacasını korku sardı.

Biz konuya öncelikle şuradan başlayacağız. BETON-İŞ Sendikası biz Turgutlu'daki fabrikalarda çalışan işçiler tarafından kurulmuştur. Sendikamızın gelişip güçlenmesi için gecemizi gündüzümüze kattık. Ayrıca sağ oportünistler, Lenincilerin bu konudaki özverilerini çok iyi biliyorlar. Yazının *İşçinin Sesi*'nde yayınlanmasıyla telaşlandılar. Bir süredir sürdürdükleri telefon etme, haber gönderme şeklindeki *İşçinin Sesi*'ni okumayı yasaklama kampanyasına bir yenisini eklediler. 4.2.1980 günü saat 17.30 da hiçbirşeyden habersiz Torbalı'dan 5 işçi ile, sendikaya atamayla gelmiş memur sendikacıyla sözümona baskına geldiler. Gelişleri çok telaşlıydı. Amaçları belliydi. Bir yolunu bulup sendikayı kapatmak, eşyaları alıp götürmek. Ancak karşılarında yiğit BETOYA direniş işçilerini, Lenincileri bulunca rap rap çıktıkları basamakları tıpış, tıpış inerek İzmir'in yolunu tuttular.

Biz LENİNCİYİZ... Biz yalan, dolan bilmeyiz. Gizli kapalı işleri beceremeyiz. Yani onlar gibi değiliz. Yönetici arkadaşımızın ücretini ödemeyenler, direniş sırasında bıraktıkları borçları bizim ödediğimizi pek iyi biliyorlar. Şu sırada kirayı da ödemiyorlar. Bizim kendilerinden mobilya değerinin çok üstünde alacaklı olduğumuzu biliyorlar. Bunları söylemek Lenincilere yakışmaz. Ama oportünistler böyle davranmıyor. Bilen yoldaş'ın "dağdan gelen bağdakini kovar" sözü bunlara çok yakışıyor. Çünkü Plenum'da sendika yöneticilerinin atama ile gelmemesi vurgulandığı halde, sendika yöneticileri atamadır. Ancak bu gelişleri, biz Leninciler açısından son derece yararlı oldu. Sınıf kardeşimiz, savaş yoldaşımız Torbalı'lı işçilerle tanıştık. Kendilerine tüm olup bitenleri açıkça anlattık. Memur sendikacı bizim yüzümüze bakamadan kaçarcasına binayı terkederken Torbalı'lı yoldaşlarımızın ne düşündüklerini iyi biliyoruz.

Bu olay bizlere sağ oportünistlerin ideolojik çöllüklerini de gösterdi. Sendikalar ayrı ayrı siyasi görüşteki insanların bulunduğu yığın örgütleridir. Bunlar bu gerçeği yadsıyorlar. Lenincileri sendikaya sokmamaya çabalıyorlar. *İşçinin Sesi*'ni bize yasaklamak, başaramayınca bizi sendikaya sokmamak istiyorlar.

Baskılarına gerekçe olarak temsilci arkadaşın ideolojik baskı altında tutulduğunu söyleyenler bu arkadaşı ekonomik baskı altında tutuyorlar. Ücretini ödemiyor, kirayı vermiyorlar. Boşunadır. Tüm çabaları boşunadır. Biz Leninci işçiler, gençler aydınlar köylüler birliğimizi hergün biraz daha yükseltiyoruz. Turgutlu'da oportünizme yer yok. Bizim kararlı birliğimize Kürt komünistleri katılıyor, diğer devrimci güçler ses veriyor, omuz veriyorlar.

Sonuç olarak şunu söylüyoruz. Hodri meydan, Turgutlu'daki tüm ilerici, devrimci işçilerin önünde bütün olup bitenleri tartışalım. İşçi önüne çıkmaya yüzleri varsa gelsinler. Gelemeyeceklerine göre biz söyleyelim. Telaşları sonlarını görmelerindendir. Biz onların gidecekleri yeri biliyoruz. Yollarını kısaltmak için önlerini temizliyoruz. Martof mezarlığı yolcularına iyi yolculuklar.

Yaşasın Leninci birliğimiz!

BETOYA
İŞÇİ MUHABİR GURUBU

Burası Turgutlu: Savaşıyoruz!

Devrimin nesnel koşullarının olgunlaştığı ülkemizde biz Leninciler, verilen büyük kavganın aktif savaşçıları olarak, Marksizm-Leninizmin yüce ve evrensel ideolojisinden milim sapmadan, oportünizme ve burjuvaziye hiçbir ödün vermeden savaşıyoruz. Bolşevizmin verdiği inanç, kararlılık, disiplin anlayışı içerisine faşizme, emperyalizme, burjuvaziye ve oportünizmin her türüne karşı döne döne savaşan *İşçinin Sesi* saflarında döüşmekten mutluyuz, kıvançlıyız. Çünkü biz biliyoruz ki yolumuz aydınlık, kafalar açık. Okuyor, araştırıyor ve korkak devrim kaçkınlarının, pasifist menşevizmin kökünü kurutmak için didiniyoruz. Onlar büyük bir ideolojik baskı altında, yok olmanın çaresizliği içindeler. Gerçekten de *İşçinin Sesi*'nin getirmiş olduğu ideolojik sorulara yanıt veremiyorlar. Leninizme açık militanları zaptedemiyorlar. İşin ilgi çekici yönü ise *İşçinin Sesi*'nin bir sayısının *Atılım* ve *Savaş Yolu*'nun bir yıllık tüm sayılarına bedel olduğudur. Bu da oportünistlerin ideolojik yönden tamamen çöl olduğunun kanıtıdır.

Burası Turgutlu: Savaşımız devrimci duruma uygun biçimlerde sürüyor. Savaşımımız *İşçinin Sesi*'ni tüm yığınlara mal etmek ve devrim savaşıdır. Bölgemizde Leninciler birçok alanda örgütleniyor. Hele fırın işçilerinin savaşımı siyasal nitelik aldı. Fırın işçilerinin savaşımı siyasal nitelik aldı çünkü fırın işçileri, bugünkü düzeye, patronuna, faşistine, polisine, jandarmasına karşı verdikleri kararlı savaşım yolundan ulaştılar. Fırın işçileri burjuvazinin zindanlarında da boş durmuyorlar. *İşçinin Sesi*'ni okuyorlar. Bunun yanında, binbir güçlükle cezaevlerine kadar sokulan yayınların eğitimi de hiç geri kalmıyor, aksamıyor. Evet savaşımımız kıran kırana gidiyor. Leninciler, *İşçinin Sesi* saflarında dövüşen savaş erleri, verilen büyük kavgada engel olmak isteyen, savaşımı kırmaya yeltenen patronunu da faşistini de, oportünistini de cezalandırıyor. Onlardan hesap soruyor. Paylarına düşeni veriyor.

Turgutlu Lenincilerinden bin selam!

Direnmek zafer — teslimiyet ölüm!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

N.F.
Turgutlu

Fırın işçileri "Faşizmi ininde geberteceğiz" belgisini haykırarak bildiri dağıttılar

Fırın işçileri tomar tomar bildirileri alarak çarşıya dağıldılar. Ayakkabıcıya, manava, eskiciye, tamirciye, tatlıcıya, kısaca tüm dükkanlara tek tek bildiri dağıttılar.

Daha sonra semtlere, işçi semtlerine daldılar. Emekçi kadınlar, çocuklar, işçiler coşkuyla bildirileri aldılar. Kahvelerde bildiriler tartışıldı. İşçilerle çay içildi, sohbet edildi.

Daha sonra da Kürtlerin yoğun olarak oturduğu, polisin yoğun saldırısı altında bulunan semtlere gidildi. Semtlerde işçilerle birlikte "Faşizmi ininde geberteceğiz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Polis baskılarına karşı direnelim", "Zamlara hayır", "Kürt ulusuna ayrılma hakkı" belgileri canlı bir şekilde atıldı. Yağmur şakır şakır yağarken bildiriler bayrak gibi, işçilere, köylülere, Kürtlere ulaştırıldı.

Fırın-İş Sendikası
İşçi Muhabir Gurubu

Fırın işçilerinin dağıttığı bildiri

Faşizmi ininde geberteceğiz! Zamlara hayır!

Yaşam her geçen gün başta işçi sınıfımız ve emekçi halkımız için çekilmez oluyor. Ülkemiz işçiler emekçiler için yoklar diyarı. Gaz yok, çay yok, tüp yok, ısınmak için kömür yok. Kuyruklar habire uzuyor. Ama kuyruklarda zenginlere hiç rastlanmıyor. Fiyatlar günü gününe tutmuyor. İlaç yok, binlerce insan ilaç olmadığından ölümle pençeleşiyor. En temel ihtiyaç mallarına yapılan zamlar yüzde yüzü geçiyor. İşçi ücretleri, taban fiyatlar kaplumbağa hızıyla ilerlerken, hayat pahalılığı füze gibi yükseliyor.

Kardeşler

Emperyalizme bağımlı tekelci sermaye ülkemizi rahatça idare edemiyor. Sıkıyönetimlere başvuruyor. Demokratik örgütleri kapatıyor. Egemen güçler olağanüstü hal var diyerek idare etmekteki güçsüzlüklerini sergiliyor. Burjuvazinin has adamları gerdan kırarak ülkemizde vahim durum var diyerek korkunun bacayı sardığını belirtiyorlar.

Emekçi halkımız

Emperyalistler ve tekeller yıllar önce oluşturduğu ve beslediği faşistleri işçilerin, köylülerin, yurtseverlerin üzerine saldırtıyor. Turgutlu'da dört fırın işçisi arkadaşımızın faşistler tarafından haince öldürülmesini unutmadık. Arkadaşlarımızın öcleri alınacak, hesapları sorulacaktır. Biz faşist örgütlerin kapatılmasını ve faşistlerin cezalandırılmasını SÖZDE DEVRİMCİLER gibi burjuvaziye YALVARMAYACAĞIZ. Emperyalistler ve tekelci sermaye vahim durumdan (DEVRİMCİ DURUMDAN) tekellerin yararına kurtulabilmek için kafa kafaya veriyorlar.

Dört emperyalist ülke Türkiye'deki patlamayı önlemek için toplantı yapıyor. Hergün radyo ve televizyonda ilk haberleri sermaye sözcülerinin korkulu feryatları alıyor. Ama ne yapsalar nafile, emperyalistler ve tekeller patlayacak fırtınanın korkusunu sezen itler gibi telaşlanıyor. ULUYORLAR.

İşçiler, köylüler, emekçi halkımız

Başta işçi sınıfımız, köylüler ve emekçi halkımızın kurtuluş bayrağı yükseliyor. Yığınlar kurtuluş yolunun burjuvaziye yalvarmakta değil kendi inançlı mücadelesinde olduğuna inanıyor. Maraş katliamını protesto eylemlerine onbinlerce insan katıldı. Onbinlerce tekel işçisi günlerdir direnişte.

Hele TARİŞ işçilerinin şanlı direnişi EMPERYALİSTLERİN, TEKELLERİN, FAŞİSTLERİN CHP'li "DEVRİMCİLERİN" yüreklerine korku saldı. Tariş işçileri şahinler gibi dövüştü. Tariş'te faşistlere yer yok diyerek yeri göğü inletti. Semtteki binlerce emekçi akın akın Tariş işçilerinin yanına koştu. Direniş günlerdir coşkuyla devam ediyor. Ege Üniversitesi'nde binlerce öğrenci Tariş işçilerinin yanında olduklarının en güzel örneklerini verdiler. Öğrenci, işçi dayanışmasının en güzel örneği ülkenin her tarafında saygıyla anıldı. Yığınlar devrim belgisini, faşizme karşı omuz omuza belgisini çoşkuyla haykırıyorlar.

Hodri meydan

Bunalımdan işçi sınıfımız, emekçiler yararına çıkmak emperyalizmin, tekelci devlet kapitalizminin, toprak beylerinin belinin kırılmasından geçiyor. Başta işçi sınıfımız, devrime inanan tüm güçler emperyalizme, tekelci devlet kapitalizmine, toprak beylerine, faşist güçlere karşı yiğitçe dövüşecek güç ve kararlılıktadır.

Ekmeğimize kan karıştıran faşistlerden hesap soralım!

Gelin canlar bir olalım, MHP'yi ÜGD'yi susturalım!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın İleri Demokratik Halk Devrimi!

Fırın-İş Sendikası
Genel Merkezi
Turgutlu